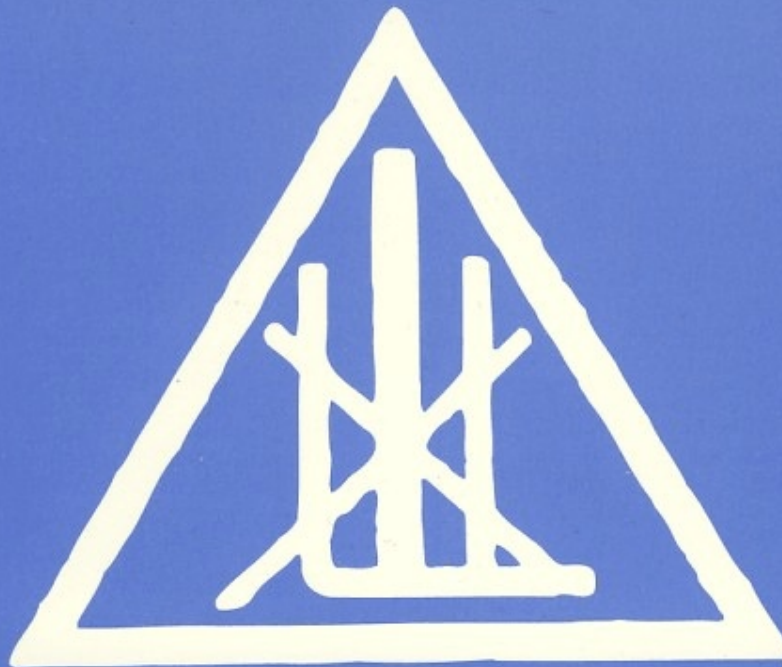

ALICE A. BAILEY

**HERKULES'
ARBEJDER**

En astrologisk fortolkning

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynekomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

Alice A. Bailey

Herkules' arbejder

En astrologisk fortolkning

ESOTERISK CENTER FORLAG

Herkules' arbejder

Originaltitel: The Labours of Hercules

© Copyright 1974 by Lucis Press Ltd., Genève, London, New York

Dansk udgave © Esoterisk Center Forlag 1995

Trykt hos Narayana Press, Gylling

ISBN 87-88365-18-2

Oversættelsen er et gruppearbejde

Denne bog er en gengivelse af artikler, som første gang blev udgivet i *The Beacon* i perioden februar 1957 til august 1958.

www.shop-ecf.dk

info@shop-ecf.dk

INDHOLD

	Side
Herkules' arbejder - Zodiakken.....	<u>7</u>
Forord - Formålet med dette studium..	<u>9</u>
Disciplen Herkules - Myten.....	<u>21</u>
<u>1. arbejde - Vædderen, Aries</u>	
Tilfangetagelsen af de menneskeædende hopper.	<u>35</u>
<u>2. arbejde - Tyren, Taurus</u>	
Tilfangetagelsen af den kretensiske tyr.....	<u>47</u>
<u>3. arbejde - Tvillingerne, Gemini</u>	
Indhøstning af Hesperidernes gyldne æbler.	<u>63</u>
<u>4. arbejde - Krebsen, Cancer</u>	
Tilfangetagelsen af dåen eller hinden.	<u>85</u>
<u>5. arbejde - Løven, Leo</u>	
Ihjelslagningen af den nemeiske løve	<u>101</u>
<u>6. arbejde - Jomfruen, Virgo</u>	
Erobringen af Hippolytes bælte.....	<u>117</u>
<u>7. arbejde - Vægten, Libra</u>	
Tilfangetagelsen af det erymantiske vildsvin.	<u>129</u>
<u>8. arbejde - Skorpionen, Scorpio</u>	
Tilintetgørelsen af den lernæiske hydra.	<u>145</u>
<u>9. arbejde - Skytten, Sagittarius</u>	
Fordrivelsen af de stymfaliske fugle.....	<u>161</u>
<u>10. arbejde - Stenbukken, Capricorn</u>	
Ihjelslagningen af Cerberus, vogteren af Hades.....	<u>175</u>
<u>11. arbejde - Vandbæreren, Aquarius</u>	
Udrensningen af kong Augias' stalde.	<u>187</u>
<u>12. arbejde - Fiskene, Pisces</u>	
Tilfangetagelsen af Geryons røde kvæg.	<u>201</u>
Formålet med studiet af Herkules-myten.	<u>211</u>
Sammendrag af lektierne der læres i zodiakkens forskellige tegn.	<u>217</u>
Sjælens vej gennem zodiakken.	<u>222</u>
Rejsen gennem tegnene.....	<u>232</u>

Herkules' arbejder Zodiakken

Den Øverste skuede ud over menneskenes sønner, som er Guds sønner. Han så deres lys og så, hvor de stod på *Vejen*, som fører tilbage til Guds hjerte. *Vejen* svinger i en cirkels bue gennem de tolv store porte, og cyklus efter cyklus åbnes portene og lukkes portene. Guds sønner, som er menneskenes sønner, drager videre.

Svagt er lyset i begyndelsen. Selvsk er tendensen i den menneskelige stræben og mørke de følgende gerninger. Langsomt lærer menneskene, og alt mens de lærer, går de forbi portenes søjler igen og igen. Træg er forståelsen, men i disciplinens haller, som findes i hver eneste del af den kosmiske cirkels bue, opfattes sandheden langsomt, læres den nødvendige lektie, lutres og belæres karakteren, indtil korset ses - det faste og ventende kors, der korsfæster menneskenes sønner, udstrakt på de kors, der venter dem, der tjener og frelser.

I fordums tid trådte et menneske frem fra menneskemasserne og tiltrak sig den høje Ældstes iagttagende blik, han som evigt står som den Øverste i Herrens Råd. Han vendte sig mod en, som stod nær hans side og sagde: »Hvem er den sjæl på livets *vej*, hvis lys nu svagt kan skimtes?«

Hurtigt kom svaret: »Det er den sjæl, som på livets *vej* oplever og søger det klare lys, som skinner fra det høje sted.«

»Lad ham gå videre på sin vej, men vogt nøje hans skridt.«

De hurtigt svindende æoner gik deres gang. Det store hjul drejede rundt, og mens det drejede førtes den søgende sjæl ind på *Vejen*. Siden hen kom der en dag, hvor den Øverste i Herrens Råd igen drog den søgende sjæl mod sin sfære af stråleliv.

»Hvem på denne høje stræbens *vej* er denne sjæl, hvis udstråling svagt skinner igennem?« Svaret kom: »En sjæl, som søger forståelsens lys, en kæmpende sjæl.«

»Sig til ham fra mig, at han skal komme tilbage den anden vej og så drage cirklen rundt. Da vil han finde målet for sin

søgen. Vogt hans skridt nøje, og, når han har et forstående hjerte, et ivrigt sind og et dygtigt håndlag, da før ham til mig.«

Og sekel efter sekel svandt hen. Det store hjul drejede rundt, og alt mens det drejede, fortsatte alle menneskenes sønner, som er Guds sønner, på deres vej. Og som disse århundreder nu skred frem, dukkede der en gruppe mennesker op, som langsomt drejede i modsat retning. De fandt *Vejen*. De gik igennem portene og kæmpede sig op mod bjergets top og hen imod dødens og offerets sted. Den iagttagende lærer så et menneske træde frem fra denne skare og stige op på det faste kors med krav om handlinger at udføre, tjeneste at yde Gud og mennesker, og med villighed til at drage ad *Vejen* til Gud. Han stod foran den høje Øverste, som arbejder i Herrens Råd, og hørte en befaling udgå:

»Adlyd læreren på *Vejen*. Gør dig rede til de sidste prøver. Gå gennem hver enkelt port, og i det område, som de åbenbarer og bevogter, udfør det arbejde, der er behørigt for dette område. Lær således lektien og begynd i kærlighed at tjene jordens mennesker.« Så lød den endelige befaling til læreren: »Gør kandidaten rede. Giv ham de arbejder, han skal udføre, og sæt hans navn på den levende *vejs* tavler.«

TIBETANEREN

Forord

Formålet med dette studium

Den stærke interesse, der i denne tid vises alt som vedrører det åndelige liv, er i sig selv berettigelse nok for det studium, som denne artikelserie lægger op til. Uanset den kendsgerning, at akademisk og teologisk religion ikke længere har sin fordums tiltrækning, og til trods for oprøret mod organiseret religion har dragningen mod åndelige realiteter aldrig været så stærk som nu. Tiden for empirisk erfaring i stor målestok er nu over os, og overalt afviser mænd og kvinder derfor at tro og acceptere blindt, da de har besluttet sig til at vide. Accept af påtvungne dogmer viger nu for eksperimenteren, og en guddommelig selvbestemmelse, der er baseret på en erkendt enhed med det liv, i hvilket vi lever og røres og har vor væren, træder i stedet for naivitet og overtro.

Problemet for enhver lærer i dag er at finde frem til nye måder at udtrykke de gamle sandheder på, og at fremføre de gamle formler for åndelig udvikling på en sådan måde, at de vil få nyt og livskraftigt liv. I begge hemisfærer er der skrevet mange bøger om emnet discipelskabets vej, helliggørelsens vej og oplysningens eller illuminationens vej. En ny fremsættelse af problemerne med hensyn til denne universelle vej og de dermed forbundne vanskeligheder har kun berettigelse, når anvendelsen kan gøres praktisk og tidssvarende. Den må også indbefatte målet, når problemerne til sin tid er overvundet, og den må undgå den kedsommelige gentagelse af den grundlæggende livsregel, der udtrykkes i de to ord »vær god.« Igen og igen har vi fået at vide, at vi skal overvinde verdens, kødets og djævelens fristelser. I sindet hos Vestens aspirant er der blevet opbygget en følelse af, at Vejen nødvendigvis består af elendighed, selvfornægtelse og uendelige trængsler. Hans holdning er aktiv udholdenhed indtil det øjeblik, hvor han på mystisk og mirakuløs vis bryder igennem til en verden af fred og overflod, hvor alle besværligheder hører op, hvor kødet ikke længere piner og plager, og hvor djævelen ophører med at ek-

sistere før tiden. Dette er belønningen for ydmygt at underkaste sig en uransagelig skabers vilje.

Der er dog i den menneskelige bevidsthed en gryende og voksende forståelse af den iboende guddommelighed og for, at mennesket i sandhed er skabt i Guds billede og af natur er ét med sin Fader i himlen. Formålets og Planens idé er ved at blive forstået, og aspirantens hele holdning til livet forandres hastigt. Helt sikkert skulle det nu være muligt at nå frem til et helhedsbillede der skildrer sjælens fremskridt fra uvidenhed til visdom og fra materielt begær til åndelig sejr, således at enden kan ses fra begyndelsen og et intelligent samarbejde med sjælens hensigt kan erstatte blind stræben. Når dette sker, kan pilgrimmen gå fremad på sin vej med ansigtet vendt mod lyset, strålende af glæde.

Beretningen om de dramatiske oplevelser, som fortidens store Guds søn, Herkules eller Herakles, har erfaret, vil netop give os sådan et helhedsbillede. Det lader ingen faser af aspirantens liv uberørt og sætter ham dog i forbindelse med kosmisk virke. Denne beretnings tema viser sig at være så vidtspændende, at alle vi, som kæmper os igennem vor moderne tilværelse, kan finde anvendelse i vort eget liv for de prøver og prøvelser, de fejlslag og sejre, som denne helteskikkelse kom ud for, da han for århundreder siden stred sig frem mod det samme mål, som vi gør. Ved at læse hans historie kan der vækkes ny interesse i den forvirrede aspirants sind og tegnes et sådant billede af en universel fortløbende udvikling og skæbne, at han vil gå fremad med nyt mod.

Vi vil følge Herkules' historie og bestræbe os på at vise, hvorledes han i sine tolv arbejder spillede aspirantens rolle på discipelskabets vej. På denne vej påtog han sig visse opgaver af symbolsk natur og gennemlevede visse episoder og begivenheder, som til alle tider skildrer karakteren af den skoling og af de evner, der kendetegner det menneske, der nærmer sig frigørelsen. Han står for den inkarnerede, endnu ikke fuldkommengjorte Guds søn, som klart tager hånd om den lavere natur og villigt underkaster denne den disciplin, som efterhånden vil fremkalde guddommelighed. Af det vildfarne, men op-

rigtigt interesserede menneske, som er intelligent vidende om det arbejde, der skal udføres, skabes en verdensfrelser.

To store og dramatiske beretninger er til stadighed ned gennem tiderne blevet holdt op for menneskenes øjne. I Herkules' tolv arbejder skildres discipelskabets vej, og hans erfaringer forud for den store afsluttende indvielsescyklus vækker straks genklang hos hver eneste aspirant. Gennem Jesu Kristi liv og virke, denne strålende og fuldkommengjorte Guds søn, som »er gået ind bag dødens forhæng for os, og har efterladt os et eksempel, for at vi skal gå i hans fodspor«, har vi fået en skildring af de fem trin på indvielsesvejen. Det er de højdepunkter, som disciplen er blevet forberedt til gennem de tolv arbejder.

Oraklet har talt, og ned gennem tiderne har ordet lydt: Menneske, kend dig selv. Denne viden er det enestående resultat på discipelskabets vej, og lønnen for alt Herkules' arbejde.

Discipelskabets natur

Det kunne her være af værdi, om vi kort overvejede begrebet discipelskab. Det er et ord, der til stadighed bruges blandt aspiranter i kristne lande, såvel som i orientalske religioner. Discipelskab kunne defineres som slutstadiet på evolutionsvejen og som den periode i et menneskes liv, hvor han helt klart er selvbevidst. Det er det stadium, på hvilket han fuldt bevidst forpligter sig til at bringe den lavere natur ind under sjælens vilje (som i sit væsen er Guds vilje). På denne vej underkaster han sig en forceret proces, således at sjælens blomst kan udfoldes hurtigere. At menneskets fuldkommenhed er uundgåelig ligger bag hans beredvillighed til at gøre forsøget med at betræde Vejen. Denne fuldkommenhed kan opnås på to måder. Den kan være resultatet af en langsom og støt evolutionær vækst, båret frem i samklang med naturens love, cyklus efter cyklus, indtil den skjulte Gud efterhånden kan ses i mennesket og i universet. Eller den kan være resultatet af systematisk flid og disciplin hos aspiranten, hvilket bevirker en hurtigere udfoldelse af sjælens kraft og liv.

I en analyse af discipelskabet er dette blevet defineret som »et psykisk opløsningsmiddel, der fjerner alle slagter og kun lader det pure guld blive tilbage.« Det er en forædlingsproces, en sublimerings- og forvandlingsproces, der støt skrider frem, indtil langt om længe transfigurationens og illuminationens bjerg nås. De skjulte mysterier og de kræfter, der ligger latent i mennesket, må nødvendigvis opdages, og de kræver at blive anvendt på en guddommelig måde og i overensstemmelse med den guddommelige hensigt, intelligent opfattet. Når de anvendes på denne måde, vil disciplen erkende, at han er i kontakt med universelle og tilsvarende guddommelige energier og kræfter, der ligger bag aktiviteten i naturens verden. På denne måde arbejder disciplen under evolutionens plan og samarbejder med den store »skare af vidner«, der gennem styrken af deres opmærksomhed, og som resultat af det, de har opnået, udgør de høje troner, magter og kræfter, gennem hvilke det Ene liv leder al skabelse fremad mod en strålende fuldbyrdelse.

Sådan er det mål, som Herkules arbejdede hen imod, og sådan er det mål, der ligger foran menneskeheden som helhed, og hvis endelige fuldførelse som gruppe vil være resultatet af de mange individuelle fuldkommengørelser.

Astrologiske sammenhænge

Et sekundært formål med dette studium er at forelægge et aspekt af astrologien, der afviger fra det, der sædvanligvis fremhæves. Vi vil følge Herkules' historie, mens han bevægede sig gennem zodiakkens tolv tegn. I hvert tegn udtrykte han dette tegns karakteristika, og i hvert tegn erhvervede han ny viden om sig selv og viste gennem den viden tegnets magt, samt opnåede de evner, som dette tegn tildeler. I hvert af tegnene ser vi, at han overvinder sine naturlige tendenser, behersker og styrer sin skæbne og beviser, at stjernerne giver tilbøjelighed, men de styrer ikke.

Den form for astrologi, som jeg tror vil afløse den almindelige astrologi, der beskæftiger sig med horoskoper, er den, der fremstiller syntesen af kosmiske begivenheder, som har deres

refleksion i det planetariske liv, i menneskeheden som helhed, og i det enkelte menneskes liv, mennesket, der altid er mikrokosmos for makrokosmos. Denne form for astrologi holder sig primært inden for udviklingen af planen for tidsaldrene; dette åbenbarer historien i det små med hensyn til menneskeheden, men et mere omfattende studium af tidsaldrene og tiderne kunne måske give os en større forståelse af Guds hensigt. Der ligger en umådelig stor fortid bag menneskeheden; æoner er kommet og gået; tilværelsens hjul drejer uophørligt, og bestandigt åbner sig livets skriftrulle, og vi føres fremad, drevet af en tilbagevendende kraft hen imod et nyere aspekt af målet og en større vision og forståelse. Den koncentration på det personlige horoskop og den store interesse, som de enkelte viser med hensyn til deres egne små affærer, er måske naturlig og normal, men det er ikke desto mindre snæversynet. Bevidstheden om, at vi er integrerede dele af et større hele, og viden om den guddommelige helhed er det eneste, der kan åbenbare den større hensigt. Det er disse ideer, der til sidst må fortrænge vor koncentration på det personlige. Vore små livshistorier må forsvinde i det større billede. Astrologisk gennemspillede Herkules hver eneste aspirants livshistorie og viste, hvilken rolle den enkelte skal spille i det evige virke.

En stor lærer fra Østen har i forbindelse med zodiakken og astrologi fremsat disse tankevækkende ord:

»At astrologi er en videnskab, og den kommende videnskab, er sandt. At astrologi i sit højeste aspekt og i sin sande fortolkning til sidst vil sætte mennesket i stand til at fokusere sin forståelse og fungere rigtigt er ligeledes sandt. At der i det, som astrologien i den kommende tid vil åbenbare, vil erkendes hemmeligheden i den sande koordinering mellem sjæl og form, er desuden korrekt. Men denne astrologi er endnu ikke blevet opdaget. For meget bliver overset, og for lidt erkendes til at astrologien bliver den eksakte videnskab, som mange påberåber sig eller gør krav på. Dette krav vil opfyldes til en senere tid, men denne tid er endnu ikke kommet.

Astrologi, som den praktiseres nu, er dømt til undergang på grund af den hurtighed, hvormed sjæle behersker deres personligheder. At stille sjælens horoskop vil ikke være baseret på vor tredimensionelle viden, for lovene for tid og rum har ingen magt over sjælen.« *Esoterisk Astrologi*.

Derfor vil vi ved dette studium beskæftige os med en ikke-matematisk astrologi, der ikke har nogen relation til opstilling af horoskoper. Den vil befatte sig med de tolv energityper, gennem hvilke der kan opnås bevidsthed om den guddommelige virkelighed ved hjælp af formen. Herkules nåede ikke frem til denne viden i en eller anden fjern himmel eller i en subjektiv tilstand. Han opnåede forståelse af sin egen grundlæggende guddommelighed, mens han var i sin fysiske krop, hæmmet og begrænset af de anlæg, der blev tildelt ham af det tegn, hvori han udførte sit arbejde. Der gives os et billede af en guddommelig selvrealisation, der udfolder sig gennem overvindelse af formen og beherskelse af materien. Ved at studere disciplen Herkules og verdensfrelseren Kristus får vi således en fuldstændig billedlig fremstilling af de sidste udviklingstrin, der ligger foran os alle. De fem store individer, der skildres for os i Jesu Kristi historie, behandles ikke her, men er emnet for en anden bog (*From Bethlehem to Calvary*).

Når vi studerer beretningen om Herkules og vandrer med ham gennem de tolv arbejder rundt i himlens store zodiak, vil vi nærme os emnet fra to vinkler: ud fra den enkelte aspirant og ud fra menneskeheden som helhed. Menneskeslægten *som helhed* kan nu anses for at have nået aspirantstadiet, den intelligente søgendes stadium, stadiet, som kendetegner det menneske, der har udviklet sit sind og koordineret sine evner mentalt, emotionelt og fysisk, har udtømt sine interesser for fænomenernes verden, og som derfor ser sig om efter en udvej, der fører ind i et bredere bevidsthedsområde og ind i et mere sikkert virkefelt. Dette stadium er ned gennem tiderne altid kommet til udtryk hos de fremskredne individer, men aldrig før har selve den menneskelige race været i denne tilstand. Heri

ligger underet i fortidens sejr, og heri ligger nutidens mulighed.

Verdensdisciplen i dag

De prøver, som Herkules villigt underkastede sig, og de arbejder, som han sommetider tankeløst kastede sig ud i, er mulige for mange tusinde nu. Det vil også vise sig, at de forskellige detaljer i den dramatiske og ofte morsomme historie om hans anstrengelser på opstigningens vej, på mærkelig vis kan anvendes på moderne forhold. Enhver af os er en vordende Herkules, og enhver af os står over for nøjagtigt de samme arbejder; enhver af os skal nå det samme mål og fuldføre vandringer gennem den samme cirkel i zodiakken. Det arbejde, der skal gøres, har som sit vigtigste formål at fjerne al frygt og at opnå herredømme over den menneskelige naturs medfødte kræfter. Disse må Herkules stå ansigt til ansigt med i alle tænkelige kombinationer, inden han bestiger indvielsesbjerget i Capricorn og bliver menneskehedens tjener.

Konkurrencementalitet og selviske mål skal fuldstændigt forvandles og udryddes, og vi ser, at Herkules er ved at lære lektien, at det at tage noget for sit eget adskilte selv ikke er en gudesøns opgave. Han må erkende sig selv som enkeltindivid for da at opdage, at individualisme på intelligent vis må ofres til gavn for gruppen. Han opdager også, at personlig grådighed ikke hører hjemme i livet hos den aspirant, der søger frigørelse fra den stadigt tilbagevendende livscyklus og den vedvarende korsfæstelse på materiens kors. Kendetegnene hos det menneske, der er helt optaget af formlivet og står under materiens herredømme, er frygt, individualisme, konkurrencementalitet og grådighed. Disse egenskaber må vige for åndelig tillid, samarbejdsvilje, gruppebevidsthed og uselvskhed. Det er den lære, Herkules bringer til os, og det er demonstrationen af gudslivet, som det udfolder sig i skabelsesprocessen, og som blomstrer stadigt skønnere for hver gang, at gudslivet tager cirklen rundt i zodiakken, hvilket ifølge astronomerne tager 25.000 år.

Dette er beretningen om den kosmiske Kristus, korsfæstet på himlens faste kors; dette er beretningen om den historiske Kristus, som den er givet os i evangelierne, og som den udspillede sig i Palæstina for 2.000 år siden; dette er beretningen om den individuelle Kristus, korsfæstet på materiens kors, og inkarneret i hvert eneste menneske, Gud i materien. Dette er beretningen om vort solsystem, om vor planet og om mennesket. Når vi ser den stjernestrøede himmel over os, ser vi således evigt billedet af dette store drama, som beretningen om Herkules belyser i alle enkeltheder for aspiranten.

Hovedtanker

Her kan der gives fire hovedtanker, som udtrykker den hensigt, der ligger bag skabelsesprocessen og målet for både den kosmiske Kristus og den enkelte aspirant. De giver os nøglen til udarbejdelsen af Planen. Tilsammen udgør de den fulde beretning om forholdet mellem ånd og materie, mellem liv og form og mellem sjæl og legeme.

Første hovedtanke: »Naturen udtrykker usynlige energier gennem synlige former.« Bag den objektive verden af fænomener, menneskelige eller solare, små eller store, organiske eller uorganiske ligger en subjektiv verden af kræfter, som er ansvarlige for den ydre form. Bag den ydre materielle skal findes et umådeligt stort rige af VÆREN, og det er denne verden af levende energier, som både religionen og videnskaben nu er ved at trænge ind i. Alt det ydre og håndgribelige er et symbol på indre skabende kræfter, og det er denne idé, der ligger bag hele symbollæren. Et symbol er en ydre og synlig form af en indre og åndelig virkelighed.

Det er dette vekselspil mellem den ydre form og det indre liv, som Herkules kæmper med. Han kendte sig selv som formen, som symbolet, for den dominerende lavere materielle natur gjorde sig gældende med den lethed, der skyldes, at den har været udtrykt i umindelige tider. Samtidig vidste han, at det var hans opgave at udtrykke åndelig væren og energi. Han måtte vide, som en kendsgerning og af erfaring, at han var

Gud immanent; at han var selv i tæt forbindelse med ikke-selvet; at han måtte eksperimentere med loven om årsag og virkning, og det ud fra den, der igangsætter årsager for at frembringe intelligente virkninger. Han bevægede sig gennem de tolv tegn i zodiakken, alt mens han kæmpede for at arbejde subjektivt og forsøgte at afvise den ydre håndgribelige forms dragende tillokkelser.

Den anden hovedtanke kan udtrykkes i ordene: »Ideen om en skjult guddom findes i hjertet af alle religioner.« Dette er den mystiske forståelse og målet for menneskeheds fortsatte søgen ned gennem tiderne. Eksponenterne for verdensreligionerne har i deres undervisning indbefattet ét aspekt af denne søgen, idet de accepterer Gud selv som en grundlæggende forudsætning og med deres hjertes kærlighed, hengivenhed og tilbedelse beviser virkeligheden af hans eksistens. De vidnesbyrd fra mystikerne af alle racer til alle tider er så omfattende, at de alene udgør en samling beviste kendsgerninger, der er uomtvistelige.

De videnskabelige forskere har søgt at finde sandheden gennem kundskab om formen, og har bragt os i en position med bred viden og en sideløbende opfattelse af vor dybe uvidenhed. Vi har lært meget om Guds ydre klædedragt gennem fysik, kemi, biologi og andre videnskaber, men vi har kæmpet os ind i et område, hvor alt synes at være hypoteser og følgeslutninger. Alt, hvad vi med sikkerhed ved, er, at alle former er aspekter af energi, at der er et samspil mellem og en påvirkning af energier på vor planet, at planeten selv er en energienhed sammensat af utallige energienheder, og at mennesket selv på samme måde er en samling af kræfter, der bevæger sig i en verden af kraft. Det er hertil, at videnskaben så vidunderligt har ført os, og det er også her, at astrologen, okkultisten, idealisten og mystikeren mødes og bærer vidnesbyrd om en skjult guddom, om et levende væsen, om et universelt sind, og om en central energi.

I det drama, der oprulles på himmelhvælvet, i den videnskabelige forskers konklusioner, i astrologernes matematiske udregninger og i mystikerens vidnesbyrd, kan vi imidlertid se en stadig frembrydende manifestation af denne skjulte gud-

dom. Ved at studere historie, filosofi og sammenlignende religionsvidenskab ser vi lidt efter lidt denne guddoms plan på bemærkelsesværdig måde blive åbenbaret. I Solens passage gennem de tolv dyrekredstegn kan vi se planens enestående opbygning, fokuseringen af energierne og væksten i udviklingen hen imod det guddommelige. Nu endelig, i det tyvende århundrede er det objektive og det subjektive blevet så tæt forbundet og sammensmeltet, at det nærmest er umuligt at sige, hvor det ene begynder, og det andet ender. Det slør, der gemmer den skjulte guddom, er ved at slides tyndt, og det arbejde, der udføres af dem, der har opnået viden, dem, der udfører Kristi og hans kirkes program og planerne af den skjulte skare af verdensarbejdere, rishierne og det okkulte Hierarki på vor planet, fokuseres nu på at føre menneskeheden ind på discipelskabets vej og på at uddanne mange af de mere fremskredne, så de kan blive den nye tidsalders kyndige og indviede. Således vil mennesker gå ud af lærdommens hal og ind i visdommens hal, fra området af det uvirkelige til det virkelige og fra det ydre mørke i fænomenverdenen ind i det lys, der altid skinner i åndens rige.

Den tredje hovedtanke giver os et fingerpeg om metoden. Ned gennem tiderne har ordene lydt: »Jeg er ham. . . der vækker den tavse beskuer.« Det er blevet klart for søgende inden for alle områder, at der i alle former findes en tilskyndelse til at udtrykke sig intelligent, og en vis levende kraft, som vi kalder bevidsthed, og som i menneskeslægten tager form som selvbevidsthed. Når denne selvbevidsthed er fuldt udviklet, sætter den mennesket i stand til at opdage, at den skjulte guddom i universet er af samme natur som den skjulte guddom i hans eget indre, omend uendeligt langt større i grad og bevidsthed. Mennesket kan da bevidst blive tilskueren, beskueren, den, der opfatter. Han identificerer sig ikke længere med materien, men er den, der anvender den som et middel til at udtrykke sig.

Når dette stadium er nået, begynder de store arbejder, og krigen føres nu bevidst. Mennesket trækkes i to retninger. Vanen lokker ham til at identificere sig med formen. Den nye forståelse tvinger ham til at identificere sig med sjælen. Deref-

ter finder en nyorientering sted, og der indledes en ny og selvstyret kraftanstrengelse, den, der skildres for os i beretningen om Herkules, solguden. I det øjeblik, da den intellektuelle højde er opnået, vågner den »tavse beskuer« til aktivitet. Herkules begynder på sine arbejder. Mennesket, som hidtil bare er blevet revet med af det evolutionære tidevands tilskyndelse og styret af begær efter oplevelser og materielle besiddelser, kommer nu under kontrol af sin guddommelige beboer. Han dukker op som aspiranten, vender om og går i modsat retning. Han begynder at arbejde sig gennem zodiakkens tolv tegn, men nu arbejder han fra Aries til Pisces via Taurus (mod uret) i stedet for at arbejde på menneskets sædvanlige retrograde måde fra Aries til Taurus via Pisces (med uret).

Til sidst vil livets ændrede fokusering og den stadige anstrengelse med hensyn til de tolv arbejder i de tolv tegn gøre det muligt for disciplen at blive den triumferende sejrherre. Da kan han forstå betydningen af den fjerde hovedtanke og kan udbryde i samklang med den kosmiske guddom: »Lyt til denne store hemmelighed. Skønt jeg står over fødsel og genfødsel, eller loven, da jeg er herre over alt, som er, for alt udgår fra mig, ønsker jeg dog at vise mig i mit eget univers og bliver derfor født ved min egen kraft og tanke og vilje.« (*Bhagavad Gita*, samlet og tilrettelagt af Yogi Ramacharaka).

Disciplen Herkules Myten

Han stod foran sin lærer. Vagt forstod han, at han befandt sig midt i en krise, og at den ville føre til en ændring i tale, i holdning og i plan. Læreren betragtede ham grundigt og syntes godt om ham.

»Dit navn«, sagde han og ventede på svar.

»Herakles«, kom svaret »eller Herkules. Det siges, at det betyder Heras usædvanlige herlighed, sjælens udstråling og glans. Hvad er sjælen, O lærer? Sig mig sandheden.«

»Denne din sjæl vil du opdage, alt mens du udfører din opgave og finder og bruger den natur, som er din. Hvem er dine forældre? Sig mig det, min søn.«

»Min fader er guddommelig. Jeg kender ham ikke, ud over dette, at jeg i mit indre ved, at jeg er hans søn. Min moder er jordisk. Jeg kender hende godt, hun har gjort mig til det, du ser. Ligeledes, O mit livs lærer, er jeg også den ene af et tvillingepar. Der er en til, som ligner mig. Også ham kender jeg godt, og dog kender jeg ham ikke. Den ene er af jorden, og derfor jordisk, den anden er en Guds søn.«

»Hvad med din uddannelse, Herkules, min søn? Hvad kan du, og hvorledes er du blevet oplært?«

»I alle færdigheder er jeg kyndig, jeg er godt oplært, godt uddannet, godt vejledt og godt kendt. Jeg kender alle bøger, såvel som alle kunstarter og videnskaber; anstrengelserne i marken er mig velkendte, såvel som dygtigheden hos dem, der kan tillade sig at rejse ud og lære menneskene at kende. Jeg kender mig selv som én, der tænker, føler og lever.«

»En ting, O lærer, må jeg fortælle dig for ikke at føre dig bag lyset. Sagen er, at jeg for ikke så længe siden ihjelslog alle, der underviste mig i fortiden. Jeg dræbte mine lærere, og i min søgen efter frihed står jeg nu frit. Jeg søger at kende mig selv, inden i mig selv og gennem mig selv.«

»Min søn, det var en visdomsdåd, og nu kan du stå fri. Gå i gang med at arbejde, og husk undervejs, at når hjulet drejer

for sidste gang, kommer dødens mysterium, glem ikke dette. Hvor gammel er du, min søn?«

»Jeg var blevet atten somre, da jeg dræbte løven, og siden da har jeg båret dens skind. Senere, da jeg var enogtyve, mødte jeg min brud. I dag står jeg foran dig - tredobbelt fri - fri af mine tidligere lærere, fri for frygten for frygt og i sandhed fri for alt begær.«

»Pral ikke, min søn, men bevis for mig naturen af denne frihed, som du føler. Når du igen kommer til Leo, vil du møde løven. Hvad vil du gøre? Når du igen kommer til Gemini, vil de lærere, som du slog ihjel, krydse din vej. Har du for alvor ladet dem bag dig? Hvad vil du gøre? Igen i Scorpio vil du kæmpe med begæret. Vil du stå frit, eller vil slangen møde dig med sin træskhed og trække dig ned til jorden. Hvad vil du gøre? Gør dig rede til at føre bevis for dine ord og din frihed. Pral ikke, min søn, men vis mig din frihed og dit dybe ønske om at tjene.«

Læreren sad i tavshed, og Herkules trådte tilbage og stod foran den første store port. Da talte den Øverste, som sad i Herrens Råd, til læreren og bød ham hidkalde guderne, så de kunne være vidne til den nye discipels stræben og sende ham af sted på *Vejen*. Læreren kaldte. Guderne svarede. De kom og skænkede Herkules deres gaver og gav ham mange vise råd, for de kendte opgaven, der lå forude, og farerne på *Vejen*.

Minerva rakte ham en klædning, hun selv havde vævet, en klædning, der passede godt og var af sjælden fin skønhed. Han tog den på, triumferende og stolt, i sin unge jubel måtte han vise sig.

En brystplade af guld havde Vulcan smedet til Herkules for at beskytte hans hjerte, kilden til liv og styrke. Denne gyldne gave blev spændt på, og med dette skjold følte den nye discipel sig sikker. Han manglede dog endnu at bevise sin styrke.

Neptun ankom med tvende heste og rakte tømmerne til Herkules. Lige fra vandenes sted kom de, af sjælden skønhed og stor styrke. Og Herkules var fornøjet, for han manglede endnu at vise sin evne til at ride de tvende heste.

Med yndefuld tale og strålende vid kom Merkur med et sværd af sjældnen udførelse, som han i en sølvskede rakte frem mod Herkules. Han spændte det på Herkules' lår, mens han befalede ham at holde det skarpt og blankt. »Det skal dele og skære,« sagde Merkur, »og det skal drages med nøjagtighed og opnået færdighed.« Og Herkules fremførte sin tak med glade ord. Han manglede dog stadig at vise den færdighed, han havde pralet af.

Med gjaldende trompeter og en brusen af stampende hove kom solgudens stridsvogn farende. Apollon kom og opmuntrede Herkules med sit lys og sin charme, idet han gav ham en bue, en bue af lys. Ni vidt åbne porte må disciplen gå igennem, før han har erhvervet tilstrækkelig færdighed til at kunne spænde den bue. Det ville tage ham al denne tid at bevise, at han var skytten. Dog tog Herkules imod gaven, da den blev rakt til ham, i tillid til sin styrke, styrken, som endnu ikke var bevist.

Og således stod han udrustet. Guderne stod rundt omkring hans lærer og iagttog hans klovnerier og hans glæde. Han optrådte foran guderne og viste sit kampmod og pralet af sin styrke. Pludselig stoppede han op og spekulerede længe; så gav han en ven hestene at holde, sværdet til en anden og buen til en tredje. Derpå forsvandt han i løb ind i den nærliggende skov.

Guderne afventede hans tilbagekomst, forundrede og forbløffede over hans mærkelige opførsel. Han kom tilbage fra skoven bærende på en trækølle højt løftet over sit hoved, en kølle, han havde skåret ud af et kraftigt levende træ.

»Denne er min egen,« råbte han, »ingen har givet den til mig. Denne kan jeg bruge med styrke. O guder, læg mærke til mine høje gerninger.«

Og da, og først da, sagde læreren: »Gå i gang med at arbejde.«

TIBETANEREN

Uddybelse af myten

Vi vil nu se lidt nærmere på Herkules' historie. Den er yderst interessant og den er blevet behandlet af mange skribenter. Diskussion om detaljerne i hans liv og om begivenhedernes rækkefølge ligger ikke inden for vort formål. De forskellige beretninger afviger i enkeltheder, alt efter historieskriverens opfattelse, og de kan studeres nærmere i de mange klassiske historiebøger og leksika. Her vil vi kun beskæftige os med de tolv berømte arbejder, og om dem læser vi:

»Ved Jupiters vilje blev Herkules underlagt Eurysteus' magt, og forpligtet til at adlyde ham, hvad han end forlangte. Han rådspurgte Apollons orakel og fik at vide, at han i tolv år skulle være underlagt Eurysteus vilje i overensstemmelse med Jupiters befaling, og at han skulle overføres til guderne, efter at han havde fuldført de meget berømte arbejder.«

Så begyndte han sin løbebane, og som disciplen, under sin sjæls befaling, tog han kampen op med de tolv arbejder, idet han fuldførte hvert arbejde i et af de tolv stjernetegn. Han repræsenterer derfor hver eneste discipel, der søger at betræde Vejen og bevise, at han behersker kræfterne i sin natur, og han repræsenterer ligeledes det punkt, på hvilket menneskeheden nu befinder sig.

Hans tidligere navn var Alkeides, men det blev ændret til Herkules, efter at han havde været udsat for en mærkelig oplevelse, og førend han gik i gang med sine arbejder. Navnet Herkules var oprindeligt Herakles, hvilket betyder »Heras herlighed«. Hera repræsenterer Psyke, eller sjælen, så hans navn gav konkret udtryk for hans opgave, som var at manifestere sin indre guddommeligheds herlighed og kraft i aktivt arbejde på det fysiske plan.

Et af Indiens gamle skrifter siger: »Ved at mestre det bundne liv fremkommer stråleglansen«, og det var denne beherskelse af den fængslende form, som var den strålende fuldbyr-

delse af alle Herkules' foretagender. Vi får at vide, at han havde en guddommelig fader og en jordisk moder, og således ser vi, som hos alle Guds sønner, at den samme grundlæggende symbolik dukker frem. De legemliggør i deres person den grundlæggende dualitet: Gud i manifestation, liv i form, sjæl i krop, ånd i materie. Denne dualitet er menneskeheden herlighed, men udgør samtidig det problem, som ethvert menneske må løse. Fader-ånd og moder-materie mødes i mennesket, og det er disciplens arbejde at gøre sig fri af moderens bånd og da respondere på faderens kærlighed.

Denne dualitet giver sig også til kende i det faktum, at han var den ene af et tvillingepar. Vi læser at den ene tvilling var barn af en jordisk fader, og at den anden var søn af Zeus. Dette er den store forståelse, der bliver alle udviklede og selvbevidste mennesker til del. Han opdager, at han er bevidst om to aspekter, der mødes i hans natur. Der er den veludviklede og højt organiserede personlighed, gennem hvilken han sædvanligvis udtrykker sig (mentalt, emotionelt og fysisk) med alle tre dele koordineret i en integreret enhed. Så er der den åndelige natur med dens impulser og intuitioner, dens konstante higen hen imod væsentlige og guddommelige ting, og den deraf følgende indre strid, som skyldes denne erkendte dualitet. Herkules var disciplen, som, mens han levede i et fysisk legeme, undertiden, ligesom Paulus, var i stand til at blive »hensat til den tredje himmel« og til at have omgang med guddommelige væsner. I denne tilstand skuede han Planen, vidste, hvad han skulle gøre, og fattede det åndelige livs virkelighed.

Der er endnu en interessant lille kendsgerning i hans livshistorie, der peger hen imod denne samme sandhed. Vi får at vide, at Herkules, mens han stadig var barn, dræbte sin tvilling. Han var ikke længere et delt væsen, ikke længere en dualitet, men sjæl og legeme udgjorde en enhed. Dette antyder altid discipelstadiet. Han havde opnået den enhed, som kender sig selv som en sjæl i et legeme og ikke sjæl og legeme, og denne forståelse vil nu præge alle hans handlinger. Mens han lå i vuggen, fortæller historien, dræbte han som lille barn to slanger, hvilket igen betoner dualiteten. Med denne handling

forudsiger han fremtiden. Han viste, at den fysiske natur ikke længere styrede, men at han kunne kvæle materiens slange, og at den store illusion ikke længere holdt ham fangen. Han dræbte materiens slange og illusionens slange. Ved at studere slangesymbolikken vil vi se, at der skildres tre slanger: den ene står som materiens slange, den anden som illusionens slange og den tredje som visdommens slange. Denne sidste slange opdages først, når de to andre er blevet dræbt.

Denne følelse af dualitet er det første trin i åndelig erfaring, og den præger tankerne hos alle verdens store aspiranter og mystikere. Læg mærke til Paulus, som, mens han kæmper med problemet, udbryder:

»Når jeg ønsker at gøre det gode, finder jeg altså den lov hos mig, at det onde ligger mig nærmest.

Thi i mit indre menneske glæder jeg mig over Guds lov; men i mine lemmer ser jeg en anden lov, som ligger i strid med loven i mit sind og tager mig til fange under syndens lov, som er i mine lemmer.

Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre! Altså tjener jeg, som jeg er i mig selv, Guds lov med sindet, men syndens lov med kødet.« *Rom. 7,21-23 og 25.*

Vi får at vide, at der blev lagt stor omhu i den undervisning, Herkules modtog, mens han voksede op. Han blev oplært i alle mulige færdigheder, og alle de evner, han viste, blev udviklet og udbygget. Hvilken lære kan vi uddrage af dette? Selve nødvendigheden af at forstå, at enhver discipel, om han virkelig fortjener dette navn, nødvendigvis må være et højt udviklet medlem af menneskeslægten. Alle tre dele af hans natur må udfoldes; hans tænkeevne må være veludrustet og fungerende, og han må vide, hvordan han skal bruge den; hans sensitive, emotionelle natur må være lydhør over for enhver form for kontakt; hans fysiske legeme må være et veltrænet udtryksmiddel for den iboende sjæl, og udstyret, så det kan leve op til de opgaver, som mennesket har forpligtet sig til.

Der har i mange århundreder blandt aspiranter været en tendens til at nedvurdere og ringeagte sindet eller tænkeevnen. De er tilbøjelige til lidt for hurtigt at sige, »sindet er det virkeliges drabsmand«, og at føle, pga. en ikke-erkendt mental træghed og dovenskab, at det vigtigste er at få hjertets natur udviklet. De betragter sindet, med dets evne til at skelne og analysere, som en fælde og som selvbedrag. Men dette er så sandelig en fejltagelse. Viden om Gud er ligeså nødvendig og vigtig som kærlighed til Gud, og den nye tidsalder med sin nye aspiranttype vil helt afgjort bevise dette. Fromhed, sødme og et indtagende kærligt gemyt har deres plads i den samlede sum af aspirantens karaktertræk, men knyttet til dumhed og en uudviklet mental natur er de ikke nær så nyttige som i forbindelse med intelligens. Når de forbindes med et højt udviklet intellekt og med mentale kræfter, der er orienteret mod guddommelig viden, så frembringer de den kender af Gud, hvis indflydelse bliver verdensomspændende, og som både kan elske sine medmennesker og belære dem.

Således blev Herkules oplært i alle færdigheder og kunne indtage sin plads blandt den tids tænkere. Vi får også at vide, at hans højde var fire alen, en symbolsk måde at udtrykke det faktum, at han var fuldvoksen i alle dele af sin firfoldige personlighed. Mennesket, har vi fået at vide, er kubussen, »byen, der står urokkeligt.« Fysisk, emotionelt og mentalt var han udviklet, og til disse tre faktorer føjes en fjerde, en sjæl i bevidst besiddelse af sit redskab, den udviklede personlighed.

Efter at han havde fuldendt sin vækst og efter at være uddannet i alt, hvad verden kunne give ham, hører vi, at han dernæst slog sine lærere ihjel. Han dræbte dem alle og skilte sig af med dem. Hvorfor? Fordi han havde nået det punkt, hvor han kunne stå på egne ben, drage sine egne konklusioner, styre sit eget liv og håndtere sine egne sager. Derfor var det nødvendigt for ham at befri sig for alle dem, der prøvede at føre opsyn med ham; han måtte bryde med autoritet og gå i gang med at finde sin egen vej og skabe sine egne kontakter med livet. Det er her, at mange aspiranter står i denne tid. De er i besiddelse af megen teori, de har en forholdsvis bred teknisk viden om Vejens natur og om, hvad de skal gøre på den-

ne vej, men de står endnu ikke på egne ben og betræder ikke Vejen alene og uden støtte. De har brug for støtte og ser sig om efter mennesker, der kan fortælle dem, hvad de skal gøre, og hvad de bør tro. I tegnet Gemini, hvor Herkules udførte det tredje arbejde, ser vi, at han blev prøvet på dette punkt og skulle bevise, at han var berettiget til at tage dette skridt. Han gør da den interessante opdagelse, at han hverken er nær så fri eller så stærk, som han i sin ungdommelige begejstring forestillede sig at være.

Det berettes, at han, da han nåede atten års alderen, dræbte en løve, som hærgede på egnen, og at han begyndte at udføre andre offentlige velgerninger, således at hans navn efterhånden blev folk bekendt. Atten er altid et betydningsfuldt tal. I det har vi tallet ti, som er tallet for personlighedens fuldkommenhed, plus tallet otte, som ifølge nogle numerologer er kristuskraftens tal. Når kristuskraften i discipelskabets nye cyklus søger at udtrykke sig, skaber den den tilstand af uro og de vanskeligheder, der karakteriserer dette stadium. Det er måske af værdi at bemærke følgende:

»Tallet otte er cirklen, som vi allerede har set rummer alle de kræfter, ud af hvilke lyset skal bringe fuldkommenhed, men nu snoet eller drejet omkring sig selv. Slangen sluger ikke længere sin hale for således at fuldende sin cyklus, men vrider og snor sig i rum og frembringer gennem forvridningerne ved dens drejning et forvrænget billede af sig selv. . . Men i tallet atten har vi visionen af den lige og smalle vej; punktet har udfoldet sig til et, og er blevet akse, hvor omkring vort liv drejer sig. På dette trin har den indviede stået over for denne ene guddommelige sandhed og følt det ene livs vældige drivkraft. Fra da af stræber han efter at indordne den snoede linje (8) under den lige linje (1).« *The Key of Destiny*, H.A. og F.H. Curtiss, side 246-247.

Det er også interessant at lægge mærke til, at vi i kabbalaen får at vide:

»Den attende vej kaldes indflydelsens hus. . . og midt under udforskningen fremdrages arkanaen og den skjulte sans, som dvæler i dens skygge, og som hænger fast ved den, helt tilbage fra årsagen til alle årsager.« *Sepher Yetzira*, no. 30.

Dette er, hvad Herkules i en alder af atten år giver sig i kast med. Han skal betræde den vej, hvor alle de skjulte ting kan bringes frem i lyset; han har nået det punkt, hvor han kan opnå viden om sig selv og begynde at udforske naturens skjulte kræfter. Dette er alle disciples problem.

Den næste episode i hans levnedsløb er hans ægteskab og fødslen af tre børn, et symbolsk udtryk for den kendsgerning, at han blev et med Psyke, sjælen. Ud af den forening blev sjælens tre aspekter født eller begyndte at manifestere sig. Han begyndte at forstå den åndelige viljes natur og at bruge den til at styre sit liv. Han erfarede virkningerne af åndelig kærlighed og blev bevidst om nødvendigheden af at tjene. Det åndelige sind begyndte at åbenbare sandheden for ham, og han så den bagved liggende hensigt. De udgør den højere modsvarighed til personlighedens tre aspekter, sindet eller tænkeevnen, følelsesnaturen og det fysiske legeme.

Vi ser, at han nu gennemgår et meget ejendommeligt stadium. Vi læser i den gamle historie, at Hera (Psyke eller sjælen) drev ham til vanvid. Hun drev ham til vanvid gennem jalousi, og mens han befandt sig i denne mærkværdige tilstand, læser vi, at han dræbte sine børn, sine venner og enhver, der var knyttet til ham. Kan det ikke i denne forbindelse formodes, at han gik igennem denne ulyksalige tilstand, der er fælles for alle begyndere på discipelskabets vej, hvor en sygelig pligtoplevelsen ofrer alt og alle for den individuelle sjælsudfoldelse. Dette er en yderst almindelig fejl hos aspiranter. Deres sans for proportioner er ofte på vildspor, og deres sans for værdier er forvrænget. Det balancerede og sunde liv, som er idealet for en Guds søn, bliver underordnet en fanatisk beslutning om at gøre åndelige fremskridt. Åndelig ambition tager magten fra aspiranten, og han bliver destruktiv, ubalanceret og sædvanligvis overmåde vanskelig at leve sammen med. Der

ligger megen sund fornuft i Bibelens formaning: »Vær ikke alt for retfærdig. . . hvorfor vil du ødelægge dig selv?« Dette stadium anskueliggøres for os i stor målestok ved de fanatiske ofringer, der blev foretaget i Orienten, og desuden under inquisitionen af de protestantiske covenanter og af alle, der tolkede sandheden i modstrid med en særlig gruppe troendes overbevisning.

Da Herkules havde overvundet sin sindssyge, hvilket han heldigvis gjorde, hører vi, at han fik et nyt navn, at han fik anvist et nyt tilholdssted, og at det blev pålagt ham at fuldføre de tolv arbejder. Vi får at vide at disse ord blev sagt til ham: »Fra denne dag skal dit navn ikke længere være Alkeides, men Herakles. I Tirjus skal du slå dig ned, og der skal du, i tjeneste, fuldføre dine arbejder. Når det er fuldført, da vil du blive en af de udødelige« (*Greek and Roman Mythology, Vol. I, Fox.*). Da han havde genvundet sin fornuft, ændredes fokuseringen i hans liv. Han levede ikke længere dernede, hvor han levede før. Sjælens navn blev hans navn, og derved blev han bestandigt mindet om, at hans opgave var at udtrykke sjælens herlighed. De tolv store arbejder, der skulle sætte fuldbyrdelsens segl på hans liv, og som ville antyde hans ret til at være med i de udødeliges store gruppe, blev skildret for ham i store træk, og han trådte ind på *Vejen*.

Vi får at vide, at han i sin person symboliserede himlens faste kors, dannet af de fire stjernebilleder Taurus, Leo, Scorpio og Aquarius. Overleveringen fortæller os, at han fysisk havde tyrenakke, ligesom han psykisk var stædig og parat til at angribe ethvert problem og til at styrte sig blindt ind i ethvert forehavende. Intet kunne få ham bort fra hans hensigt, og vi vil se, når vi studerer arbejderne, at han styrtede hovedkulds ind i dem. Intet afskrækkede ham, intet gjorde ham bange, og målrettet drog han af sted. Det gamle motto, der har styret alle aktive disciples handlinger, blev hans, og hans sjæl pålagde ham nødvendigheden af »styrken til at handle, styrken til at vove, styrken til at være tavs og styrken til at vide«. »Styrken til at handle«, er Taurus' motto, og han var et eksempel på dette i sine tolv arbejder. Han symboliserede Leo, fordi

han altid gik med løvens skind som bevis på sit mod, og da dette tegns motto er »styrken til at vove«, kunne ingen fare skræmme ham og ingen vanskelighed få ham til at vende om.

Måske var hans mest fremragende præstation det, han fuldførte i Scorpio, for det store arbejde var at overvinde illusion. Det blev fuldbyrdet og bragt til afslutning i Scorpio. Dette tegns motto er tavshed. I Capricorn bliver han den indviede, og dette trin er altid uopnåeligt, indtil illusionen er overvundet og tavshedens styrke er opnået. Derfor symboliserede han, som et lille barn i vuggen og ude af stand til at tale, sin ypperste præstation ved at kvæle de to slanger. Siden, i en moden alder, symboliserede han i sig selv mennesket Aquarius, hvis motto er »at vide«. Han ejede tænkeevnen og brugte sit intellekt i aktivt arbejde og tjeneste. Således overvandt han alle hindringer ved at handle og vove, i tavshed og med viden, og han gik uforknytt fra Aries til Pisces; han begyndte i Aries som den ydmyge aspirant og sluttede i Pisces som den alvidende, sejrige verdensfrelser.

Der er én ting vi skal være opmærksomme på her. I Herkules' historie hører vi intet om, hvad han nogensinde sagde, vi hører kun om, hvad han gjorde. Gennem sine gerninger vandt han retten til at tale. I beretningen om den meget større Guds søn, Jesus Kristus, hører vi ikke blot om, hvad han gjorde, men også om, hvad han sagde. Gennem Herkules' tavshed og hans vedholdende præstation, uanset hvilke fejlslag og vanskeligheder han kommer ud for, og gennem hans udholdenheds kraft får vi en tilkendegivelse af disciplens karakteregenskaber. I beretningen om Jesus Kristus får vi gennem de evner, han viste, og de ord, han talte et vidnesbyrd om den indviede.

Da han nu var nået til modenhed og havde udviklet de karakteregenskaber, der var nødvendige for hans opgaver, læser vi, at guderne og gudinderne gjorde deres yderste for at udruste ham til det arbejde, han skulle udføre. Han havde fået alt, hvad verden kunne give ham; nu blev sjælens evner tildelt ham, og han måtte lære, hvordan de skulle bruges. Vi læser, at Minerva gav ham en smuk klædning, men da vi aldrig læser

om, at han bruger den, kan vi slutte deraf, at noget symbolsk er tilsigtet. Der er mange tilfælde i historien, hvor der skænkes en klædning: Josef modtog en mangefarvet dragt fra sin fader; Elias' kappe gik i arv til Elisa, og Jesu kjortel blev skåret i stykker og var genstand for soldaternes strid ved korsfæstelsen. Det er den almindelige mening, at en klædning er symbolet på kaldelse. Elias' kaldelse gik videre til Elisa; verdensfrelseren Kristi kaldelse sluttede ved korsfæstelsen, da han overtog et større og vigtigere arbejde.

Den visdom, som nu blev virkelighed for Herkules, fordi han var blevet ét med sjælen, prægede ham med en følelse af en kaldelse. Han var forpligtet til det åndelige liv, og intet kunne afholde ham fra det. Vulcan gav ham en brystplade af guld, magnetisk og beskyttende, symbolet på energi, der udsåler fra høje kilder af åndelig kraft, der vil gøre det muligt for aspiranten at påtage sig de tolv arbejder og gå fremad uden frygt. Fra Neptun, havenes gud, modtog han heste. Symbolikken bag denne gave er meget interessant. Heste, såvel som Neptun, havenes gud og guddommen for den ustabile og emotionelle natur, står for evnen til at blive revet med enten af en tankerække eller en følelsesmæssig reaktion. Denne emotionelle, flydende natur med sin sensitivitet og evne til at føle er, når den bruges rigtigt og underordnes guddommelige formål, et af de største aktiver, disciplen ejer. Ved Neptuns hjælp og ved hjælp af de hurtige gangere kunne Herkules være *i kontakt* med de fjerneste områder, i hvilke hans arbejder kunne ligge. Gennem emotionel sensitivitet og respons kan også vi være *i forbindelse* med den verden, hvor vore arbejder ligger. Således udstyret med kald, åndelig energi og sensitivitet blev sværdet, gaven fra Merkur, gudernes sendebud, af dyb betydning, for sværdet er symbol på tænkeevnen, der skiller fra hinanden, deler op og skærer fra. Ved at give Herkules denne gaves brug, føjede Merkur til de øvrige gaver, der var skænket ham, evnen til mentalt at analysere og skelne. Vi får at vide, at selve solguden, Apollon, blev interesseret i Herkules og spekulerede på, hvad han kunne give, som ville gavne ham. Til sidst gav han ham bue og pil, der symboliserer evnen til at styre direkte mod målet; det er også symbol på det gennem-

trængende lys, den oplysende lysstribe, som kunne fortrænge mørket over hans vej, når det var nødvendigt.

Således udrustet står Herkules nu rede til den store bestræbelse. Da alle gaverne var blevet skænket ham, og han stod med sin guddommelige udrustning, læser vi om en yderst fængslende lille detalje: han gik ud og skar sig en kølle selv. Alle disse guddommelige gaver var meget dejlige og vidunderlige, men endnu vidste han ikke, hvordan han skulle bruge dem. Han følte sit kald, han troede på åndelig energi, han fik at vide, at han ejede kontaktens heste, og, om han ønskede det, at oplysningens bue og pil var hans; men han kunne lide den velkendte kølle, som han selv havde fremstillet. Han ville hellere bane sig vej med det, som han vidste, at han kunne bruge, end at bruge de ukendte redskaber der var blevet givet ham. Så han greb sin trækølle og gik i gang med sine arbejder.

1. arbejde

Tilfangetagelsen af de menneskeædende hopper

Vædderen, Aries, 21. marts - 20. april

Myten

Den første store port stod vidt åben. En stemme lød gennem portalen: »Herkules, min søn, gå fremad. Gå igennem porten og tråd ind på *Vejen*. Udfør dit arbejde og kom tilbage til mig med en beretning om din gerning.

Med sejrsskrik fór Herkules af sted og løb mellem portens søjler, med overdreven tillid og tiltro til egen styrke. Således blev arbejdet indledt, og den første af de store handlinger i tjeneste var begyndt. Det budskab, de bringer, giver belæring til menneskenes sønner, som er Guds sønner.

Diomedes, med det fyrige ry, søn af Mars, herskede over landet hinsides porten, og der, i sit riges marskenge, opdrættede han hingste og hopper til krigsbrug. Vilde var disse hingste, og bidske hopperne, og alle mennesker skælvede, når de hørte dem, for de fór hærgende gennem landet, anrettede stor skade, dræbte de mennesker, der kom i vejen for dem, og de avlede til stadighed yderst vilde og onde heste.

»Fang disse hopper og stands disse onde gerninger,« var den befaling, der lød i Herkules' øren. »Gå ud og befri dette fjerne land og dem, der bor i det.«

»Abderis, kom og hjælp mig med denne opgave,« råbte Herkules, idet han kaldte på vennen, som han elskede højt, og som altid fulgte i hans fodspor, når han drog fra sted til sted. Og Abderis kom og indtog sin plads ved sin vens side og overtog opgaven sammen med ham. Disse to lagde nu alle planer med omhu og fulgte efter hestene, når de strejfede om i marsken og i engene i dette land. Til slut drev Herkules disse vilde hopper sammen på en mark, hvor de ikke kunne komme

videre, og der fangede han dem og bandt dem. Han strålede af glæde over det, han havde nået.

Så stor var hans fryd over den tapperhed, han havde udvist, at han anså det for under sin værdighed at holde hopperne eller drive dem på *Vejen* til Diomedes. Han kaldte på sin ven og sagde: »Abderis, kom her og driv disse heste gennem porten.« Og så vendte han ryggen til og marcherede stolt af sted.

Men Abderis var svag og bange for opgaven. Han kunne ikke holde hopperne eller lægge seletøj på dem eller drive dem gennem porten i sin vens fodspor. De vendte sig mod ham, de sønderrev ham og trådte ham under fode, de dræbte ham og slap bort til mere barske områder i Diomedes land.

Klogere, nedbrudt af sorg, ydmyg og nedslået vendte Herkules tilbage til sin opgave. Han søgte efter hopperne fra sted til sted og efterlod sin ven døende på jorden. Igen fangede han hestene, og drev dem selv gennem porten. Men Abderis lå død.

Læreren så grundigt på ham og sendte hestene til fredens sted, for der at blive tæmmet og forberedt til deres opgave. Folket i det land, der nu var befriet for deres frygt, bød deres befrier velkommen og hyldede Herkules som landets redningsmand. Men Abderis lå død.

Læreren vendte sig mod Herkules og sagde: »Det første arbejde er tilendebragt; opgaven er udført, men dårligt udført. Drag den sande lære af denne opgave, og gå så videre til større tjeneste for dine medmennesker. Gå fremad ind i det land, der vogtes af den anden port, og find den hellige tyr og før den til det hellige sted.«

TIBETANEREN

Mytens betydning

Vi vil fortælle historien om den opgave, Herkules påtog sig, og den prøve, kong Eurysteus underkastede ham, ved at kombinere denne astrologiske og symbolske beretning med hverdagslivet og prøverne i moderne discipelskab; derefter vil vi se nærmere på betydningen af det stjernetegn, hvori den fandt sted, for der er en nøje sammenhæng mellem de to, og arbej-

det blev kun muliggjort af de særlige egenskaber, som blev tildelt Herkules i dette specielle tegn. Ethvert stjernetegn ud-sætter det menneske, som arbejder i det tegn, for en påvirk-ning af visse karakteristiske kræfter og giver ham visse tilbø-jeligheder. Disse må vi forstå, hvis prøvens betydning skal blive klar for os.

Til ethvert tegn i zodiakken er der knyttet tre andre stjerne-billeder, som symbolsk (og ofte på en særdeles forbløffende måde) rummer disciplens problem og peger på løsningen. Det-te må vi tage i betragtning, for arbejdet, stjernetegnet og de dermed forbundne stjernebilleder udgør sammen med de kræf-ter, der frigøres gennem denne kombination, en fuldstændig beretning, som er fyldt med oplysende enkeltheder. For klar-heds skyld vil jeg derfor gerne påpege, at stjernebillederne symboliserer det trefoldige åndsaspekt, at stjernetegnet giver os sjælens virkefelt, og at arbejdet skildrer disciplens virke, mens han lever på det fysiske plan og bestræber sig for, på verdens slagmark, at vise sin iboende guddommelighed og sine skjulte kræfter. I disse tre har vi sammenfattet ånd, sjæl og legeme. Liv, bevidsthed og form mødes i Herkules, det personlige selv, som ved at handle under indflydelse af sjælen, den iboende Kristus, udfører åndens, Faderen i himlens, hen-sigt. Dernæst vil vi betragte forholdet mellem stjernetegn og stjernebilleder og afslutte hvert kapitel med en nøje anvendelse af beretningen om prøven på en discipels liv og på menne-skeheden som helhed.

I studiet af de tolv arbejder følger vi Herkules' livsforløb, mens han går gennem zodiakken fra tegnet Aries, som er be-gyndelsens tegn, gennem Taurus, Gemini osv. (mod uret) frem til Pisces, dødens og fuldbyrdelsens tegn. Dette sker i modsat retning til Solens tilsyneladende bane, således som vi ser den (med uret), der begynder i Aries og ser ud til at gå tilbage gen-nem tegnene, idet den passerer ind i Pisces, og derefter til Aquarius og videre gennem alle de mellemliggende tegn, til-bage igen til Aries. Det menneske, som er helt optaget af formverdenen og som lever under indflydelse af materiens aspekt, følger nødvendigvis illusionens og det tilsyneladendes

vej; men Herkules, sjælen, følger den sande vej, vender den sædvanlige fremgangsmåde om og går, billedligt talt, mod strømmen. Herkules, den vågnede sjæl, erkender mulighedens time. Han har modtaget sit påbud om at påtage sig de tolv arbejder og vise sine evner, og han har fået løfte om, at såfremt han opfylder kravene, vil han blive overført til gudernes rige. Han er blevet udstyret med alle guddommelige kræfter, dog ved han endnu ikke, hvordan han skal bruge dem, og han har hugget sig sin egen stræbens kølle, og således udstyret stiger han symbolsk op på korset, himlens faste kors, hvor han forbliver i ånden, indtil det sidste arbejde er tilendebragt.

Således går han da i gang med sit første arbejde, med ringe forståelse for størrelsen af denne opgave, og uforberedt på fejlslag. Det bemærkelsesværdige ved beretningen om Herkules er hans impulsivitet og det, at han ikke altid havde succes. Han fejlede sommetider og måtte gøre arbejdet om, indtil hans anstrengelser blev kronet med held.

Han får at vide, at Diomedes, søn af krigsguden Mars, ejer et stort antal følhopper. Disse løb vildt omkring, ødelagde landet, gjorde stor skade og opretholdt livet på menneskekød. Ingen var sikker for dem, og rædsel havde sænket sig over egnen. Desuden avlede disse hopper stridsheste i stort tal, og Diomedes var meget bekymret over, hvordan det skulle ende. Eurysteus, kongen, beordrede Herkules til at fange dem. Der var blevet gjort mange forsøg på dette, men altid var hopperne undsluppet efter at have dræbt de heste og mænd, der var sendt ud efter dem. Men da Herkules havde fanget hestene, overlod han til Abderis at holde dem, mens han selv spankulerede videre uden at være klar over hestenes styrke eller deres vildskab. Inden han kunne gøre noget for at forhindre det, vendte hopperne sig mod Abderis og trampede ham til døde, hvorpå de igen slap bort og på ny begyndte at rasere landet. Således måtte han begynde sit arbejde helt forfra, og efter store anstrengelser lykkedes det ham igen at fange hopperne. Dette første arbejde begynder derfor med et delvist fejlslag, som det så ofte er tilfældet hos den uerfarne og fremfusende

aspirant. Sådan er beretningen, kort, dramatisk og opmuntrende. Hvad kendetegner det tegn, hvori arbejdet blev foretaget?

Tegnet

Tegnet Aries, som var hjemsted for denne første aktivitet, omtales altid som det første tegn i zodiakken. I dette tegn begynder det store hjul sin periodiske omdrejning. Det er derfor begyndelsens tegn. Kosmisk set er det skabelsens tegn, og det er denne tanke, der ligger bag bibelens ord: »Lammet, det slagtede, fra verdens grundlæggelse« (Johannes åbenbaring, 13,8), for dette tegn kaldes Vædderens eller Lammets tegn. I menneskets liv markerer det begyndelsen på den første subjektive, latente bevidsthed om eksistens, og menneskets begyndelse på erfaringens cirkel. For aspiranten til discipelskab betegner det perioden med reorientering og med fornyet selvbevidst indsats, og hans begyndelse på det slutstadium på evolutionsvejen, som vil føre ham ud af menneskeriget og sætte ham i stand til at foretage overgangen til gudernes rige. Det er det løfte, der blev givet til Herkules, og det er den belønning, der holdes op for alle disciple. Dette første arbejde markerer det første trin på »omdannelsens vej.«

Aries er tegnet for den udadgående kraft, for udstrømningen af guddommelig energi fra den centrale guddom, Gud, eller fra mennesket, en Guds søn. Denne energi strømmer ud i to retninger (således bliver punktet til en linje, den ene bliver den første): den strømmer ind i formernes verden, og også ind i sjælens eller åndens verden. Én energistrøm udtrykker vejen tilbage, den indadgående vej, og de to tilsammen danner de to buer i den store eksistenscyklus. I dette tegn begynder den vej, hvor formen tages og er fremherskende; her begynder ligeledes den indre udviklings liv og sjælens, eller den subjektive værens dominans. Reorganisering, reorientering, repolarisering og regeneration er karakteristiske kendetegn for dette stadium, og de er alle udtryk for den samme livskraft. De to måder at bruge denne kraft på afhænger af den mentale opmærksomhed hos det væsen - guddommeligt og menneskeligt - som bruger den. Det er den samme kraft, men brugt på to forskelli-

ge måder, afhængigt af, om den guddommelige bruger har rettet sin opmærksomhed mod formtagning eller mod at betræde den vej, der fører til frigørelse fra formen.

Gennem æoner er denne livskraft blevet anvendt til selviske formål, til opfyldelse af selviske ønsker og til begærets tilfredsstillelse. Efterhånden mister formlivet sin tiltrækning, indtil mennesket, efter at have passeret rundt og rundt i zodiakkens hjul, opdager, at han igen er tilbage i Aries, men denne gang med en ny fokusering, en ny interesse og en anden vision. Det løfte var blevet holdt op for ham, at han kunne blive fri for at inkarnere og komme til gudernes rige, når han havde nået visse mål; han har gennem erfaring lært noget om sin egen essentielle dualitet, og han længes inderligt efter ikke mere at tilfredsstille det lavere aspekt af denne dualitet og efter at indfri behovet fra det højere; han er begyndt at reagere på impulser, der kommer fra sjælens verden, og at se gruppeformål og gruppemål. Nu skal han lære at bruge livskraften med uselvsk hensigt og ikke til tilfredsstillelse af personlig grådighed.

De tre indledende impulser i Aries

Tre markante tilskyndelser er karakteristiske for dette tegn. Der er, som vi har set, tilskyndelsen til at begynde. Den kan ganske enkelt give sig udtryk i en trang til at tage form, til at blive trukket ind i materien; eller den kan vende processen og fokusere sig i den tilskyndelse til at opnå frigørelse fra form og til sjælens opbrud fra formverdenens fængsel. Denne tilskyndelse fremkalder den påfølgende trang til at skabe, som er den aktivitet hos guddommen, der resulterer i dannelsen af verdener og udtryksformer, og som opfylder hans ønske om at inkarnere i et solsystem og sætte universets store livscyklus i gang. Det kan ligeledes være den trang til individuel skabelse af sjælen til at tage et legeme eller af et menneske til at skabe noget, der skal være helt hans eget. I de gamle akkadiske dage blev tegnet Aries omtalt som det, »hvor retfærdens offer blev bragt« eller »de faldne engles« tegn. Drevet af denne grundlæggende tilskyndelse faldt Guds sønner ned fra deres høje

stade, tog form og begyndte på deres individuelle cirkel, runde efter runde gennem zodiakken.

Som det tredje finder vi tilskyndelsen til opstandelse. I Aries, hvor begyndelsen til formlivet fandt sted, og hvor skaberarbejdet blev indledt, begynder en følelse af tilskyndelse til at opnå frihed fra formen, til at rulle stenen væk fra døren til sjælens gravkammer, og til at stå i den frihed, Guds sønner besidder. I Aries findes den impuls, der fører til opbygning af den form, som gennem tidsaldre vil udgøre sjælens fængsel. Dette opnår sin masse-form i Cancer, og sin individuelle menneskelige form i Leo; det tætteste punkt for illusion i form nås i Scorpio, og i Pisces dør formen, blot for at blive bygget op på ny i den trættende runde af erfaring i formen. Men i dette tegn sanses befrielsens vej for første gang, og opbygningen af det åndelige legeme påbegyndes. Det er tegnet for spirende åndelig aktivitet, som senere fører til kristusbarnets fødsel i Virgo, og til verdensfrelserens fødsel i Capricorn og i Pisces. Fysisk begyndelse og åndelig begyndelse, fysisk skabelse og åndelig skabelse, fysisk fremkomst og åndelig frigørelse; det er de indledende impulser, som fornemmes i Aries.

Det er derfor tegnet med de stærke og kraftigt virkende impulser og med voldsomme udsving og overdrevne anstrengelser; ofte et tegn med fiasko, men altid med succes til slut. I det overfor liggende tegn, Libra, nås højdepunktet af balance og ligevægt, for den mellemliggende erfaring og de lektier, der læres af de mellemliggende fem arbejder, fremkalder den ligevægt og afbalancerede holdning, som vi lægger mærke til i Herkules, når han fanger vildsvinet i Libra. . .

I den bramanske zodiak hersker Vishnu over Aries. Vishnu er den anden person i hinduernes trimurti, eller den kosmiske Kristus i inkarnation, da han indleder processen med at antage form og til sidst fuldbyrder opstandelsens afsluttende episode. Således legemliggør Vishnu eller Kristus de to tilskyndelser, tilskyndelsen til at skabe og danne form, og tilskyndelsen til frigørelse eller opstandelse fra formen. Det er under denne tilskyndelse til frigørelse, at Herkules påbegynder sine arbejder.

Sindets tegn

Aries hersker over hovedet. Det er som følge deraf tegnet for tænkeren og derfor et stærkt mentalt tegn. Alle begyndelser har deres udspring på mentalplanet og i skaberens sind, hvad enten denne skaber er Gud eller menneskets sjæl. Dette univers har sin oprindelse i Guds, den kosmiske tænkens tanke. Sjælen begyndte sin løbebane i materien gennem den samme tankeproces. Menneskeslægten, det fjerde naturrige, opstod, da sindet kom til og adskilte mennesket fra dyrene. Aspiranten begynder på sine arbejder, når han for alvor bliver tænkeren, og fuldt bevidst fungerer som herre over sin egen skæbne. . .

Som følge heraf er det tydeligt, at den rigtige retning og den rigtige orientering får sin begyndelse i Aries, og Herkules, disciplen, der nu tænker på en ny måde, begynder sit arbejde. Nøglen til dette arbejde og til tegnets betydning finder man i ordene i et gammelt indisk skrift: »Mennesket kender ikke rigtigt vejen til den himmelske verden, men hesten kender den.« I meget gamle dage i Indien var hestofferet knyttet til solguden, og hvert år, siges det, måtte solguden, som den zodiakale hest, ifølge de vediske ariere, dø for at frelse alt kød. Apollons solvogn bliver skildret som trukket af heste, og »Vædderens fyrstelige tegn« er tæt knyttet til hestesymbolikken, en kendsgerning, som dette første arbejde bevidner.

Henvisninger til bøger om symbolik viser os, at hesten står for intellektuel aktivitet. Den hvide hest symboliserer det oplyste sind hos det åndelige menneske, og vi finder således i Johannes åbenbaring, at Kristus kommer ridende på en hvid hest. Sorte heste repræsenterer det lavere sind med dets falske ideer og de vildfarne menneskelige begreber. Følhopperne, som vi møder dem i dette første arbejde, antyder det feminine aspekt i sindet, da det føder ideer, teorier og begreber. Sindets tankeformskabende tendens symboliseres her, således som det udformer de opfattede ideer, der slippes løs på verden, hærger og ødelæggende, når de udgår fra det lavere sind, men konstruktive og frelsende, når de kommer fra sjælen.

Den eksoteriske hersker i dette tegn er Mars, krigsguden, og derfor fører Herkules sig frem som kriger, idet han handler styret af tanken og begynder sit arbejde på mentalplanet. Hans mest fremtrædende karaktertræk i dette tegn er hans krigeriske pionerånd. Hopperne tilhørte Diomedes, Mars' søn. (Men den esoteriske hersker er Merkur, som »oplyser sindet og er mellemled mellem sjælen og personligheden«).

Stjernebilleder i Aries

Også til Aries er der knyttet tre stjernebilleder. Først er der Cassiopeia, dronningen i højsædet, altid symbolet på materien. Det er yderst interessant at bemærke, hvordan vi i dyrekredsen støder på tre kvinder. I forbindelse med Aries, begyndelsens tegn, finder vi Cassiopeia, den herskende kvinde. Kvinde og barn, og som vi ser senere, moder-materien er kristusbarnets opfoster, Jomfru Maria føder Jesus. I Pisces, ved slutningen af den store runde, finder vi Andromeda, den lækede kvinde. Først kvinden i højsædet og herskende, dernæst kvinden, der kærligt passer barnet, og endelig kvinden som repræsentant for materien, der er blevet behersket og er kommet under kontrol. Cassiopeia findes på den nordlige polarkreds, nær ved Cepheus, kongen, eller lovgiveren, som vi senere skal møde som et af de tre stjernebilleder i Pisces. Ved begyndelsen, loven; ved slutningen, loven; for Cepheus har en tæt forbindelse med det første og det sidste tegn i zodiakken. Det er interessant at lægge mærke til, at Muhamed, grundlæggeren af den mest militante religion, blev født i dette tegn, og ligeledes Moses, som legenden beretter; Moses, lovgiveren, og Muhamed, krigeren.

Det problem, Herkules står overfor, da han indleder sine arbejder, er at vise, at han har magt over materie og form, og derfor må han fra den første begyndelse erkende Cassiopeia, dronningen, der hidtil har siddet i højsædet.

Det andet stjernebillede er Cetus, søuhyret, de små fisks fjende. . . Et af de store symboler på sjælen er fisken, der svømmer i materiens ocean, og Cetus, søuhyret, er symbolet på det, vi kalder det onde, som søger at ødelægge den inkar-

nerede sjæl. Søuhvret i tilværelsens ocean og dronningen i højsædet talte til Herkules om størrelsen på hans problem, men det tredje stjernebillede talte til ham om sejr. Perseus er det tredje af disse tre stjernebilleder og kaldes i Denderah-zodiakken fra Ægypten »den, der betvinger«; undertiden kaldes han »knuseren«, den, der kan lægge dronningen i højsædet i lænker, og den, som kan besejre uhyret. Det fortælles, at Perseus ejede usynlighedens hjelm, hurtighedens sandaler, visdommens skjold og åndens sværd. Således så Herkules sig selv genspejlet på himlen, og da han begav sig ud for at fange de menneskeædende hopper, opdagede han i sit indre garanti for sin endelige sejr, selv om de vanskeligheder, han stod overfor, på det tidspunkt forekom uovervindelige.

Det centrale i prøven

Besejringen af materien og overvindelsen af illusionen tårnede sig op foran Herkules og pegede helt fra begyndelsen af de tolv arbejder på karakteren af hans endelige fuldførelse. Det er blevet sagt, at grundtonen i Aries er håb, og da Herkules stod over for de tolv arbejder, var håbet på det tidspunkt hele hans garanti for at kunne fuldføre. Håbet, hans uprøvede guddommelige udrustning, hans personlige kølle og megen begejstring: sådan begynder alle disciple.

Meningen med prøven står nu helt klar. Herkules skulle begynde i tankens verden for at opnå mental kontrol. I umindelige tider havde tankens følhopper avlet stridsheste og lagt landet øde gennem forkerte tanker, forkert tale og fejlagtige ideer. Noget af det første, enhver begynder må lære, er, at han mentalt er i besiddelse af en uhyre stor kraft, og at han med sindets følhopper kan volde stor fortræd blandt sine nærmeste og i sine omgivelser. Han må derfor lære at bruge sit sind på rette måde, og det første, han skal gøre, er at gribe dette feminine aspekt i sindet og se til, at der ikke avles flere stridsheste. Enhver vordende Herkules kan let få bevis for, at han har disse hærgende hopper i sig, hvis han gennem en hel dag nøje lægger mærke til sine tanker og de ord, han taler, som altid er et resultat af tanker. Han vil hurtigt opdage, at selvished,

uvenlighed, sladderlyst og kritik udgør en stor del af hans tankeindhold, og at sindets følhopper bestandigt får næring fra egoisme og illusion. I stedet for, at disse følhopper giver liv til ideer og begreber, hvis oprindelse er sjælens rige, og som næres af den åndelige verden, bliver de ophav til vildfarelser, falskhed og grusomhed, som udspringer fra de lavere aspekter i menneskets natur.

Herkules erkendte, hvilken fortræd følhopperne voldte. Tappert skyndte han sig at redde sine naboer. Han besluttede at fange følhopperne, men han overvurderede sig selv. Ganske vist lykkedes det ham at drive dem sammen og fange dem, men han tog grundigt fejl af deres magt og styrke, så han overlod dem til Abderis, symbolet på den lavere personlighed. Men Herkules, sjælen, og Abderis, personligheden, var begge nødvendige for i fællesskab at bevogte disse hængende heste. Abderis alene var ikke stærk nok, og det, der var sket for folk der på egnen, det skete for Abderis; de dræbte ham. Dette er et eksempel på virkningen af den store lov, der siger, at vi selv må betale prisen for forkerte ord og ubetænksomme handlinger. Igen måtte sjælen, i skikkelse af Herkules, tage problemet med de forkerte tanker op, og først når han i Sagittarius bliver en målrettet aspirant og i dette tegn dræber de menneskeædende fugle, opnår han virkelig fuldstændigt herredømme over sine tankeprocesser.

Den praktiske betydning af tankens kraft er blevet vel udtrykt for os i Thackerays ord: »Så en tanke og høst en handling. Så en handling og høst en vane. Så en vane og høst karakter. Så karakter og høst skæbne.«

Nøgleord for Vædderen er:*

»Og ordet lød: Lad formen igen søges«.

Mennesket

»Jeg træder frem, og fra tankens plan hersker jeg«.

Den indviede

* Fra *Esoterisk Astrologi*, s. 106. Modtaget tre år efter, at A.A.B. holdt Herkules forelæsningerne i New York.

2. arbejde

Tilfangetagelsen af den kretensiske tyr

Tyren, Taurus, 21. april - 21. maj

Myten

Den Øverste talte til læreren for det menneske, hvis lys strålede frem blandt menneskesønnerne, som er Guds sønner.

»Hvor er det menneske, der stod med styrke foran guderne, modtog deres gaver og trådte ind ad den første vidt åbne port for at arbejde på sin opgave?«

»Han hviler sig, O høje Øverste, og grunder over sin fiasko og sørger over Abderis og søger hjælp i sit indre.«

»Det er godt. Fiaskoens gaver garanterer succes, når de forstås rigtigt. Lad ham gå videre og arbejde endnu engang, træde ind gennem den anden port og hurtigt vende tilbage.«

Den anden port stod vidt åben, og fra lyset, som tilslørede den fjerne skueplads, tonede en stemme frem og sagde: »Gå gennem porten. Fortsæt på din vej. Udfør dit arbejde, vend tilbage til mig, og beret om din dåd.«

Alene og bedrøvet, bevidst om nødvendigheden og udmattet af dyb sorg gik Herkules langsomt mellem portens søjler ind i det lys, der skinner, hvor den hellige tyr befinder sig. I horisonten hævede den smukke ø sig, hvor tyren dvælede, og hvor eventyrlystne mænd kunne gå ind i den vældige labyrint, som lokkede dem i forvirring, den labyrint, der ejes af Minos, kongen af Kreta, tyrens vogter.

Ved at krydse havet til den solbeskinnede ø (hvordan fortælles os ikke) tog Herkules fat på sin opgave med at søge og finde tyren og lede den til det hellige sted, hvor de enøjede mænd bor. Fra sted til sted forfulgte han tyren, ledet af den lysende stjerne, som skinnede på tyrens pande, et strålende lys på et mørkt sted. Dette lys, der fulgte tyrens bevægelser, ledte ham fra sted til sted. Alene opsøgte han tyren; alene forfulgte han den til dens hule; alene fangede han den og steg op på

dens ryg. Rundt om ham stod de syv søstre og ansporede ham på hans vej, og i det strålende lys red han tyren over det glimtende vand, der omkransede øen Kreta, til landet, hvor de tre kykloper boede.

Disse tre store Guds sønner afventede hans tilbagekomst og iagttog hans fremtrængen gennem bølgerne. Han red tyren, som var den en hest, og mens søstrene sang under hans færd, nærmede han sig landet.

»Han kommer med styrke,« sagde Brontes og gik ned for at møde ham på stranden.

»Han rider i lys,« sagde Steropes, »hans indre lys vil blive mere strålende,« - da blæste lyset pludselig op til en flamme.

»Han kommer med fart,« sagde Arges, »han rider gennem bølgerne.«

Herkules nærmede sig og drev den hellige tyr frem på *Vejen*, ved at kaste lys på det spor, som førte fra Kreta til Herrens Tempel inde i de enøjede menneskers by. På fastlandet ved vandkanten stod de tre mænd og greb fat i tyren, som de således tog bort fra Herkules.

»Hvad har du her?« sagde Brontes og standsede Herkules på *Vejen*.

»Den hellige tyr, O du hellige.«

»Hvem er du? Sig os nu dit navn,« sagde Steropes.

»Jeg er Heras søn, en menneskesøn og dog en Guds søn. Jeg har udført min opgave. Før nu tyren hen til det hellige sted, og frels den fra truende død. Minos ønskede den som offer.«

»Hvem befalede dig således at opsøge og frelse tyren?« sagde Arges og bevægede sig mod det hellige sted.

»Inden i mig selv følte jeg tilskyndelsen og opsøgte min lærer. Efter bud fra den høje Øverste sendte han mig på *Vejen*, og efter lang tids søgen og megen møje fandt jeg tyren. Hjulpet af dens hellige lys red jeg den gennem de adskillende vand til dette hellige sted.«

»Drag bort i fred, min søn, din opgave er fuldført.«

Læreren så ham komme og gik frem for at møde ham på *Vejen*. Over vandene klang stemmerne fra de syv søstre, der

sang omkring tyren, og stadig tættere lød sangen fra de enøjede mænd i Herrens Tempel, højt på det hellige sted.

»Du kom tomhændet, O Herkules,« sagde læreren.

»Mine hænder er tomme, fordi jeg har fuldbyrdet den opgave, som var overdraget mig. Den hellige tyr er reddet og i sikkerhed hos de tre. Hvad er det næste?«

»Inden i lyset skal du se lys; gå i det lys, og se lys dér. Dit lys må skinne klarere. Tyren er på det hellige sted.«

Og Herkules lagde sig i græsset og hvilede ud efter sit arbejde. Senere henvendte læreren sig til Herkules og sagde: »Det andet arbejde er udført, og let var opgaven. Lær af denne opgave lektion om proportion. Styrke til at udføre den anstrengende opgave og villighed til at udføre opgaven, som ikke bebyrder dine kræfter; således er to lektioner lært. Rejs dig snart, og søg det land, der bevogtes af den tredje port, og find de gyldne æbler. Bring dem hertil.«

TIBETANEREN

Arbejdets betydning

Til trods for en delvis fiasko i begyndelsen er Herkules kommet i gang. I overensstemmelse med den universelle lov har han begyndt sit arbejde på mentalplanet.

I udarbejdelsen af den skabende plan følges tankeimpulsen af begær. Den bevidsthedstilstand, som vi kalder mental, efterfølges af en tilstand af sensitivitet, og dette andet arbejde omhandler begærverdenen og begærets magt. Det er et af de mest interessante arbejder, og det berettes for os til mindste detalje. Nogle af beretningerne om de prøver, Herkules blev underkastet, er meget løst skitseret og kun et kort udkast, men om prøverne i Taurus og Gemini, i Scorpio og Pisces berettes langt mere indgående. De var drastiske i deres anvendelse, og alle sider af aspirantens karakter blev prøvet.

Nøglen til arbejdet i Taurus er den rette forståelse af loven om tiltrækning. Det er den lov, der styrer den magnetiske kraft og det kohærensprincip, som opbygger de former, hvorigennem Gud, eller sjælen, manifesterer sig. Den skaber den stabilitet, der viser sig i formens opretholdelse gennem dens livs-

cyklus og vedrører samspillet mellem det, der opbygger formen og selve formen; mellem de to poler, den positive og den negative, mellem ånd og materie, mellem selvet og ikke-selvet, mellem det mandlige og det kvindelige, og således mellem modsætningerne.

Fire symbolske ord

Vi bliver klar over, at denne prøve frem for alt drejer sig om problemet seksualitet. Der er i det engelske sprog fire ord, som er ideografiske og symbolske. De består af tre bogstaver hver og er følgende: God, sex, law og sin, dvs. Gud, seksualitet, lov og synd. Med disse fire ord udtrykkes summen af alt, som er.

Gud, den samlede sum af alle former, summen af alle bevidsthedstilstande, og det energigivende liv. *Seksualitet*, dette liv i funktion, der tiltrækker ånd og materie og iværksætter samspillet mellem det objektive og det subjektive, og mellem det eksoteriske og det esoteriske. *Seksualitet*, begær, tiltrækning, den instinktive trang til at skabe, sjælens dragning, tilskyndelsen til det guddommelige, det mandliges begær efter det kvindelige, materiens tiltrækningskraft på ånden; alle disse talemåder kan samlet give en forestilling om seksualitetens aktivitet i forskellige relationer. *Lov*, Guds tankedrevne reaktion på formen; sædvanerne opstået gennem det tidløse samspil mellem de polare modsætninger, der af menneskeheden er blevet erkendt som de uomgængelige naturlove; pålæggelsen af Guds vilje og denne viljes aftryk på formen, og menneskets erkendelse deraf. *Synd*, tilkendegiver »den ene, som den er«, enheden som rejser sig mod helheden, individualitet versus gruppe, selvished i stedet for universel interesse.

Således er universets historie skrevet for os med disse fire ord. Gud, helheden; seksualitet, tiltrækningen mellem dele inden for denne helhed; lov, helhedens udtryk eller sædvane; og synd, enhedens oprør mod helheden.

Beretningen om arbejdet

Kong Minos på Kreta ejede en hellig tyr, som han holdt på øen Kreta. Eurysteus sendte bud efter Herkules, at det var nødvendigt at indfange tyren og bringe den fra øen over til fastlandet. Der blev ikke givet nogen instruktion om, hvordan dette skulle gøres, og alt hvad Herkules vidste var, at tyren var hellig, at den var født af havet, og at dens skæbne var at blive ofret til Minos. Herkules rejste derfor til Kreta, gennemsøgte hele øen og fulgte efter tyren fra sted til sted, indtil han omsider fik den trængt op i en krog. Det siges så, at han red på tyren, som var det en hest, tværs over øen og gennem de vande, der skiller Kreta fra fastlandet, og således bragte den ind i kyklopernes by. Disse kykloper var ejendommelige væsener, om hvem det hævdes, at de kun havde ét øje midt i panden. De blev ledet af tre fremtrædende skikkelser, hvis navne var Brontes, der betyder torden, Steropes, der betyder lyn, og Arges, der betyder hvirvlende aktivitet. Da Herkules ankom med tyren til byens porte, blev han mødt af de tre kykloper, som tog imod den hellige tyr og tog sig af den. Og således sluttede det andet arbejde.

Emnet illumination, indre oplysning

Taurus er et af de mest interessante stjernebilleder i zodiakken, især på nuværende tid. Det er det faste kors på himlen, disciplens kors, og følgende uddrag er af interesse i denne forbindelse:

»Himlen omtales i mystikken som templet og Guds evige bevidsthed. Dets alter er Solen, hvis fire arme eller stråler er et typisk eksempel på de fire hjørner i universets kardinale kors, som er blevet de fire faste tegn i zodiakken, og da de fire magtfulde, hellige dyretegn både er kosmiske og åndelige, repræsenterer de de grundlæggende elementer, der ligner vore menneskelige principper. Tegnet Leo repræsenterer ild eller ånd; Taurus, jord eller legeme; Aquarius, luft eller sind; og Scorpio repræ-

senterer vand, som sammenlignes med sjælen. Leo, som løven, er styrken i den lavere natur og er kraftens slange, som overvinder alt, hvis den ledes opad. Taurus, tyren, er altid symbolet på skabende kraft. Aquarius, mennesket, er lysbæreren, eller lysbringeren. Scorpio, skorpionen, forvandles ofte til Aquila, ørnen. . . der stiger op samtidig med Scorpio. De er tæt forbundet i symbolik. Scorpio er »mørkets uhyre«, der stikker ihjel og dog bevarer og genskaber, idet den symboliserer ikke blot skabelse, men også genskabelse. I sidstnævnte tilfælde er det Aquila, ørnen, Solens fugl, der har overvundet den mørke side af Scorpio (den modstander, der kan trække mennesket ned under dyrets stude), men som forvandlet er lysets ørn, der kan hæve sig højere end guderne.« *The Celestial Ship of the North. Vol. I*, E.V. Straiton.

»Tyrens øje«, i Taurus, den strålende fiksstjerne Aldebaran, er en af grundene til, at dette stjernebillede betragtes som et, der giver indre oplysning, illumination. I gamle dage kaldtes den himlens førende stjerne, og Taurus er altid blevet sat i forbindelse med lys og derfor med Kristus, der erklærede sig selv som verdens lys. Lys, illumination og lyd som et udtryk for den skabende kraft: det er de tre grundlæggende ideer forbundet med dette stjernebillede. »Den guddommelige stemmes fortolker«, som Taurus kaldtes i det gamle Ægypten, kan omskrives til kristen terminologi og kaldes »ordet blevet til kød.« Det kaster et interessant lys på styrken af zodiakkens indflydelse at erindre sig, at tyreøje - lanternen kan spores tilbage til tyrens øje i Taurus, og at den pavelige tyr, eller de pavelige udtalelser, der betragtes som fortolkninger af Guds stemme, er en betegnelse, der er almindelig i dag.

Her kunne man meget vel spørge, på hvilken måde Taurus, tyren, bliver illuminationens eller oplysningens overbringer? Vi får at vide, at i dette tegn er månen ophøjet, og Venus er herskeren. Månen er altid, fra esoterikerens synspunkt, og blandt primitive agerdyrkere, blevet betragtet som det form-

dannende aspekt. Derfor er Månen symbol på materien og ses i mange af vore kirker nært knyttet til Jomfru Maria.

Fuldbyrdelsen af det arbejde, der udføres i Taurus og resultatet af den tauriske indflydelse, er herliggørelsen af materien og den deraf følgende illumination. Alt hvad der i øjeblikket hindrer herligheden i at stråle i sin fulde glans, herligheden, som er sjælen og udstrålingen, der udgår fra Gud i formen, er materie- eller formaspektet. Når dette er blevet helliggjort, rensat og åndeliggjort, kan herligheden og lyset virkelig skinne igennem, og måneaspektet kan derfor blive ophøjet i Taurus. Dette opnås gennem indflydelse fra Venus, som er symbolet på jordisk og på himmelsk kærlighed, på åndelig stræben såvel som på kødeligt begær, og som derfor meget naturligt er hersker i dette tegn. Venus er, frem for nogen anden, skaberen af skønhed og rytme og enhed. Tyren og koen repræsenterer tilsammen skabelse, og således er Taurus og Venus tæt forbundet. Følgende er af interesse:

»Tyren eller koen er symbolet for dette tegn, og på himmelkortet ser man den lille gruppe stjerner, der kaldes Plejaderne, lige netop ved tyrens skulder. I ægyptisk billedhugger- eller malerkunst er Plejaderne undertiden fremstillet i skikkelse af en due med udbredte vinger over tyrens ryg. Duen er, som vi husker, den fugl, der er viet til Venus, og da Plejaderne er en del af stjernebilledet Taurus og, som vi vil se, om muligt mere taurisk af natur end Taurus selv, så bliver duen et særdeles velvalgt symbol for denne lille stjernegruppe.« *The Zodiac: A Life Epitome*, Walter H. Sampson, side 24.

Emnet seksualitet

Af dette uddrag og mange andre som kunne føjes dertil fremgår det tydeligt, hvor tæt forbundet med seksualitet dette vigtige stjernebillede Taurus er, både i sine højere og sine lavere aspekter. Det er derfor det i nogle bøger er blevet kaldt »frembringelsens tegn«, både jordisk og himmelsk. Vi har set, at

kraften i tegnet Taurus er den at tiltrække, at bringe sammen. Den udøver en støt og vedvarende dragning, og den tiltrækker i både symbolsk og astronomisk forstand. Vi har set, at i dette tegn findes Plejaderne, og blandt dem Alcyone, som kaldes den centrale sol i vort univers, og rundt om den kredser vor sol med sine ledsagende planeter. Således bliver Jobs ord klare for os, da han sagde: »Knytter du Syvstjernens (Plejadernes) bånd, kan du løse Orions lænker?« Plejaderne er symbolet på sjælen, som livets hjul drejer omkring.

Det er interessant igen i Taurus at opdage den trefoldighed, der til stadighed gentages i astronomisk lærdom og i mytologien: Taurus, der repræsenterer formen og materiens tiltrækningskraft; Plejaderne, der repræsenterer sjælen og erfaringens store, tilbagevendende cyklus; og, blandt de syv Plejader,* den tabte plejade (da kun seks er synlige), et symbol på åndens formørkelse, mens sjælen gennem begær tager et legeme. Således ligger bag hele den mytologiske lære, bag skrifter og symboler fra alle tider ideen om forholdet mellem selvet og ikke-selvet for at frembringe den endelige åbenbaring af ånden, og således har vi også fremkomsten af ideen om den store illusion og blændværk. Ånden eller Gud er »tabt«, eller tilsløret, og forsvinder i den ydre forms tiltrækning og i det blændværk, som sjælen tiltrækker sig.

Her må det også erindres, at det tegn, der ligger modsat Taurus, er Scorpio. Disse to tegn udgør et område med uhyre kraftanstrengelser fra Herkules' side; for i det ene kæmper han med problemet seksualitet, og i det andet overvinder han den store illusion.

Stjernebilledernes betydning

De tre stjernebilleder, der er forbundet med dette tegn, er Orion, Eridanus og Auriga, og karakteren af arbejdet i Taurus er på smukkeste måde forudsagt af de tre billeder på himlen, som de viser. Orions ældgamle navn var »de tre konger«, på grund

* Bemærk de »syv søstre«, der synger om Herkules i mytefortællingen.

af de tre smukke stjerner, der findes i Orions bælte. De tre konger repræsenterer de tre guddommelige aspekter: vilje, kærlighed og intelligens, og Orion symboliserer ånden. Navnet Orion betyder rent bogstaveligt »lysets frembrud«.

Mens vi kredser rundt i zodiakken, vil vi igen og igen støde på det, som vi kunne kalde Herkules' åndelige prototype; Perseus, fremtidens fyrste, som dræbte Medusa, symbolet på den store illusion. Han findes i Aries; Orion, hvis navn betyder »lys«, findes i Taurus; i Scorpio dukker Herkules selv op, triumferende og sejrrig. Så har vi Sagittarius, bueskytten på hesten, der styrer lige mod sit mål, og i Pisces finder vi kongen. Jo mere vi nærlæser denne himmelske billedbog, desto mere indser vi, at der uafbrudt vises os symbolet på vor guddommelighed, symbolet på sjælen i inkarnation og beretningen om materien, således som den opnår renselse og forherligelse gennem sjælens møjsommelige arbejde.

Det andet stjernebillede forbundet med dette tegn er en umådelig flod af stjerner, der vælder frem under Orions fødder. Den kaldes Eridanus eller »Dommerens Flod« og er et symbol på livets flod, der bærer sjælene ind i inkarnation, hvor de lærer betydningen af ordene, »thi hvad et menneske sår, det skal han også høste«, og hvor de påtager sig den ualmindeligt store opgave at arbejde sig frem til deres egen frelse. Ligesom Orion symboliserer åndsaspektet, således befatter Eridanus sig med det forntagende aspekt og holder tanken om inkarnation op for os, hvorimod det tredje stjernebillede, Auriga, er kusken, der styrer mod nye lande og således symboliserer sjælen.

Prøvernes karakter

Den lektie, der i grunden skal læres i dette tegn, er at få den rette forståelse af loven om tiltrækning og den rette brug af og kontrol over materien. På denne måde løftes materien, billedligt talt, op i himlen og tiltræder sin rette funktion, som er at være et udtryksmedium og et virkefelt for den iboende Kristus eller sjæl. Derfor prøves aspiranten på to måder: først med henblik på hans dyriske naturs beskaffenhed og de motiver,

der ligger bag den måde, hvorpå han bruger den. Dernæst prøves han med hensyn til den tiltrækning, som den store illusion kan udøve på ham. Maya, eller den store illusion, og seksualitet er kun to aspekter af den samme kraft, tiltrækningskraften; den ene, som den manifesterer sig på det fysiske plan, og den anden, som den kommer til udtryk på følelses-begærnaturens område.

Disciplen og seksualitet

En aspirant til discipelskab har i seksualiteten et virkeligt problem at kæmpe med. Svaghed over for sig selv eller at blive behersket af en hvilken som helst del af sin organisme er uvægerligt forkert. Når et menneskes hele sind er opfyldt af tanken om det modsatte køn, når mennesket hovedsagelig lever for at tilfredsstille et dyrisk begær, når han er ude af stand til at modstå tillokkelserne fra sin polare modsætning, da er han offer for og behersket af den laveste del af sin natur, den dyriske.

Men når mennesket erkender, at hans fysiske funktioner er en guddommelig arv, og at hans fysiske udrustning er givet ham til gavn for gruppen og for at bruges på rette måde til menneskeslægtens bedste, da vil vi se en ny drivkraft bag menneskers opførsel, når det drejer sig om seksualitet. Vi vil se promiskuitet forsvinde sammen med dens onde følgesvend, sygdom. Vi vil se løsningen på problemet med for mange børn, og iøvrigt også en bedring af det økonomiske problem. Gennem den rette kontrol over den seksuelle funktion og dens anvendelse til det formål, for hvilket den eksisterer (videreførelsen af den menneskelige familie og frembringelsen af legemer, hvorigennem sjæle kan opnå erfaring), vil seksualitet blive brugt på rette måde. Så vil lidenskab, lyst, selvtilfredsstillelse, sygdom og overbefolkning forsvinde fra verden. Materien vil ikke længere blive misbrugt til selvisk begær, og forholdet mellem de to køn vil blive styret af viden om den guddommelige hensigt og af klog handlemåde.

To synspunkter er begge lige forkerte: i det ene tilfælde får vi lært fremgangsmåder, der efterhånden fører til sexorgier,

som er blevet hædret med navnet seksualmagi, og som fører et menneske til at tro, at han i den fysiske kønsakt opnår det højeste punkt af åndelige muligheder, og at han i et sådant øjeblik, om han ønsker det, kan røre ved himmeriget.

Den anden indstilling, der gør ægteskabet og ethvert udtryk for seksuallivet til en synd for en discipel, og som siger, at et menneske ikke kan være rent i den sande åndelige betydning, hvis han indgår ægteskab og stifter familie, er ligeså uheldig og farlig. Der findes ingen bevidsthedstilstand og ingen livskår, hvorunder det er umuligt for et menneske at fungere som en Guds søn. Hvis det ikke er muligt for et menneske at leve discipelskabets og indvielsens liv og samtidig, med behørig selvkontrol og forståelse, leve et normalt balanceret seksualliv, så er der en del af den menneskelige udtryksform, hvor guddommen er hjælpeløs, og dette nægter jeg at anerkende. Der findes ikke noget område i tilværelsen, ingen udtryksmåde, ingen opfyldelse af forpligtelser, ingen brug af det fysiske redskab, som kan hindre sjælen i at udfylde sin rolle som dominerende faktor og gøre alle ting fuldt ud til Guds ære. Men sjælen må have herredømmet, ikke den lavere natur. Folk glemmer, at nogle af de højeste indviede i verden indgik ægteskab, at Buddha giftede sig og fik en søn, og at han må have været en indviet af høj orden, da han trådte ind i ægtestanden. De glemmer, at Moses, salmisten David og mange andre af de fremtrædende skikkelser i mystikkens verden i begge hemisfærer var gift og stiftede familie.

Disciple tilhører alle racer, både i Vesten og i Østen, og de forskellige racers holdning til kønslivet er yderst forskellig. Målestokken for opførsel er forskellig. Om forhold er lovlige eller ulovlige varierer. Forskellige epoker og forskellige civilisationer har haft forhold, der var lovlige på et tidspunkt og ulovlige på et andet. Nogle racer er monogame, andre er polygame. I nogle civilisationer betragtes kvinden som overhoved, i andre er det manden. Ned gennem tiderne har seksuelt perverterede, homoseksuelle, ægte og uægte, været iblandt os, og det er sandsynligvis ikke værre i dag, end det var for 5.000 år siden, bortset fra, at alt nu trækkes frem i lyset, og at det er godt. Alle taler om problemet, og den opvoksende generation

spørger, men ikke i usikre toner: »Hvad med seksualitet? Hvad er rigtigt, og hvad er forkert?« Hvordan kan de forventes at behandle et spørgsmål, som ned gennem tiderne er blevet diskuteret, men øjensynligt på en yderst resultatløs måde?

Her er det på sin plads at lægge mærke til, at kong Minos af Kreta, som ejede den hellige tyr, også var i besiddelse af den labyrint, hvor Minotaurus levede, og en labyrint har altid været symbol på den store illusion. Ordet labyrint (engelsk = maze) kommer af et gammelt engelsk ord, der betyder at forvirle, forvirre, være i vildrede. Øen Kreta med sin labyrint og sin tyr er et fremragende symbol på den store illusion. Den lå adskilt fra fastlandet, og illusion og forvirring er karakteristisk for det adskilte selv, men ikke for sjælen på dens eget plan, hvor gruppevirkelighed og universelle sandheder udgør dens rige. Tyren var for Herkules et typisk eksempel på det dyriske begær og de mange sider af begæret i formens verden, som i sin helhed udgør den store illusion. Disciplen er, ligesom Herkules, en adskilt enhed, skilt fra fastlandet, gruppens symbol, gennem illusionens verden og den labyrint, han lever i. Begærets tyr skal fanges og beherskes og jages fra et sted til et andet i det adskilte selvs liv, indtil det tidspunkt kommer, hvor aspiranten kan gøre det, der lykkedes for Herkules: at ride tyren. At ride på et dyr betyder i de gamle myter at have kontrol over det. *Tyren bliver ikke slagtet, den bliver redet og styret og er under menneskets herredømme.*

I mennesket er der skjulte kræfter og evner, som, når de udvikles og kommer frem, kan bringe ny styrke til at klare dette problem. Men hvad skal aspiranten gøre i mellemtiden? Visse forslag kan gives:

1. *Rid, kontroller og behersk tyren*, og lad aspiranten huske, at tyren skal rides tværs over vandene til fastlandet, hvilket betyder, at løsningen på hele seksualitetsproblematikken kommer, når disciplen indordner sit adskilte personlige ø-selv under gruppens mål og stræben, og begynder at styre sit liv med spørgsmålet: »Hvad er bedst for gruppen, som jeg er tilknyttet?« Det er ved at gøre dette, at tyren rides over til fastlandet.

2. *Brug sund fornuft.* Den gamle betydning af ordet »common sense« var, at der var en sans, der samlede og forenede de fem sanser og således udgjorde en »common sense«, bogstaveligt talt sindet. Lad aspiranten bruge sin mentale evne og styre og kontrollere begærets tyr ved hjælp af intelligent opfattelse. Hvis den sunde fornuft bruges, vil visse farer undgås. Der ligger en fare i den metode, som mange aspiranter bruger, idet de søger at undertrykke og udelukke det seksuelle. Fysiologisk kan de godt have held med sig, men psykologer og lærere har gjort den erfaring, at hæmninger og drastisk undertrykkelse af organismen resulterer i en eller anden form for nervøst eller mentalt kompleks. Mange fysisk rene mennesker har en uren tankegang. Mange, der ville foragte udøvelsen af nogen form for seksuelle afvigelse, og som holder på, at ægteskabet er forkert for disciplen, har en mental mekanisme, der ikke kan stå for en nærmere undersøgelse. Deres tankegang og deres udlægning af andre menneskers handlinger er så usømmelig, og deres evne til at tænke ondt er så stor, at det, selv om det lyder farligt, kunne føles, at det ville være bedre for dem at blive redet af begærets tyr end at fortsætte deres nuværende praksis med at erstatte den ydre synd med mentale nydelser. Et rent sind og et rent hjerte, et velholdt legeme, der bruges på rette måde, lydighed mod lovene i det land, hvor hans skæbne udspilles, fuldstændig hensyntagen til velfærdet hos dem, han er knyttet til, og et liv i kærlig tjeneste, dette udgør aspirantens idealer.

3. *En rigtig forståelse af, hvad cølibat betyder.* Ordet betyder ugift, og den betydning, som man sædvanligvis tillægger ordet, er at afstå fra den ægteskabelige forbindelse. Drevet af åndeligt begær og under indflydelse af tankeformen fra middelalderkirken med dens mange munke- og nonneklostre tror mange unge mænd og kvinder, at cølibat er nødvendigt og rigtigt for dem, og de bliver forvirrede, når de opdager, at det resulterer i komplekser. Men kan det ikke tænkes, at det sande cølibat er blevet udtrykt for os gennem Kristi ord, da han sagde: »Hvis derfor dit øje er sundt, er hele dit legeme i lys?« Kan det ikke være sådan, at det sande cølibat består i, at sjæ-

len nægter fortsat at identificere sig med formen? Kan det ikke tænkes, at det virkelige ægteskabelige forhold, som ægteskabet på det fysiske plan kun er et symbol på, er foreningen af sjælen og formen, af det positive åndsaspekt, og den negative moder-materie?

Lad sjælen være enkel i sin hensigt og frigjort fra materiens trældom, da vil den rette handle måde og det rigtige synspunkt uundgåeligt blive karakteristisk for livet på det fysiske plan. Lad sjælen ride formen, kontrollere og beherske den, så vil den visselig kende sine rette forpligtelser. Den vil vedkende sig det forhold, den bør have til andre mennesker, hvad enten dens skæbne er at være mand eller hustru, fader eller moder, broder eller søster, ven eller kammerat. Ved ret brug af formen og ret forståelse af formålet, ved ret orientering mod virkeligheden og ret brug af åndelig energi vil sjælen handle som den kontrollerende faktor, og hele legemet vil være fyldt med lys. Ved kontrol, ved brug af den sunde fornuft, ved en rigtig forståelse af cølibat, og ved identifikation med gruppeformålet vil disciplen opnå frigørelse fra at blive behersket af seksualitet. Det vil lykkes ham at følge Herkules' eksempel, og han vil ride begærets tyr over til fastlandet, hvor han i Guds tempel vil give den i kyklopernes varetægt. De var de ældre indviede, der havde det ene øje, vi har talt om, Shivas øje, Tyrens øje i stjernebilledet Taurus. For Herkules var ikke kun disciplen, men han var i sin lavere natur tyren, og i sin højere natur kykloperne.

Når begærets tyr er blevet overgivet til kykloperne, til den indviede med det ene øje, som er ham selv, sjælen, vil de tre guddommelige aspekter begynde at manifestere sig: Brontes, Steropes og Arges vil vogte den hellige tyr, og Herkules, disciplen, vil ikke længere have noget ansvar. Brontes er symbol på Guds første aspekt, Faderen, der talte, og som er den skabende lyd. Steropes betyder lyn eller lys, og er det andet aspekt, sjælen. Arges betyder hvirvlende aktivitet, guddommens tredje aspekt, der udtrykker sig i den intense aktivitet, der findes i livet på det fysiske plan. Disse guddommelige

aspekter udgør den kontrollerende faktor, og når de først er i besiddelse af den hellige tyr, er Herkules' problem løst.

Tyrens nøgleord fra *Esoterisk Astrologi*, side 364:

»Og ordet lød: Lad kampen være uforfærdet«.

Formaspektet

»Jeg ser, og når øjet åbnes, er alt lys«.

Sjælsaspektet

3. arbejde

Indhøstning af Hesperidernes gyldne æbler

Tvillingerne, Gemini, 22. maj - 21. juni

Myten

Den høje Øverste i Herrens Råd havde holdt øje med de arbejder, der blev udført af menneskesønnen, som er en Guds søn. Han og læreren så den tredje store port åbne sig foran menneskesønnen og vise en ny lejlighed til at betræde *Vejen*. De bemærkede, hvorledes arbejderen Herkules rejste sig og forberedte sig på at gå ind til sin opgave.

»Udsend befaling, om at beskytte det hellige træ. Lad Herkules udvikle evnen til at søge uden modløshed, sansebedrag eller for megen hast. Lad der kaldes på udholdenhed nu. Hidtil har han klaret sig godt.« Således udgik befalingen.

Langt borte i et fjernt land voksede det hellige træ, visdommens træ, og på det voksede Hesperidernes gyldne æbler. Rygtet om disse søde frugter var nået til fjerne lande, og alle de menneskesønner, som vidste, at de også var Guds sønner, attråede dem. Herkules havde også kendskab til disse frugter, og da befalingen om at søge efter dem udgik, opsøgte han læreren og spurgte ham, hvilken vej han skulle gå for at finde det hellige træ og plukke æblerne.

»Sig mig vejen, O du min sjæls lærer. Jeg søger æblerne, og jeg behøver dem hurtigt til eget brug. Vis mig den hurtigste vej, og jeg vil tage af sted!«

»Nej, nej, min søn,« svarede læreren, »vejen er lang. Blot to ting vil jeg betro dig, og så påhviler det dig at bevise sandheden af det, jeg siger. Husk, at det hellige træ er godt bevogtet. Tre fagre jomfruer hæger om træet og værner dets frugter godt. En drage med ethundrede hoveder beskytter jomfruerne og træet. Tag dig vel i agt for kræfter, der er dig for mægtige, for kneb, der er for snedige for din fatteevne. Vær på vagt.

Den anden ting, jeg gerne vil sige dig, er, at din søgen vil føre dig hen, hvor fem store prøver vil møde dig på *Vejen*. Hver af dem vil give dig lejlighed til at opnå visdom, forståelse, dygtighed og muligheder. Vær på vagt. Jeg frygter, min søn, at du ikke vil opdage disse punkter på *Vejen*. Men tiden alene vil vise det; Gud være med dig i din søgen.«

Med tillid, da hverken succes eller fiasko havde krav på ham, drog Herkules videre på *Vejen*, sikker på sig selv, sin visdom og sin styrke. Gennem den tredje port passerede han og drog stik mod nord. Hele landet gennemrejste han i sin søgen efter det hellige træ, men uden at finde det. Alle de mennesker, han mødte, udspurgte han, men ingen kunne lede ham på vej, ingen kendte stedet. Tiden gik, og han søgte stadig, vandrede fra sted til sted og vendte ofte tilbage i sine egne spor mod den tredje port. Bedrøvet og modløs søgte han fremdeles i alle retninger.

Læreren, der iagttog ham fra det fjerne, sendte Nereus ud for at se, om han kunne hjælpe. Mangfoldige gange kom han, i forskellige skikkelser og med forskellige sandhedsord, men Herkules hverken reagerede eller kendte ham som den budbringer, han var. Skønt Nereus var dygtig i tale og vis, med den dybe visdom, der kendetegner en Guds søn, lykkedes det ikke for ham, for Herkules var blind. Han erkendte ikke den hjælp, der så subtilt blev tilbudt. Nereus vendte omsider tilbage til læreren med vemod og talte om fiasko.

»Den første af de fem mindre prøver er bestået,« svarede læreren, »og fiasko præger dette stadium. Lad Herkules fortsætte.«

Da Herkules ikke fandt noget helligt træ på vejen mod nord, vendte han mod syd og fortsatte sin søgen på mørkets sted. I begyndelsen drømte han om hurtig succes, men Antæus, slangen, mødte ham på den vej, kæmpede med ham og overvandt ham på alle punkter.

»Den bevogter træet,« sagde Herkules, »dette blev fortalt mig, så træet må være tæt ved. Jeg må nedbryde dens bevogtning, og ved således at uskadeliggøre den kan jeg plukke frug-

terne.« Men skønt Herkules kæmpede med megen styrke, sejrede han ikke.

»Hvori består min fejl?«, sagde Herkules. »Hvorfor kan Antæus overvinde mig? Selv som lille barn dræbte jeg en slange i min vugge. Med mine egne hænder kvalte jeg den. Hvorfor fejler jeg nu?«

Kæmpende igen af alle kræfter greb han slangen med begge hænder og løftede den højt op i luften, bort fra jorden. Og se, dåden var udført; Antæus, der var besejret, talte: »Jeg kommer igen i en anden skikkelse ved den ottende port. Bered dig på igen at kæmpe.«

Læreren, der spejdede langvejs fra, så alt, hvad der skete, og han talte til den høje Øverste i Herrens Råd og berettede om dåden. »Den anden prøve er bestået. Faren er overvundet. Succes kendtegner på dette punkt hans vej.« Og den høje Øverste svarede: »Lad ham gå videre.«

Glad og tillidsfuld fortsatte Herkules sin søgen, sikker på sig selv og med nyt mod. Nu drejede han mod vest, og her mødte han katastrofen. Uden omtanke gik han i gang med den tredje store prøve, og fejlslaget indhentede ham og forsinkede hans fremskridt i lang tid.

For dér mødte han Busiris, den store ærkebedrager, vandenens søn, en nær slægtning til Poseidon. Hans virke er at bringe vildfarelse til menneskesønnerne med ord af tilsyneladende visdom. Han hævder at kende sandheden, og hurtigt tror de ham. Han taler smukke ord, som fx: »Jeg er læreren. Mig er det givet at kende sandheden og at modtage ofre. Modtag livets vej gennem mig. Jeg kender den, det gør ingen anden. Min sandhed er den rette. Al anden sandhed er forkert og falsk. Lyt til mine ord; bliv hos mig, og bliv frelst.« Og Herkules adlød og svækkedes dagligt på den første del af Vejen (tredje prøve), og han søgte ikke længere efter det hellige træ. Hans styrke blev undergravet. Han elskede, tilbad Busiris og accepterede alt, hvad han sagde. Svagere blev han for hver dag, indtil der kom en dag, hvor hans elskede lærer bandt ham til et alter og holdt ham bundet i et helt år.

Pludselig en dag, mens han kæmpede for at blive fri og langsomt så Busiris som den, han var, erindrede han nogle ord, som Nereus havde sagt for længe siden: »Sandheden er inde i dig selv. Der er en højere kraft og styrke og visdom i dig selv. Vend dig indad og fremkald dér den iboende styrke, den kraft, som er arven til alle menneskesønnerne, som er Guds sønner.« Tavs lå han som fange på alteret, bundet til dets fire hjørner i et helt år. Da, med den styrke, som er alle Guds sønners styrke, brød han sine bånd, greb den falske lærer, (som havde forekommet så vis), og bandt ham til alteret i sit sted. Han sagde ikke et ord, men efterlod ham dér, så han kunne lære.

Fra det fjerne bemærkede den iagttagende lærer frigørelsens øjeblik. Han vendte sig mod Nereus og sagde: »Den tredje store prøve er bestået. Du lærte ham, hvordan han skulle klare den, og da tiden var inde, drog han nytte af det. Lad ham gå fremad på *Vejen* og lære hemmeligheden ved succes.«

Belært, men fuld af undrende befrielse fortsatte Herkules sin søgen og vandrede langt. Det år, han havde tilbragt liggende udstrakt på alteret, havde lært ham meget. Han drog af sted med større visdom.

Pludselig standsede han sine skridt. Et dybt lidelsens skrig ramte hans øre. Nogle gribbe, der kredsede over en fjern klippe, fangede hans opmærksomhed; da brød skriget frem igen. Skulle han fortsætte på sin vej, eller skulle han opsøge den, der syntes i nød, og således blive forsinket? Han spekulerede på problemet forsinkelse; et år var nu gået tabt; han følte nødvendigheden af at skynde sig. Igen brød et skrig frem, og Herkules ilede med raske skridt sin broder til hjælp. Han fandt Prometheus lænket på en klippe. Han led frygtelige, ulidelige smerter, forvoldt af gribbene, der plukkede i hans lever og således langsomt var ved at dræbe ham. Han sønderbrød lænken, der bandt Prometheus, og befriede ham, jog gribbene bort til deres fjerne bo og plejede den syge mand, indtil hans sår var blevet lægt. Da - med tab af megen tid - begav han sig igen på vej.

Læreren, der iagttog ham fra det fjerne, udtalte til sin søgende elev disse klare ord, de første ord, der var blevet talt til ham, siden han begyndte sin søgen: »Det fjerde stadium på vejen til det hellige træ er godkendt. Der har ikke været nogen forsinkelse. Den regel på den valgte vej, som fremskynder al succes, er: 'Lær at tjene'.«

Den Øverste i Herrens Råd bemærkede: »Han har klaret sig godt. Fortsæt med prøverne.«

I alle retninger fortsatte hans søgen, og det hellige træ blev søgt i nord og syd, i øst og vest, men det blev ikke fundet. Der kom en dag, da han medtaget af frygt og af at rejse hørte et rygte fra en forbipasserende pilgrim på vejen, at træet skulle findes nær et fjernt bjerg; det var den første sande meddelelse, der foreløbig var givet ham. Derfor vendte han sine skridt mod de høje bjerge i øst, og på en klar og solrig dag så han genstanden for sin søgen og satte farten op. »Nu skal jeg røre det hellige træ,« råbte han i sin glæde, »besejre den vogtende drage, se de vidt berømte smukke jomfruer, og plukke æblerne.«

Men igen blev han standset af en følelse af dyb sorg. Atlas stod lige over for ham, vaklende under verdens byrde på sin ryg. Hans ansigt var furet af lidelse, hans lemmer var krummede af smerte, hans øjne var lukkede af kval; han bad ikke om hjælp, han så ikke Herkules, men stod nedbøjet af smerte under verdens vægt. Herkules iagttog ham skælvende og vurderede størrelsen af byrden og smerten. Han glemte alt om sin søgen. Det hellige træ og de hellige æbler svandt bort fra hans sind; han søgte kun at hjælpe kæmpen og det uden tøven. Fremad fór han og fjernede ivrigt byrden, idet han løftede den fra sin broders skuldre over på sin egen ryg for selv at bære verdens byrde. Han lukkede øjnene og rettede sig op med besvær, og se! Byrden rullede af, og han stod fri, og det samme gjorde Atlas.

Foran ham stod kæmpen. I hånden holdt han de gyldne æbler, som han med kærlighed tilbød Herkules. Hans søgen var til ende.

De tre søstre havde endnu flere gyldne æbler og trykkede dem ligeledes i hænderne på ham, og Aegle, den smukke jomfru, som er den nedgående sols herlighed, lagde et æble i hans hånd og sagde til ham: »*Vejen* til os kendetegnes altid af tjeneste. Kærlighedsgerninger er vejvisere på *Vejen*.« Derefter gav Eryteia - som bevogter den port, som alle må igennem, før de står alene foran den høje Øverste - ham et æble, og på dets side stod der, skrevet i lys, det gyldne ord *tjeneste*. »Husk dette,« sagde hun, »glem det ikke.«

Til sidst kom Hesperis, aftenstjernens vidunder, og sagde til ham med klarhed og kærlighed: »Drag ud og tjen, og betræd fra nu af og for altid alle verdenstjeneres vej.«

»Så giver jeg disse æbler tilbage til dem, der følger efter,« sagde Herkules og vendte tilbage, hvorfra han kom.

Foran læreren stod han da og aflagde tilbørligt regnskab for alt som var hændt. Læreren gav ham et opmuntrende ord, pegede så med fingeren på den fjerde port og sagde til ham: »Gå gennem denne port. Fang dåen, og gå endnu engang ind til det hellige sted.«

TIBETANEREN

Prøvens karakter

Vi kommer nu til det tredje arbejde i tegnet Gemini, der hovedsagelig drejer sig om aspirantens aktive arbejde på det fysiske plan, mens han kommer til forståelse af sig selv. Før dette aktive arbejde bliver muligt, må der være en periode med indre dybe overvejelser og mystisk længsel, stræben efter at se klart og en subjektiv proces, der måske gennem meget lang tid arbejdes med, før mennesket på det fysiske plan virkelig begynder arbejdet med at forene sjæl og legeme. Dette er temaet i dette arbejde. Det er gennem denne indsats på det fysiske plan og gennem arbejdet med at vinde visdommens gyldne æbler, at den virkelige prøve på aspirantens oprigtighed finder sted. En længsel efter at være god, et dybt ønske om at få visshed for kendsgerninger om det åndelige liv, krampagtige an-

strengelser med hensyn til selvdisciplin, bøn og meditation går næsten uundgåeligt forud for denne reelle og stadige indsats.

Den visionære må blive et handlingsmenneske; ønsket skal føres over i fuldendelsens verden, og her ligger prøven i Gemini. Det fysiske plan er stedet, hvor der vindes erfaring, og hvor de årsager, der er påbegyndt i den mentale verden, skal manifestere sig og blive objektive. Det er også stedet, hvor kontaktmekanismen udvikles, hvor de fem sanser lidt efter lidt åbner nye bevidsthedsfelter op for mennesket og viser ham nye områder for erobringer og bedrifter. Derfor er det stedet, hvor viden opnås, og hvor denne viden skal forvandles til visdom. Vi ved, at viden er målet for sansernes søgen, mens visdom er den alvidenhed, der er sjælens viden, som udtrykker syntese. Ved at anvende viden uden forståelse går vi imidlertid til grunde, idet forståelse er anvendelse af viden i visdommens lys til håndtering af livets problemer og til opnåelse af målet. I dette arbejde konfronteres Herkules med den overvældende opgave, som det er at bringe sit væsens to poler sammen, og at koordinere sjæl og legeme eller tilvejebringe enhedsskabelse, således at dualitet viger for enhed, og modsætningernes par forenes.

Symbolerne

Eurysteus, der havde iagttaget, at Herkules opnåede mental kontrol og derefter red begærets tyr over til sjælens tempel, giver ham nu den opgave at hente de gyldne æbler fra Hesperidernes have. Æblet har længe figureret i mytologien og i symbollæren. I Edens have gav slangen, som vi ved, æblet til Eva, og idet dette æble blev givet og blev modtaget, opstod kundskaben om godt og ondt. Dette er en symbolsk måde at fortælle os historien om sindets tilsynekomst og om, hvordan det begyndte at fungere i dette første væsen, der hverken var dyr eller egentligt menneske. Sindets eller tænkeevnens komme resulterede også i kundskab om dualitet, om det træk fra modsætningernes par, om sjælens natur, som er god, og om formens natur, som er ond, hvis den fastholder sjælen og hin-

drer den i at komme fuldt og helt til udtryk. Den er ikke ond *per se*.

Læg mærke til, at i Edens have var det ét enkelt æble, der blev givet til mennesket som symbol på adskilthed, på isolation. Herkules måtte jage de gyldne æbler i en anden have, og i Hesperidernes have var æblerne symbol på pluralitet, på syntese og på de mange, som er næret af det ene livets træ.

Herkules fik kun tre kendsgerninger at vide: at der var en have med et træ, hvorpå der voksede gyldne æbler, at træet blev bevogtet af slangen med de hundrede hoveder, at han, når han fandt det, dér ville finde disse tre smukke jomfruer. Men i hvilken retning haven lå, og hvordan han skulle finde den, fik han ikke at vide. Denne gang var han ikke begrænset til de uvejsomme landområder, hvor de menneskeædende hopper hærgede overalt, ej heller begrænset til en lille ø som Kreta. Hele kloden skulle gennemsøges, og han drog op og ned fra nord til syd og fra øst til vest, indtil han til sidst traf Nereus, som var velbevandret i al visdom og i alle former for tale. Han kaldes i nogle af de klassiske værker »den gamle fra havet«. Han var ikke blot *vís*, men meget svær at tyde, idet han antog mange skikkelser, og han nægtede hele tiden at give Herkules et direkte svar. Til sidst antydede han lidt om den retning, hvor æblerne skulle søges, og sendte ham så af sted alene og noget nedslået, kun med en vag idé om, hvad han skulle gøre og, hvor han skulle gå hen. Alt hvad han vidste var, at han skulle gå mod syd, et symbol på at gå tilbage og ind i verden, åndens modsatte pol.

Ikke så snart han havde gjort dette, mødte han slangen, som han måtte kæmpe med.* I sin søgen på det fysiske plan efter de gyldne æbler måtte Herkules, som alle disciple, overvinde blændværk og illusion, for under sin åndelige stræben er disciplen meget tilbøjelig til at blive grebet af astralisme og af lavere psykisme i en eller anden form. Mens Herkules kæmpe-

* Kendt i mytologien også som kæmpen Antæus, søn af Poseidon, vandenes gud, og Gaia, Jorden. Derfor var han uovervindelig, så længe han var i berøring med sin moder.

de med slangen, erkendte han, at han ikke kunne besejre den, førend han opdagede, at den kun var uovervindelig, så længe den havde kontakt med jorden. Lige så snart Herkules løftede slangen (Antæus) højt op i luften, blev den fuldstændig svag og ude af stand til at besejre ham.

Gemini er et lufttegn, et bevægeligt eller almindeligt tegn. Blændværk skifter hele tiden, idet det tager først den ene form, så den anden. Det har at gøre med tilsynekomst og ikke med virkelighed, og jorden står for tilsynekomster.

Efter at Herkules havde besejret slangen, der stod i vejen for ham, fortsatte han sin søgen. Det næste, han mødte, var blændværk i en anden skikkelse. Busiris var søn af Poseidon, vandenes gud, men hans moder var en almindelig dødelig. Han hævdede at være en stor lærer. Hans tale var flydende, og han fængslede med sine ord. Han talte meget stort om sig selv og fik Herkules til at tro, at han kunne vise ham vejen, at han kunne føre ham ind i lyset, og at han var sandhedens vogter. Herkules blev fuldstændigt ført bag lyset. Lidt efter lidt faldt han for Busiris' styrke og fortryllelse, lidt efter lidt gav hans vilje og sind efter, og han accepterede ham som lærer og vejleder. Da Busiris til sidst havde Herkules helt i sin magt, bandt han ham til offeralteret og tvang ham til at glemme Nereus. Myten beretter, at Herkules langt om længe gjorde sig fri og genoptog sin søgen, idet han bandt Busiris til det alter, hvor han selv havde ligget. Igen finder vi modløshed, forsinkelse, fiasko og svig som kendetegn for denne del af prøven.

Mens han stadig søgte alle vegne, fandt han Prometheus bundet til en klippe med gribbene, der plukkede i hans lever. Synet af så megen lidelse var mere end Herkules kunne holde ud, og han vendte sig bort fra sin søgen for at befri Prometheus og sætte ham i stand til at jage gribbene bort.

Vi kommer nu til kernepunktet i dette tredje arbejde og til det, som udgjorde den egentlige prøve. Herkules finder Atlas, der bærer byrden af hele verden på sine skuldre og vakler under vægten af den opgave, han har påtaget sig. Herkules bliver så overvældet af Atlas' kæmpemæssige foretagende og så bekymret over hans lidelser, mens han søger at bære hele ver-

dens byrde, at han opgiver sin søgen efter de gyldne æbler. Han glemmer, hvad han selv er draget ud for at udrette, og fuld af medlidenhed løfter han byrden fra Atlas' skuldre og bærer den selv. Så berettes det i historiens vidunderlige afslutning, at Atlas, befriet for sin byrde, går til Hesperidernes have og plukker de gyldne æbler uden hindring fra slangen med de hundrede hoveder. Han bringer dem med begejstret hjælp fra de tre skønne jomfruer til Herkules, som nu også står fri, trods al modstand, alle hindringer og trods alle afvigelser fra den rette vej på grund af blændværk og illusion. Trods fejlslag og den lange tid, det har taget Herkules at nå til visdom, har han dog vundet de gyldne æbler. Læg mærke til, at det modsatte eller fuldbyrdende tegn for Gemini er Sagittarius, bueskytten, som skyder rigtigt og rider uhindret mod sit mål; ingen afvigelser, ingen fejlslag! Der er kun støt fremgang.

Arbejdets område

I Gemini er der to stjerner, som af grækerne kaldes Castor og Pollux eller Tvillingerne. Disse personificerer to større stjernegrupper, de syv Plejader og de syv stjerner i Store Bjørn, der er de to stjernebilleder i nord, som vort univers synes at rotere omkring. Én stjerne repræsenterer hvert stjernetegn. Fra et esoterisk synspunkt er det store mysterium Gud inkarneret i materien og korsfæstelsen af den kosmiske Kristus på materiens kors knyttet til det forhold, som man må formode har eksisteret fra de ældste tider mellem stjernerne i Plejaderne og dem i Store Bjørn. Disse to grupper af stjerner repræsenterer Gud, makrokosmos, medens Castor og Pollux i Gemini blev betragtet som symbol på mennesket, mikrokosmos. De blev også kaldt Apollon og Herkules; Apollon, der betyder herskeren, solguden, og Herkules »den, der kommer for at arbejde.« De repræsenterer derfor de to aspekter af menneskets natur, sjælen og personligheden, det åndelige menneske og mennesket, hvorigennem det åndelige væsen udfolder sig; Kristus inkarneret i materien, Gud virkende gennem formen.

Castor blev betragtet som dødelig og Pollux som udødelig. Det er en interessant astronomisk kendsgerning, at stjernen

Castor aftager i glans og ikke har det lys, den havde for adskillige hundrede år siden, hvorimod Pollux, den udødelige broder, tiltager i klarhed og fordunkler sin broder, hvorved man mindes om de ord, Johannes Døberen udtalte, da han så Kristus: »Han bør vokse, men jeg blive mindre.« (*Joh.*,3,30). Således har vi her et meget betydningsfuldt stjernebillede, fordi det bestandigt holder tanken om det åndelige livs voksende styrke og det personlige selvs aftagende magt op for menneskets øjne. Beretningen om menneskets vækst til modenhed og historien om sjælens gradvist voksende kontrol fortælles os i stjernebilledet Gemini.

I Denderahs gamle zodiak kaldes dette tegn »stedet for ham, der kommer«, og tanken om et opdukkende åndeligt væsen holdes op for os. Det repræsenteres af to skikkelser, den ene mandlig, den anden kvindelig, den ene det positive åndsaspekt, den anden det negative materieaspekt. De koptiske og de hebraiske navne betyder »forenet«, og det er Herkules', aspirantens, stilling. Han er sjæl og legeme forenet. Det var problemet, der skulle kæmpes med i tegnet Gemini. Enheds-skabelsen af det lavere og det højere selv, af det dødelige og det udødelige aspekt er målet. Det var dette problem, som skabte den omstændelige og langvarige søgen, som Herkules foretog, for han blev langt om længe opmærksom på Nereus, det højere selvs stemme, men var sommetider underlagt det lavere selvs illusion og blændværk.

Den dualitet, der betones i Gemini, kan følges gennem et stort antal mytologiske fortællinger. Vi møder for eksempel de samme to brødre igen i Romulus og Remus, og i Kain og Abel, hvor den ene broder dør, og den anden lever videre. Vi støder på det astrologiske symbol for Gemini i frimureriets to søjler, og mange tror, at frimurertraditionen, hvis det stod i vor magt, ville kunne spores tilbage til den periode, der ligger forud for den tauriske tidsalder, da Solen stod i Gemini, og til den store periode, i hvilken den lemuriske race, den første egentlige menneskerace, fremstod, hvor det mentale aspekt, sindet, begyndte at dukke op, og menneskehedens dualitet blev en kendsgerning.

Den lemuriske race var den tredje race, og dette arbejde, som Herkules symbolsk tog på sig, er det tredje arbejde. Den søgen, han var i færd med, var efter sjælen, og det har altid været menneskets ubevidste søgen, indtil det tidspunkt, hvor han ved, at han er Herkules og begynder at koncentrere sin søgen om at finde belæringens og visdommens gyldne æbler. Derfor ser vi i frimurertraditionen et typisk eksempel på menneskeslægtens søgen, dens søgen efter lys, efter enhed, efter guddommelighed, og derfor står de to søjler, Boaz og Jachin som tegn på denne dualitet.

I Kina omtales Castor og Pollux som »dørens to guder«, det viser, hvilken uhyre stor magt materiens gud kan antage, og også guddommelighedens kraft.

Gemini er først og fremmest intellektets tegn, og det har en særdeles vital indflydelse på vor ariske race. I denne race er tænkeevnen og intellektet til stadighed blevet udviklet. Gemini har derfor indflydelse på tre områder, der har at gøre med menneskelige forhold. For det første styrer dette tegn al uddannelse. Det har at gøre med viden, med videnskaberne, og skaber grundlaget for visdom. Der er en lærer, der har sagt, at »det egentlige formål med undervisning er at opnå viden, således at man bliver i stand til at modtage den højere åbenbaring. De uintelligente kan måske også modtage den, men de er ikke i stand til at fortolke den«. I dette arbejde modtager Herkules en enestående åbenbaring, og i de fem trin, der markerer hans søgen, fremmes stadig hans undervisning.

Den eksoteriske hersker i Gemini og i det første dekanat er Merkur, for, som Alan Leo siger:

»I den ydre verden står Merkur for skoler, universiteter, for alle de steder, hvor undervisning og indlæring finder sted, videnskabelige og litterære institutioner. . . I bevidstheden står den for tanke, forståelse, fornuft, intelligens, intellekt; af abstrakt art snarere end konkret, viden for videns skyld. . . Dens højeste anvendelse synes at være det, der kaldes 'den rene fornuft'. . . I legemet styrer den hjernen og nervesystemet, tungen og taleorganer-

ne, og hænderne som intelligensens redskab.« Alan Leo, *Complete Dictionary of Astrology*, side 163.

For det andet står Gemini for indbyrdes relationer. Derfor styrer tegnet sprog, samkvem eller kommunikation og handel. Det er interessant at bemærke, at USA og London begge styres af Gemini, at det engelske sprog er ved at blive verdenssproget, at de vigtigste forbindelseslinjer over verdenshavene udgår fra New York og London, og at begge disse storbyer er blevet verdensmarkeder og verdenscentre for distribution. Merkur, tegnets herskende planet, er fortolkeren, gudernes sendebud. I denne forbindelse er det også værd at lægge mærke til, hvordan Herkules kommer under indflydelse af to lærere: Nereus, den højere lærer, og Busiris, den lavere eller psykiske lærer, og derved fremhæves igen både dualiteten og den mentale kvalitet hos Gemini.

Når dette tegn viser sig, som det gør nu, indvarsler det mange forandringer, da det er et stærkt bevægeligt tegn; nye ideer strømmer ud over verden; tilstedeværelsen af nye impulser føles; nye og uudviklede tilnærmelser til den åndelige sandhed dukker op, og mange lærere vil fremstå overalt for at hjælpe med at føre racen ind i en ny tilstand af åndelig bevidsthed. Da det er et lufttegn, ser vi, at erobringen af luftrummet skrider hurtigt fremad, og at der også gøres vedvarende anstrengelser for at forene og koordinere de mange forskelligartede aspekter af menneskets stræben.

Venus er den esoteriske hersker i Gemini og styrer det andet dekanat. Venus forener, og gennem denne indflydelse iværksættes loven om tiltrækning, og de polare modsætninger føres sammen. Alle disse forandringer og sammensmeltninger indvarsler helt naturligt en ny tilstand af bevidsthed, en ny tilstand af væren, og de bringer en ny tidsalder og en ny verden. Følgelig opstår der nye vanskeligheder og nye problemer, og vi ser, at Saturn styrer det sidste dekanat, for Saturn er discipelskabets planet, dvs. den planet, der medfører vanskeligheder, problemer og prøvelser, der giver disciplen umiddelbare muligheder. Det er Saturn, der åbner døren til inkarnation, og

Saturn, der åbner døren til indvielsens vej. Merkur, fortolkeren, og det oplysende intellekt; Venus, tiltrækningens og enhedsskabets princip; og Saturn, den, der giver lejlighed. Disse tre spiller deres rolle i aspirantens tilværelse alt mens han forener det højere og det lavere, går igennem de fem trin i denne prøve og ser det mål, som han til sidst skal nå.

De tre symbolske stjernebilleder

De tre stjernebilleder, som findes i forbindelse med dette tegn, er Lepus, Haren, Canis Major og Canis Minor, og i deres indbyrdes forhold såvel som i deres forbindelse med Herkules, aspiranten, har vi igen et enestående billede af menneskets hele historie. I Canis Major finder vi Sirius, Hundestjernen, i mange gamle bøger kaldt »lederen af hele den himmelske herskere«, for den er ti eller tolv gange klarere end nogen anden stjerne af første størrelsesorden. Sirius er altid blevet sat i forbindelse med stor varme, derfra har vi begrebet »hundredagene« midt om sommeren, når varmen formodes at blive stærkest. Fra et okkult synspunkt har Sirius dyb betydning. »Thi vor Gud er en fortærende ild«, og Sirius er symbolet på den universelle sjæl såvel som på den individuelle sjæl. Derfor er den, esoterisk set, indvielsesstjernen. I symbolsproget siges det, at der kommer et øjeblik, hvor en stjerne blusser op foran den indviede som tegn på, at han klart har erkendt sin identitet med den universelle sjæl, og dette oplever han pludselig i et glimt gennem sin egen sjæl, sin egen stjerne.

Canis Major er den udødelige himmelhund, der bestandig jagter den mindre hund, underhunden, mennesket i sin fysiske inkarnation. Denne jagt er blevet udødeliggjort for os af Francis Thompson i *The Hound of Heaven*:

»Jeg flygtede for ham, gennem nætter, gennem dage;
jeg flygtede for ham gennem årenes buegange;
jeg flygtede for ham ad mit eget sinds labyrintiske veje;
og i tårernes tåge skjulte jeg mig for ham, og under latter.

Op ad syner af håb ilede jeg; og styrtede ned i titaniske dybe skygger af afgrundsdyb frygt, for disse stærke fødder, der fulgte, fulgte efter.«

I Denderahs zodiak kaldes denne stjerne Apes, hovedet. Vi får at vide (i appendiks, side 1518, til *The Companion Bible*), at den klareste stjerne i Canis Major er Sirius, Fyrsten, på persisk kaldt Høvdingen. Der er tre andre stjerner i det samme stjernebillede: den ene kaldes »forkynderen«, den anden »den skinnende« og den tredje »den strålende«, idet alle disse udtryk understreger Canis Majors pragt og, esoterisk, det vidunderlige og strålende højere selv.

Om Canis Minor, »underhunden«, fortæller samme skrift os, at navnet på den klareste stjerne betyder »frelseren«, at den næstklareste er »byrdebæreren« eller »den, der bærer for andre«. Vi har således i betydningen af disse to navne en skildring af Herkules, mens han udvirker sin egen frelse, og mens han bærer Atlas' store byrde og lærer, hvad tjeneste betyder.

Lepus, Haren, der er forbundet med disse to stjernebilleder, indeholder en stjerne med en yderst intens højrød farve, næsten som en bloddråbe. Rød har altid været symbol på begær efter materielle ting. I Denderahs zodiak har den fået navnet Bashtibeki, der betyder »at blive forvirret«. Aratus, der skrev omkring 250 år før Kristi fødsel, omtaler Lepus som værende »evigt jaget«, og det er interessant at bemærke, at de hebraiske navne på nogle af de stjerner, der findes i dette stjernebillede, betyder »fjende af ham, der skal komme«. Det er betydningen af navnet på den klareste stjerne Arneb, mens tre andre stjerner har navne, der betyder »den gale«, »den bundne« og »bedrageren«. Alle disse ord er karakteristiske for det lavere selv, der evindeligt jages af det højere selv, menneskesjælen forfulgt af himmelhunden.

Når vi ser op på stjernehimlen og finder Sirius, Hundestjernen, afbildes på dramatisk vis beretningen om vor fortid, nutid og fremtid. Vi har beretningen om vor *fortid* i Lepus, Haren, rapfodet, bedraget, gal, bundet til livshjulet, identificeret med materiaspektet, og bestandig fjende af »fyrsten, der skal kom-

me«. I Canis Minor har vi beretningen om aspiranten, om vor *nutidige* skæbne. Dybt i os bor den indre hersker, den skjulte guddommelighed, frelseren. Vi drager ud, sejrende og for at besejre, men vi skal gøre det som den byrdebyngede discipel, der bærer for andre og tjener. I Canis Major har vi et billede på vor *fremtid* og en fuldbyrkelse, der er strålende ud over alt, hvad vi nu forstår. Om alle religioner og alle skrifter i verden skulle gå tabt, og der intet andet blev ladet os tilbage end den stjernestrøede himmel, zodiakkens beretning og betydningen af navnene på de mange stjerner, der findes i de forskellige stjernebilleder, så ville vi dog være i stand til igen at efterspore menneskets historie, genvinde viden om vort mål og lære, hvordan det nås.

Arbejdets lektie

Hele denne beretning giver i virkeligheden udtryk for den lektie, som er den første, som alle aspiranter skal lære og mestre, og som det er umuligt at lære, førend prøverne i Aries og Taurus er gennemført. Dernæst skal discipelen, på det fysiske plan, i hjernen og i sin vågne bevidsthed registrere kontakt med sjælen og erkende dens kvaliteter. Han må ikke længere blot være den visionære mystiker, men skal til sine mystiske resultater føje den okkulte viden om virkeligheden. Dette glemmes ofte af aspiranterne. De er tilfredse med aspiration og med visionen af det himmelske mål. De har i livets smeltedigel dannet sig en udrustning, der kendetegnes af oprigtighed, god stræben, en ædel karakter, og de er bevidste om motivets renhed, om villighed til at opfylde de stillede krav, og om den tilfredsstillelse, at de har nået en vis udviklingsstatus, der berettiger dem til at gå videre. Men der mangler stadig én ting: de har ikke, hvad man kunne kalde »nærværelsens teknik«. De har ikke det privilegium at besidde den. De tror på, at sjælen eksisterer, på muligheden for fuldkommenhed, på den vej, der skal betrædes, men troen er endnu ikke blevet forvandlet til viden om den åndelige verden, og de ved ikke, hvordan de skal nå målet. Derfor begynder de, ligesom Herkules, den femfoldige søgen.

Det første trin af denne søgen er fuld af opmuntring, havde de blot været i stand til at erkende, hvad der skete. Ligesom Herkules møder de Nereus, symbolet på det højere selv, og senere i disciplens historie er han symbolet på mesteren, der underviser. Især i de første stadier af denne søgen vil det højere selv, når det kontaktes, manifestere sig som et glimt af indre oplysning, og så er det borte igen. Det er som en pludselig forståelse af sandheden, så flygtig, så kortvarig, at disciplen i begyndelsen ikke kan opfatte den. Det er som en antydning, der er gledet ind i bevidstheden i et øjeblik af målrettet opmærksomhed, hvor sindet holdes roligt, og følelserne midlertidigt ophører med at styre.

Når det drejer sig om en mere fremskreden discipel, som har etableret kontakt med sin sjæl, og som derfor kan formodes at være rede til vejledning fra en af racens store lærere, vil man se, at mesteren arbejder nøjagtigt, som Nereus gjorde. Han kan ikke altid kontaktes, og kun lejlighedsvis kommer disciplen i forbindelse med ham. Når han gør det, skal disciplen ikke forvente lykønskninger med sine vidunderlige fremskridt, ej heller vil han få en omhyggelig belysning af sit problem eller en omfattende oversigt over det arbejde, han skal udføre. Mesteren kommer med en antydning og forsvinder. Han kommer med et forslag og siger ikke mere. Det tilkommer disciplen at handle ud fra dette vink, som han bedst kan, og at gå videre med forslaget, om han anser det for rigtigt.

Mange velmenende okkultister vil gerne forlede folk til at tro, at visdommens mestre nærer personlig interesse for dem, at racens overbebyrdede vejledere ikke har noget bedre at tage sig til end at fortælle dem personligt, hvordan de skal leve, hvordan de skal løse deres problemer, eller i enkeltheder skal lede deres forehavender. Her vil jeg gerne slå fast, at jeg protesterer mod en sådan nedvurdering af de stores arbejde. Grundene til at Nereus, mesteren, er vanskelig at få fat på, og kun giver aspiranten et tankeglimt eller et kort øjeblikks opmærksomhed, er to:

For det første er den enkelte aspirant ikke af nogen personlig interesse for mesteren, førend han er nået til det punkt i sin

udvikling, hvor han er i så tæt kontakt med sin sjæl, at han bliver en magnetisk tjener i verden. Da, og først da er det til fordel for mesteren at sende ham en tanke og at give ham et fingerpeg. Siden hen, når disse fingerpeg følges, giver han måske flere, men, og dette er et punkt, der skal understreges, *kun i forbindelse med det arbejde, han skal udføre i verdenstjenesten*. Aspiranter bliver nødt til at huske, at de kun bliver mestre ved at mestre, og at vi lærer at blive mestre og føres til medlemskab i verdenstjenernes rækker gennem vor egen sjæls anstrengelser. Den sjæl er en guddommelig søn af Gud, alvidende og almægtig. Mens den udødelige tvilling tiltager i styrke og stråleglans, vil den dødelige broder aftage.

For det andet er aspiranternes fysiske legeme ikke i en tilstand, der kan tåle den stærkt forhøjede vibration, der findes hos den, der har opnået dette mål. Legemet ville blive nedbrudt og hjernen overbelastet, hvis en af mestrene skabte vedvarende kontakt til en discipel endnu før han havde lært Nereus at kende som symbol på hans eget højere selv. Når vi gennem vore egne anstrengelser begynder at leve som sjæle, og når vi ved vore egne selvindledte bestræbelser lærer at tjene og at være kanal for åndelig energi, da vil vi lære Nereus nærmere at kende, og da vil vor viden om det arbejde, som de store har at udføre, næsten uundgåeligt blive så livsvigtigt og så virkeligt for os, at vi giver afkald på vor egen længsel efter kontakt og bare prøver på at lette byrden, som de bærer.

Herkules mødte Nereus i begyndelsen af sin søgen, men det gjorde ikke indtryk på ham, så han vandrede videre i et desperat forsøg på at få sin stræben tilfredsstillet. Ved slutningen af denne søgen møder han Atlas, der bærer hele verden på sine skuldre, og det gør et så stort indtryk på ham at se størrelsen af det ansvar og den byrde, som Atlas den store mester bærer, at han glemmer alt om sit mål og sin søgen efter de gyldne æbler og gør alt, hvad han kan, for at løfte byrden fra Atlas' skuldre. Når aspiranter inden for de forskellige religioner, i kirkerne, blandt teosoffer eller rosenkreuzere og i de mange grupper, de samles i, har lært at glemme sig selv ved at yde tjeneste, og har opgivet deres åndelige selvished ved at hjæl-

pe menneskeheden, så vil der blive en langt hurtigere strøm af indviende gennem porten til den sti, der fører fra mørket til lyset, og fra det uvirkelige til det virkelige. En af de store har sagt, at »der er mennesker, som uden nogensinde at vise ydre tegn på selviskhed er dybt selviske i deres indre åndelige stræben«, (side 360, i *The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*). Og senere holder han et tårnhøjt ideal op for os, der skærer den åndelige selviskhed af ved roden: »Som vi ser det, bliver selv den højeste stræben for menneskehedens velfærd plettet af selviskhed hvis der i menneskevennens sind gemmer sig en skygge af ønske om at gavne sig selv. . .«

Disciplen Herkules har kendt til kontakten med det højere selv, men han vidste ikke nok til at forblive hos Nereus. Han drejer derfor mod syd, eller tilbage til verden. Han har haft sit høje øjeblik, hvor han transcenderede sin hjernebevidsthed og førte samtale med sin sjæl. Men dette varer ikke ved, og han falder tilbage til hjernebevidstheden og går i gang med en ny erfaring. Han må kæmpe med Antæus, slangen (eller kæmpen). Men denne gang er det det astrale blændværks slange, og ikke først og fremmest begærets slange. Det er med den lavere psykismes blændværk, at han må kæmpe, og det synes på de første stadier uvægerligt at tiltrække sig aspirantens interesse. Alle lærere, der har arbejdet med dem, der søger Vejen, kender de blændværk, som de søgende så let falder for. Blændværk vil følge aspirantens temperament. Nogle bliver ført på et sidespor af spiritistiske fænomener. I deres bestræbelser for at trænge igennem sløret bliver de opslugt af spiritismens lavere side og tilbringer megen tid i seanceværelset for igen og igen at studere de samme gamle fænomener med materialisationer, samtaler med ånder og manifestationer. Her refererer jeg ikke til de sande videnskabelige undersøgelser hos dem, der går dybt ind i denne forskning, og som er udrustet til denne forskning. Jeg hentyder til den uvidende deltagelse i visse former for seancearbejde. Dette pirrer gennemsnitsmandens eller -kvindens nysgerrighed, og det gør dem afhængige af det ligeså uvidende medium eller fidusmageren, for de

har på ingen måde evner til at efterprøve sandheden i det, de ser og hører.

Slangen kan tage form af det mere almindelige aspekt af de psykiske fænomener. Aspiranten bliver interesseret i automat-skrift, eller han lærer at sidde og lytte til »stemmer«, han bliver astralt clairvoyant eller clairaudient, og til forvirringen på det fysiske plan og i hans egne omgivelser føjer han den endnu større forvirring på det psykiske plan og falder således i astralismens snarer og faldgruper. Han bliver negativ, fordi han hele tiden prøver at høre og se det, som ikke er fysisk. Da vi deler evnen til at være clairvoyante og clairaudiente med katte og hunde, skal vi visselig se og høre, når tiden er inde, om ikke bogstaveligt, så ved hjælp af den skabende evne, vi alle har, den skabende forestillingsevne. Men i en eller anden form vil aspiranten, som har forladt Nereus, møde slangen og være nødt til at kæmpe med den. Som myten fortæller, kunne Herkules i lang tid ikke få overtaget, men da han løftede slangen højt op i luften, sejrede han.

Der ligger en stor sandhed bag denne symbolik. Luften er altid blevet betragtet som det symbol eller det element, der hører til kristusplanet, i den teosofiske terminologi og i Østen kaldt det buddhiske plan. Astralplanet er den forvrængede genspejling af det buddhiske plan, og det er først når vi løfter blændværk op i kristussjælens klare lys, at vi ser sandheden, som den er, og bliver uovervindelige. Meget indtrængende vil jeg bede alle aspiranter om at afstå fra al interesse i psykiske fænomener og at lukke af for astralplanet så solidt, som de kan, indtil de har udviklet evnen til at være intuitive og til at fortolke deres intuition ved hjælp af et veludviklet, veludrustet og veltrænet sind.

Det næste trin i Herkules' søgen gælder også for menneskeheden som helhed. Han faldt i kløerne på Busiris, som hævdede at være en stor lærer. I lang tid blev Herkules holdt i trældom. Verden af i dag er fuld af lærere, og ganske som Busiris støtter de deres undervisning på meget uheldige påstande; de hævder at være indviede, at være sandhedens vogtere og at have en sikker og ufejlbarlig udviklingsvej, som uundgåeligt vil føre aspiranten til målet. De stiver deres position af med

løfter; de opbygger et stærkt personlighedsforhold, og idet de udnytter oprigtigheden og aspirationen hos den sandhedssøgende, samler de grupper af mænd og kvinder omkring sig, som troskyldigt og oprigtigt tror på sandheden i de påstande, de fremsætter, og de binder dem til offeralteret i kortere eller længere tid. Den sande indviede kendes på sit liv og sine gerninger, han har alt for travlt med at tjene racen til at finde tid til at gøre folk interesserede i sin person, og han kan ikke afgive løfter ud over at sige til aspiranten: »Det er de gamle regler, det er Vejen, som alle helgener og visdommens mestre har vandret, det er den disciplin, du må underkaste dig; og hvis du blot prøver og har udholdenhed og tålmodighed, vil du helt sikkert nå målet«.

Men Herkules gjorde sig fri, som alle oprigtigt søgende gør det; og da han var sluppet fri af det psykiske og pseudoåndelige blændværks verden, begyndte han at tjene. Først gjorde han sig fri symboliseret ved Prometheus, der betyder Gud i inkarnation, idet han udfriede ham fra torturen fra de gamle tiders gribbe. Solar plexus, maven og leveren er, om jeg så må sige, begærnaturens ydre form, og Herkules befriede sig for begærets gribbe, der så længe havde tortureret ham. Han holdt op med at være selvisk og med at tilfredsstille sine egne ønsker. Han havde fået to bitre lektioner i dette tegn, og *hvad angår denne specielle cyklus*, blev han forholdsvis fri. Prometheus, den indre Gud, kunne gå fremad for at tjene verden og til at løfte Atlas' byrde.

Efter opofrelsen kommer belønningen, og Herkules fik sin store overraskelse, da han havde befriet både Prometheus og Atlas. Da han havde givet afkald på sin søgen for at hjælpe verden, gik Atlas til haven for ham og rakte ham de gyldne æbler, hvorved han bragte ham i kontakt med de tre skønne jomfruer, de tre sjælsaspekter.

Ved begyndelsen af dette arbejde kontakter han sin sjæl i Nereus' skikkelse; ved slutningen af dette arbejde, hvor han har overvundet meget blændværk, får han et stærkt udvidet syn på sin sjæl og ser den i dens tre aspekter, der hver i sig indeholder de tre guddommelige princippers magtfuldhed. Aegle symboliserer livets glorie og solnedgangens herlighed, ma-

nifestationernes storhed på det fysiske plan. Hun giver et æble til Herkules og siger: »Vejen til os går altid gennem kærlighedsgerninger.« Eryteia vogter porten, sjælen, som altid åbnes af kærlighed-visdom, og hun skænker Herkules et æble præget med det gyldne ord *tjeneste*, Hesperis, aftenstjernen, indvielsesstjernen, forestiller viljen. Hun siger til Herkules: »Betræd Vejen«. Legeme, sjæl og ånd, intelligens, kærlighed og vilje, klart set og af den uselviske aspirant bragt i forbindelse gennem *tjeneste*.

Nøgleord fra *Esoterisk Astrologi*, se side 588-589:

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

»Og ordet lød: Lad ubestandighed gøre sin virkning.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg erkender mit andet selv, og når dette selv toner bort, vokser og stråler jeg.«

4. arbejde

Tilfangetagelsen af dåen eller hinden

Krebsen, Cancer, 22. juni - 22. juli

Myten

Den høje Øverste, som sidder i Herrens Råd, talte til læreren, der stod ved hans side: »Hvor er den menneskesøn, som er Guds søn? Hvordan klarer han sig? Hvordan stilles han på prøve, og hvilken tjeneste er han i gang med nu?«

Læreren kastede et blik på den menneskesøn, som er en Guds søn og sagde: »Ingen opgave lige i øjeblikket, høje Øverste. Den tredje prøve har givet denne elev meget lærestof. Han grubler og tænker efter.«

»Sørg for en prøve, der vil fremkalde hans klogeste valg. Send ham ud at arbejde i et område, hvor han skal afgøre hvilken stemme, blandt alle de mange stemmer, der vil vække lydheden i hans hjerte. Sørg ligeledes for en prøve, der på det ydre plan er yderst enkel, men som på livets indre side vil vække hans visdom fuldt ud samt hans evne til at træffe de rigtige valg. Lad ham gå videre med den fjerde prøve.«

Herkules stod foran den fjerde store port, en menneskesøn og dog en Guds søn. I begyndelsen herskede der dyb tavshed. Han sagde ikke et ord, gav ikke en lyd fra sig. Hinsides porten strakte sig det smukke landskab og i den fjerne horisont lå Herrens tempel, solgudens helligdom med de glitrende murtinder. På et bakke drag nærved stod en spinkel dåkalv. Og Herkules, som er en menneskesøn, men dog en Guds søn, både så og lyttede, og mens han lyttede, hørte han en stemme. Stemmen kom fra månens strålende cirkel, som er Artemis' hjem. Og Artemis, den skønne, talte advarende ord til menneskesønnen.

»Dåen er min, så rør den ikke«, sagde hun. »I lange tider har jeg passet og plejet den, mens den var ung. Dåen er min, og den skal forblive min«.

Så kom Diana, den himmelske jægerske, Solens datter, pludselig til syne. På sandalklædte fødder sprang hun hen mod dåen, som hun ligeledes gjorde krav på at eje.

»Nej, Artemis, du skønne mø«, sagde hun, »sådan er det ikke; dåen er min, og den skal forblive min. Indtil i dag har den været for ung, men nu kan den være til gavn. Hinden med de gyldne takker er min, ikke din, og den skal forblive min.«

Herkules, der stod mellem portens søjler, lyttede og hørte skænderiet, og han undrede sig såre, mens de to jomfruer streddes om retten til dåen.

Endnu en stemme nåede hans øre, og i et bydende tonefald sagde den: »Dåen tilhører ikke nogen af jomfruerne, Herkules, men den gud, hvis helligdom du ser på hint fjerne bjerg. Frels den og bring den i sikkerhed i helligdommen og efterlad den der. En enkel ting at gøre, du menneskesøn, dog (mærk dig vel mine ord) da du er en Guds søn, kan du af den grund søge og fastholde dåen. Drag af sted«.

Herkules sprang gennem den fjerde port, idet han efterlod de mange gaver, han havde fået for ikke at lade sig besvære på den hurtige jagt, der lå forude. På afstand iagttog de to stridende jomfruer ham. Artemis, den skønne, der lænede sig ud fra Månen, og Diana, den smukke jægerske fra Guds skove, fulgte dåens bevægelser og, når en passende lejlighed bød sig, vildledte de begge Herkules og søgte at forvirre ham i hans bestræbelser. Han fulgte efter dåen fra sted til sted, og begge narrede de ham på snedig vis. Og det gjorde de gang på gang.

I et helt langt år fulgte menneskesønnen, som er en Guds søn, derfor efter dåen fra sted til sted. Han fangede hastige glimt af dens form, kun for at opdage, at den var forsvundet i de dybe skoves skjulesteder. Fra bakkedrag til bakkedrag, fra skov til skov jagtede han den, indtil han så den ligge helt udstrakt og sove i det uberørte græs tæt ved en stille dam, udmattet af sin flugt.

Med sagte skridt, udstrakt hånd og et fast blik skød han en pil mod dåen og sårede dens fod. Ved at opbyde al den vilje, han var i besiddelse af, nærmede han sig dåen, og dog bevægede den sig ikke. Derfor gik han helt hen til den, tog den i sine arme og til sit hjerte, mens Artemis og Diana begge så til.

»Min søgen er omme«, sang han højt. »Ind i nordens mørke blev jeg ført, og jeg fandt ingen då. Ind i de dybe mørke skove banede jeg mig vej, men fandt ingen då, og over trøstesløse sletter, gennem vildnis og vildsomme ørkener kæmpede jeg mig frem, men fandt ingen då. Hver gang jeg nåede frem til et mål, drejede jomfruerne mine skridt i en anden retning, men jeg holdt stadig ved, og nu er dåen min! Dåen er min!«

»Sådan er det ikke, Herkules,« lød i hans øre en stemme fra en, der står nær ved den høje Øverste i Herrens Råd. »Dåen tilhører ikke en menneskesøn, selv om han er en Guds søn. Bær dåen over til hin fjerne helligdom, hvor Guds sønner dvæler og lad den blive der hos dem«.

»Hvorfor det, vise lærer? Dåen er min; min fordi jeg længe har søgt den og er draget efter den, og også min fordi jeg holder den nær ved mit hjerte«.

»Er du ikke Guds søn, og dog en menneskesøn? Er helligdommen ikke også din bolig? Deler du ikke livet med alle, som bor der? Bær den hellige då til Guds helligdom og efterlad den der, du Guds søn«.

Så bar Herkules dåen til helligdommen i Mykene. Han bar den ind til midten af det hellige sted, og der lagde han den ned. Idet han lagde den ned foran Herren, bemærkede han på dåens fod det sår, der var forårsaget af en pil fra den bue, han havde ejet og brugt. Dåen var med rette hans i kraft af hans søgen. Dåen var med rette hans i kraft af hans dygtighed og styrke. »Dåen er altså to gange min«, sagde han.

Men Artemis, der stod i forgården til dette allerhelligste sted, hørte hans høje sejrskab og sagde: »Sådan er det ikke. Dåen er min og har altid været min. Jeg så dens form spejlet i

vandet; jeg hørte dens trin på de jordiske veje; jeg ved dåen er min, for enhver form tilhører mig«.

Solguden talte fra det hellige sted. »Dåen er min, ikke din, Artemis! Dens ånd hviler hos mig i al evighed, her i helligdommens midte. Du kan ikke træde herind, Artemis, men vid, at jeg taler sandhed. Diana, Herrens skønne jægerske, må træde ind et øjeblik og fortælle dig, hvad hun ser.«

For et kort øjeblik trådte Herrens jægerske ind i helligdommen og så formen af det, som var dåen, liggende foran alteret, tilsyneladende død. Med bedrøvelse sagde hun: »Men hvis dåens ånd hviler hos dig, store Apollon, Guds ædle søn, så vid, at dåen er død. Dåen blev dræbt af den mand, som er en menneskesøn, skønt også en Guds søn. Hvorfor må han gå ind i helligdommen, når vi skal vente på dåen herude?«

»Fordi han bar dåen i sine arme, nær ved sit hjerte, og på det hellige sted finder dåen hvile, og det samme gør mennesket. Alle mennesker tilhører mig. Dåen er ligeledes min, ikke din, ej heller menneskets, men min.«

Og Herkules vendte tilbage fra prøven, gik gennem porten igen og fandt vejen tilbage til sit livs lærer.

»Jeg har fuldført den opgave, der blev stillet mig af den høje Øverste. Den var enkel, bortset fra den tid, det varede, og den forsigtighed, min søgen krævede. Jeg lyttede ikke til dem, der gjorde krav gældende, ej heller vaklede jeg på vejen. Dåen er nu på det hellige sted, nær Guds hjerte, ganske som den i nødens stund var nær mit hjerte.«

»Gå hen igen, Herkules, min søn, og se ind mellem portens søjler.« Og Herkules adlød. På den anden side af porten strakte landskabet sine smukke linjer, og i horisonten lå Herrens tempel, Solgudens helligdom med de glitrende murtinder, mens der på et nærliggende højdedrag stod en spinkel dåkalv.

»Har jeg udført prøven, vise lærer? Dåkalven er tilbage på den høj, hvor jeg tidligere så den stå.«

Og fra Herrens Råd, hvor den høje Øverste sidder, lød en røst: »Igen og igen må alle menneskesønner, som er Guds sønner, søge efter dåkalven med de gyldne takker og bære den til det hellige sted; igen og igen.«

Så sagde læreren til menneskesønnen, som er en Guds søn: »Det fjerde arbejde er nu til ende, og ifølge prøvens art og dådens natur må denne søgen være hyppig. Glem ikke dette, men tænk nøje over den lærte lektie.

TIBETANEREN

Tegnenes syntese

Cancer er det sidste af de fire tegn, som vi kunne kalde de forberedende tegn, uanset om vi betragter sjælens involution i materien, eller aspirantens evolution, mens han kæmper sig ud af menneskeriget ind i det åndelige rige. Udstyret med tænkeevnen i Aries og med begær i Taurus, og efter at være nået frem til en klar forståelse af sin grundlæggende dualitet i Gemini træder det inkarnerende menneske gennem fødsel i Cancer ind i menneskeriget.

Cancer er et massetegn, og de indflydelser, som kommer fra dette tegn, anses af mange esoterikere for at være årsag til fremkomsten af menneskeslægten, af racens, nationens og familiens enhed. Når det drejer sig om aspiranten, er historien noget anderledes, for i disse fire tegn forbereder han sin udrustning og lærer at anvende den. I Aries får han greb om sin tænkeevne og søger at tilpasse den sit behov, idet han lærer mental kontrol. I Taurus »illuminationens moder« får han sit første glimt af det åndelige lys, der bliver stedse mere strålende, efterhånden som han nærmer sig sit mål. I Gemini bliver han ikke alene klar over sin naturs to aspekter, men det udødelige aspekt begynder at vokse på bekostning af det dødelige.

Her, i Cancer, kommer han for første gang i forbindelse med den mere universelle sans som er det højere aspekt af massebevidstheden. Udstyret med et sind, som han har magt over, en evne til at registrere indre oplysning, evnen til at kontakte sit udødelige aspekt og til intuitivt at erkende det åndelige rige, er han nu rede til det større arbejde.

De næste fire tegn kunne vi betragte som de tegn, hvor der kæmpes for at opnå resultater på det fysiske plan, og her får vi et billede af den uhyre kamp, gennem hvilken det selvbevidste

individ, ved at træde frem fra masserne i Cancer, erkender sig som det individuelle menneske i Leo, den potentielle Kristus i Virgo, aspiranten, der bestræber sig på at afbalancere modsætningernes par i Libra, og den, der overvinder illusion i Scorpio. Det er de fire tegn, der udmærker sig ved krise og store bestræbelser. I dem alle udnyttes hele den oplysning, intuition og sjælsstyrke, som aspiranten Herkules besidder, til det yderste. De kaster også et genskær på den involutionsbue, og et lignende udviklingsforløb kan spores. Sjælen opnår individualitet i Leo, fostrer ideer og potentielle evner i Virgo, svinger voldsomt fra det ene yderpunkt til det andet i Libra, og underkastes illusions- og formverdenens disciplinerende virkning i Scorpio.

I de sidste fire tegn har vi fuldførelsens tegn. Aspiranten har arbejdet sig ud af blændværkets og formens verden og er i sin bevidsthed fri for deres begrænsninger. Nu kan han i Sagittarius blive bueskytten, der går direkte mod sit mål; nu kan han i Capricorn blive stenbukken, der stiger op ad indvielsens bjerg; nu kan han blive verdensarbejderen i Aquarius, og verdensfrelseren i Pisces. Således kan han i sit indre opsummere gevinsten fra den forberedende periode og fra de voldsomt udkæmpede kampe i de fire tegn med den anstrengende aktivitet, og i disse fire sidste tegn bevise den fremgang, han har opnået, og de evner, han har udviklet.

Denne korte opsummering af, hvordan tegnene påvirker Herkules tjener til at give en idé om billedets vidunderlige helhed, af det stabile fremskridt og den styrede udfoldelse af de forskellige kræfter, der alle spiller en subtil rolle med hensyn til at fremkalde forandringerne i et menneskes liv.

Tre ord danner tilsammen den objektive selvbevidsthed eller det bevidste aspekt hos mennesket under udvikling: instinkt, intellekt og intuition. Det tegn, vi nu studerer, er først og fremmest instinktets tegn, men når instinktet sublimeres, bliver det til intuition. På samme måde som materien skal løftes op til himlen, skal også instinktet løftes op, og når det således er blevet transcenderet og forvandlet, viser det sig som intuition (symboliseret ved dåen). Mellemstadiet er intellektet. Det store behov hos Herkules er nu at udvikle sin intuition og

at blive fortrolig med den øjeblikkelige erkendelse af sandhed og virkelighed, der er det høje privilegium og den magtfulde faktor i en befriet gudesøns liv.

Historiens betydning

Derfor sendte Eurysteus Herkules af sted for at fange den kyrenske då eller hind med de gyldne horn. Ordet »hind« kommer af et gammelt gotisk ord, der betyder »det som skal gribes«, med andre ord, det som er flygtigt og vanskeligt at få fat på. Denne då var helliget Artemis, månegudinden; men Diana, den himmelske jægerske, Solens datter, gjorde også krav på den, og der opstod skænderi om ejendomsretten. Herkules accepterede hvervet fra Eurysteus og drog af sted for at fange den blide hind. Han brugte et helt år til at jage den og drog fra den ene skov til den anden, hvor han kun lige fik øje på den, og derefter igen tabte den af syne. Den ene måned gik efter den anden, men han kunne aldrig fange og fastholde den. Til sidst kronedes hans anstrengelser dog med held, og han greb dåen og tog den over skulderen, »holdt den ind til sit hjerte«, og bar den til det hellige tempel i Mykene, hvor han lagde den foran alteret på det hellige sted. Så gik han tilbage, tilfreds med sit held.

Dette er en af de korteste historier, men selv om vi får meget lidt at vide, så er dette arbejde, når vi ser nøje på det, af dyb og enestående interesse, og den lektie, det rummer, har dyb betydning. Der er ingen succes til aspiranten, før han har forvandlet instinkt til intuition, ej heller er der den rette anvendelse af intellektet før intuitionen er aktiv og fortolker og udvider intellektet, og bringer forståelse. Instinkt vil da være underordnet begge.

Tegnets kvaliteter

Cancer kaldes Krebsen, og grækerne fortæller os, at det var Krebsen, der blev sendt af Hera for at bide Herkules i foden. (Vi træffer dette symbol igen i den sårbare »akilleshæl«). Dette er en interessant beskrivelse med hensyn til de forpligtelser

ved inkarnationsprocessen og de handicaps, der hjem søger sjælen, mens den tilbagelægger evolutionens vej. Den symboliserer begrænsningerne ved al fysisk inkarnation, for Cancer er den ene af zodiakkens to store porte. Det er porten ind til formverdenen, ind til fysisk inkarnation, og det tegn, hvori formens og sjælens dualitet forenes i det fysiske legeme.

Det tegn, der ligger over for Cancer er Capricorn, og disse to udgør de to porte, den ene ind til formlivet, den anden ind til det åndelige liv; den ene åbner døren ind til menneskeslægtens masseform, og den anden ind til den universelle bevidsthedstilstand, som er åndens rige. Den ene markerer begyndelsen af menneskets erfaring på det fysiske plan, den anden højdepunktet. Den ene betegner mulighed, den anden fuldbyrdelse.

Vi har hørt, at Kristus gav himlens og jordens nøgler til Skt. Peter; han gav ham derfor nøglerne til disse to porte. Vi læser:

»Jesus giver Peter. . . nøglerne til de to vigtigste porte i zodiakken, som er de to solhvervspunkter, zodiakkens tegn Cancer og Capricorn, kaldt Solens porte. Gennem Cancer, eller 'menneskets port' stiger sjælen ned på jorden (for at forenes med legemet), hvilket er dens åndelige død. Gennem Capricorn, 'gudernes port', stiger den igen til himmels.« E. Valentia Straiton, *The Celestial Ship of the North, Vol. II*, side 206.

I Denderahs zodiak repræsenteres tegnet Cancer ved en bille, som i Ægypten kaldes skarabæen. Ordet »skarabæ« betyder »enbårne«; det står derfor for fødsel ind i inkarnation, eller, med hensyn til aspiranten, for den ny fødsel. Juni måned hed i det gamle Ægypten »meore«, som igen betyder genfødsel, og således tilkendegiver både tegnet og navnet til stadighed ideen om at tage form og at komme ind i fysisk inkarnation. I en gammel zodiak i Indien dateret ca. 400 år f.Kr. bliver tegnet ligeledes repræsenteret ved en bille.

Kineserne kaldte dette tegn »den røde fugl«, for rødt symboliserer begær, og fuglen er symbolet på den pludselige opdukken i inkarnation og på tilsynekomst i tid og rum. Fuglen dukker ganske hyppigt op i zodiakken, og i gamle mytologiske historier står *Hamsa*, hindutraditionens fugl »fuglen uden for tid og rum«, ligeledes for Guds og for menneskets manifestation. Fuglen farer som et lyn ud af mørket, flyver tværs over horisonten i dagens lys og forsvinder igen ind i mørket. Vort ord »gås« kommer fra den samme sanskritrod, gennem islandsk, og når nogen bruger ordene: »Du er en gås«, er dette faktisk en yderst esoterisk erklæring, der siger til et andet menneske: »Du er fuglen, uden for tid og rum, du er sjælen, der tager form, du er Gud i inkarnation.«

Krebsen lever halvvejs på jorden og halvvejs i vandet. Derfor er den tegnet for sjælen, der bor i det fysiske legeme, men som overvejende lever i vandet, der er symbol på den emotionelle, følende natur.

Eksoterisk styres Cancer af Månen, som altid er formens moder, da den behersker havene og tidevandet. Derfor er formen fremherskende i dette tegn og udgør et handicap. Krebsen bygger sit hus eller sin skal og bærer den på ryggen, og mennesker født i dette tegn er altid bevidste om det, de har bygget; de er sædvanligvis overfølsomme, meget emotionelle og prøver bestandigt at krybe i skjul. Den Cancer-fødte er så ømfindtlig, at han er vanskelig at have med at gøre og så undvigende og undertiden så svævende, at han er vanskelig at forstå eller at forpligte til noget.

Det kardinale kors

Cancer er en af armene i det kardinale kors. En anden af armene er Aries, tegnet for begyndelse, for igangsættelse, for subjektivt liv, for det prænatale stadium eller involution, og for det første skridt, enten mod at tage form, eller mod åndelig frigørelse. En tredje arm i korset er Libra, balancen, valget mellem, begyndelsen af vandringen på »den knivskarpe vej«, som Buddha så ofte refererer til. Capricorn, den fjerde arm, er igen fødsel, verdensfrelserens fødsel, fødsel ind i det åndelige rige,

fødsel ud af materiens verden ind i en verden af væren. Involution, inkarnation, udtryk, inspiration er de fire ord der giver udtryk for den historie, der fortælles af det kardinale kors på himlen. (Den indviedes kors).

Stjernerne

Der er overhovedet ingen klare stjerner i Cancer, ingen iøjnefaldende eller strålende stjerner, fordi Cancer er tegnet, der står for at skjule sig, for at trække sig tilbage bag det, som er blevet bygget. Det er ikke et påfaldende stjernebillede. Det er interessant at lægge mærke til, at der ikke findes noget hebraisk ord for krebs. Den blev betragtet som uren og blev ikke omtalt. Således ses den materielle form ud fra åndens synspunkt, og esoterikere fortæller os, at det fysiske legeme ikke er et princip. (Indsættelse af den ægyptiske hellige skarabæ i stedet for krebsen synes at være en anerkendelse af Cancers kvalitet i dens højere aspekter, når den, der er født i Krebsen, er blevet aspirant eller discipel, for vi går zodiakken rundt mange gange).

Der er treogfirs stjerner i dette tegn, hvoraf den klareste er af tredje størrelsesorden, og i selve midten af stjernebilledet er der en klynge stjerner; Praesepe, krybben, som af moderne astronomer kaldes bikuben. Sidstnævnte er et vidunderligt symbol på menneskeslægtens kollektive organisation, og er en af grundene til, at dette tegn altid betragtes som et massetegn. I massen hersker instinktet, derfor er Cancer tegnet for instinkt, flokliv, massereaktion. Det repræsenterer det underbevidste sind, nedarvet instinkt og den kollektive forestillings-evne. Det står individuelt for summen af liv og bevidsthed i kroppens celler og for det instinktive kollektive liv, som stort set er ubevidst i mennesket, men som altid indvirker på hans fysiske legeme og subjektivt på hans lavere tænkeevne og på hans følelsesliv.

Den uudviklede, der er født i Cancer, er nedsænket i massen; han er en ubevidst del af det store hele, og deri ligger problemet. Gennemsnitsmennesket i Cancer, såvel som aspiranten, der udfører dette tegns arbejde, er underlagt den trang

til at løfte sig op og ud af massen, som han er bundet til gennem sit instinkt, og til at udvikle den intuition, der vil sætte ham i stand til at hæve sig op. Dette tegn bliver undertiden af hebræerne kaldt »ligkisten«, fordi det markerer tab af identitet, mens de første kristne kaldte det »Lazarus' grav«, Lazarus, som blev opvakt fra de døde. I disse ord »ligkisten«, »Lazarus' grav«, »krebs« og i det, at der undertiden refereres til Cancer som »moderskød«, har vi tanken om skjult liv, om en slørende form, om mulighed, og om den kamp med omstændighederne, der omsider i Leo bevirker individets opdukken og i Capricorn verdensfrelserens fødsel. Det skildrer derfor tydeligt den kamp, der finder sted i aspirantens liv, således at instinkt til sidst kan vige for intuition.

Enhedsskabelse med Capricorn

Det er interessant at stille de to tegn, Cancer og Capricorn, over for hinanden, for det, som antydes i Cancer, fuldbyrdes i Capricorn. Cancer repræsenterer hjemmet, moderen. Cancer er personligt og emotionelt, hvorimod Capricorn repræsenterer gruppen, som den enkelte bevidst integrerer i, og ligeledes »faderen til alt, som er«. Cancers port betrædes gennem den proces, der fører fra den dyriske bevidsthedstilstand over til den menneskelige, mens Capricorns port betrædes gennem indvielse. Den første er uundgåelig, underbevidst og potentiel; den anden er selv-iværksat, selv-bevidst og kraftfuld. Cancer repræsenterer masseform, den kollektive dyresjæl, Capricorn repræsenterer gruppen, den universelle sjæl.

Cancer blev oprindeligt kaldt Jesu fødselsmåned. Som vi ved, er Capricorn Kristi fødselsmåned, og ned gennem århundrederne er verdensfrelserens fødsel blevet fejret den 25. december; men i meget gamle dage lå solgudebørns fødselsdag i Cancer. Vi hører:

»Jesusbarnets fødselsdag, der blev skønsomt bestemt af præsterne, fremkalder en alvorlig uoverensstemmelse, da vi får at vide, at han blev født i en krybbe. Krybben findes i sommersolhvervstegnet, stjernebilledet

Cancer, som blev kaldt Solens port, gennem hvilken sjælene efter sigende skulle stige ned fra deres himmelske hjem til jorden, ligesom de ved vintersolhverv i december skulle vende tilbage til deres overjordiske eller himmelske hjem, stjernebilledet Capricorn, Solens anden port. Capricorn var det tegn, i hvilket solguderne efter sigende blev født ved vintersolhverv og helliget lysets børn.« E. Valentia Straiton, *The Celestial Ship of the North*, Vol. II, side 205.

Symboler

Det astrologiske symbol for tegnet Cancer har overhovedet ingen forbindelse med krebsen. Det er sammensat af to »æselhaller«, og disse forbinder igen beretningen i evangeliet med beretningen om krybben. I forbindelse med Jesu fødsel forekommer to æsler, det ene, hvorpå den hellige jomfru red ned til Betlehem før fødslen, og det andet, hvorpå hun red til Ægypten efter fødslen. Tæt ved stjernetegnet Cancer står to klare stjerner, den ene hedder *Asellus Borealis*, eller det nordlige æsel, og den anden *Asellus Australis*, eller det sydlige æsel. (Et æsel forekommer også den tredje gang, da Kristus under sin korte triumf red ind i Jerusalem palmesøndag på ryggen af et æsel, et symbol på tålmod og ydmyghed, storhedens kronjuveler. Så ringeagt ikke dette symbol).

En eller anden har brugt følgende ord til at udtrykke Cancers kadence, første gang man træder ind i dette tegn: »En sørgmodig lille stemme, som under jorden, en lav, kun halvvejs opfattet, ubestemt melodi.«

Endnu er arbejdet ikke fuldbyrdet. Alt hvad der kan høres er klangen af mulig fuldførelse. Alt hvad der kan findes er en dyb indre tilskyndelse og utilfredshed, der gradvis bliver så stærk, at den løfter det skjulte, kæmpende individ ud af hans omgivelses fastlåste verdslige rammer og gør ham til den interesserede aspirant, der ikke kender til hvile, førend han er kommet fri af vandet og er steget støt opad, til han ser sig på bjergtoppen i Capricorn, som er verdensfrelserens fødsel, ikke hans fuldbyrdelse. »Kristus blev født i Capricorn og opfyldte

loven under Saturn, indledte det intelligente broderskabs æra under Venus, og er det fuldkomne eksempel på den Stenbuk-indviende, der bliver verdenstjener i Aquarius, og verdensfrelser i Pisces. Cancer giver sjælen adgang til det verdenscenter, som vi kalder menneskeheden. Capricorn giver sjælen adgang til bevidst at deltage i det verdenscenters liv, som vi kalder Hierarkiet.« *Esoterisk Astrologi*.

De tre symbolske stjernebilleder

Jesus kaldes ofte den gode hyrde, og han er mange gange blevet skildret som hyrden, der leder sine får. Tanken om fårefolden er i menneskers sind blevet tæt forbundet med Kristus. Til tegnet Cancer er knyttet tre stjernebilleder: Ursa Major, Ursa Minor og Argo. De sædvanlige vesterlandske navne på de to førstnævnte er Store Bjørn og Lille Bjørn, men det er et af astronomiens mysterier, hvordan navnet »bjørn« blev forbundet med nogen af disse stjernegrupper, for i de kaldæiske, persiske, indiske og ægyptiske zodiakker findes ingen bjørn. De navne, der sædvanligvis bruges, er »fårefolden« eller »fårehjorden«, og en analyse af de hebraiske og arabiske navne på de stjerner, der findes i disse stjernebilleder viser sig at underbygge den kendsgerning, at de gamle navne betyder »den lille hjord«, »fårefolden«, »fåret« og »skibet«. I det fireogtredivte kapitel hos Ezekiel og i det tiende kapitel hos Johannes er der meget, der refererer til disse stjernebilleder.

Ursa Minor er berømt, fordi den klareste stjerne deri er Polarstjernen, Nordstjernen. I disse to stjernebilleders symbolik ses ideen om massen eller gruppen, hvilket er den betydningsfulde virkning fra det arbejde, der udføres i tegnet Cancer, og i Nordstjernens symbolik har vi ideen om en ledestjerne, en magnetisk tiltrækning, der fører pilgrimmen tilbage og hjem. Mange esoterikere tror på, at menneskeslægten, det fjerde naturlige, opstod i løbet af de cirka to tusinde år, da vor sol stod i Cancer.

Tanken om massen af dyr, om faste grænser, inden for hvilke disse dyr eller får var spærret inde, og tanken om et center med en magnetisk tiltrækning skildres også symbolsk for os i

frimurertraditionen. I Kirchers »ægyptiske planisphere« er Argo repræsenteret af to galejer (ligesom vi har to fåreflokke) hvis forstavne krones af vædderhoveder, og agterstavnen på det ene ender i en fiskehale. Læg derfor mærke til, hvordan vi her i billeder får skildret fuldbyrdelsen i Capricorn, hvor stenbukken klatrer op på bjergets top. Vi får også skildringen af den større cyklus, som indbefatter sjælens fremgang fra Cancer til Capricorn, men som begynder i Aries, Vædderen, og ender i Pisces, Fiskene. En nøje analyse af symbolikken i dyrekredstegnene uddyber for os den stærke overbevisning om den evige skildring af sandheden, og den viser os til stadighed beretningen om udviklingen af materien i form, af bevidsthed, af ånd og af liv.

Argo strækker sig hele vejen fra Cancer til Capricorn og er et af de største stjernebilleder. Det har i sig fireogtres stjerner, hvoraf Canopus er den klareste. Dens symbolik omfatter derfor aspirantens liv fra det tidspunkt, hvor han tager inkarnation, til han har nået sit mål. Vi bruger ganske ofte ordet »skib« i symbolsk betydning, når vi taler om »statsskibet« eller »redningsskibet« og udtrykker derved ideen om sikkerhed, om fremskridt, og om at finde en vej ud, om at gøre en rejse og om befordring af en meget stor skare pilgrimme, der søger en gylden skat eller et nyt og friere hjem.

Pilgrimmene er udrustet med instinkt, og efterhånden som de passerer gennem de forskellige stjernebilleder, der hører til dette umådeligt store tegn, viser dette instinkt sig som intellekt i et menneske, når han udvikler selvbevidsthed og dukker frem fra det rent dyriske stade, indtil den tid kommer, hvor aspiranten igen befinder sig i Cancer efter at have udviklet sig på sin vej rundt i zodiakken igen og igen. Han står nu over for det problem at finde den flygtige, sensitive og dybt okkulte, eller skjulte, åndelige intuition, som vil lede ham på hans nu ensomme rejse; aspiranten identificerer sig ikke længere med eller er opslugt af massen; han er ikke længere et af fårene, sikkert beskyttet i fåreflokken; han er ikke længere en i den store flok af udvandrere, men han er trådt frem fra massen og er begyndt på alle disciples ensomme vej. Han betræder trængslernes vej, med prøvelser og prøver, kæmpende alene

som individ, fra Leo til Capricorn, indtil det tidspunkt kommer, hvor han ved hjælp af instinkt, intellekt og intuition og drevet af tilskyndelsen til kristuslivet igen smelter sammen med massen og identificerer sig med gruppen. Han bliver da verdensstjernen i Aquarius og har ingen følelse af separatisme.

Arbejdets lektie

Vi har set, at hinden eller dåen, som Herkules søgte efter, var viet til Artemis, Månen, men at også Diana, den himmelske jægerske, og Apollon, solguden, gjorde krav på den. En af de ting, der ofte glemmes af psykologistuderende og af dem, der undersøger udviklingen af menneskets bevidsthed, er den kendsgerning, at der ikke findes skarpe skel mellem de forskellige aspekter af menneskets natur, men at alle er faser af én virkelighed. Ordene instinkt, intellekt og intuition er kun skiftende aspekter af bevidsthed og af respons på omgivelserne og på den verden, mennesket befinder sig i. Mennesket er et dyr, og fælles med dyret besidder han egenskaben instinkt og instinktiv reaktion på omgivelserne. Instinkt er formens og cellelivets bevidsthed, formens måde at være bevidst på, og derfor gør Artemis, Månen, der hersker over formen, krav på den hellige hind. I sig selv er det dyriske instinkt lige så guddommeligt som de andre egenskaber, vi anser for mere åndelige.

Men mennesket er også et menneskeligt væsen; han har fornuft; han kan analysere, kritisere, og han har dette noget, som vi kalder sindet, og den evne til intellektuel opfattelse og respons, der adskiller ham fra dyret, og som åbner et nyt område for bevidsthed for ham, men som ikke desto mindre bare er en udvidelse af hans responsapparat og instinktets udvikling til intellekt. Gennem det ene bliver han klar over de fysiske kontakter og de emotionelle forholds verden; gennem det andet bliver han klar over tankens og ideernes verden, og er dermed et menneskeligt væsen. Når han har nået dette stadium af intelligent og instinktiv klarhed, så gør »Eurysteus« ham opmærksom på, at der findes endnu en verden, som han kan blive ligeså bevidst om, men som har sin egen kontaktmåde og sit eget responsapparat.

Diana, jægersken, gjorde krav på dåen, da den for hende er intellektet og mennesket den store søgende, den store jæger for Herren. Men dåen havde endnu en form, en mere flygtig form, og det var den, som aspiranten Herkules søgte efter. Vi hører, at han jagtede den igennem en hel livscyklus. Det var ikke dåen, instinktet, han så efter; det var ikke dåen, intellektet, der var genstand for hans søgen. Det var noget andet, og for dette tilbragte han et helt liv med at jage. Endelig, læser vi, fangede han dåen og bar den ind i templet, hvor solguden gjorde krav på den; solguden, som i dåen genkendte den åndelige intuition, den bevidsthedsudvidelse, den højt udviklede årvågenhed, der skænker disciplen en vision om nye kontaktområder, og som åbner en ny verden af væren for ham. Vi får at vide, at striden stadig går videre mellem Apollon, solguden, som vidste, at dåen var intuitionen, Diana, den himmelske jægerske, som vidste den var intellektet, og Artemis, Månen, som mente, at den blot var instinktet. Begge de krævende guder peger på noget væsentligt, og det er alle disciples problem at bruge instinktet korrekt, på rette sted og på den rigtige måde. De skal lære at bruge intellektet under påvirkning af Diana, jægersken, Solens datter, og derved være *i forbindelse* med de menneskelige ideer og den menneskelige forsknings verden. De skal lære at bringe denne evne ind i Herrens tempel og dér se den forvandlet til intuition, og gennem intuitionen blive vidende om de åndelige kendsgerninger og om den åndelige virkelighed, som hverken instinkt eller intellekt kan åbenbare for dem. (Og igen og igen må menneskenes sønner, som også er Guds sønner, på den uendelige vej generobre denne åndelige virkelighed).

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

»Og ordet lød: Lad isolation være reglen, og dog eksisterer mængden.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg bygger et oplyst hus, hvori jeg dvæler.«

5. arbejde

Ihjelslagningen af den nemeiske løve

Løven, Leo, 23. juli - 23. august

Myten

Den høje Øverste sad i Herrens Råd og drøftede der Guds plan for alle menneskenes sønner, som er Guds sønner. Læreren stod ved hans højre hånd og lyttede til hans ord. Og Herkules hvilede ud efter sine arbejder.

Den høje Øverste i Herrens Råd så den trætte kriger hvile sig og iagttog hans tanker. Så sagde han til læreren, som stod tæt ved hans side i Herrens Råd: »Tiden for et frygtet arbejde kommer nu nærmere. Denne mand, som er en menneskesøn, og dog en Guds søn, må være forberedt. Lad ham se de våben, han ejer, godt efter, og lad ham blankpudse sit skjold og dyppe sine pile i et dødbringende bryg, for skrækindjagende og frygtet er det arbejde, der ligger forude. Lad ham forberede sig.«

Men Herkules, der hvilede ud ovenpå sine arbejder, kendte intet til den prøvelse, der lå lige forude. Han følte sit stærke mod. Han hvilede ud efter sine arbejder, og gang på gang forfulgte han gennem den fjerde port den hellige då helt hen til Herrens tempel. Der kom et tidspunkt, hvor den frygtsomme hind blev godt kendt med jægeren, der fulgte efter hende, og blidt kom, når han kaldte. Således skete det igen og igen, at han lagde dåen ind til sit hjerte og søgte Herrens tempel. Således hvilede han.

Foran den femte store port stod Herkules, bevæbnet til tænderne med alle krigens og krigerens gaver, og mens han stod der, lagde de iagttagende guder mærke til hans faste skridt, hans ivrige øje og hans villige hånd. Men dybt i hans hjerte levede tvivlen.

»Hvad gør jeg her?«, sagde Herkules. »Hvad er prøven, og hvorfor søger jeg at komme gennem denne port?«, og mens

han således talte, ventede han og lyttede efter en stemme. »Hvad gør jeg her, du mit livs lærer, bevæbnet, som du ser, med fuld krigsudrustning? Hvad gør jeg her?«

»En kalden har lydt, Herkules, en dybt fortvivlet kalden. Dit ydre øre har ikke reageret på denne kalden, og dog kender dit indre øre godt den nød, for det har hørt en stemme, ja mange stemmer, der fortæller dig om nød og indtrængende beder dig om at vise dit mod. Nemeas folk søger din hjælp. De er i dyb nød. Rygtet om din tapperhed har bredt sig. De beder dig om at dræbe den løve, der hærger deres land, og tilføjer menneskene store tab.

»Er det den rasende lyd, jeg hører?«, spurgte Herkules. »Er det en løves brølen, jeg hører her i aftenluften?« Læreren sagde: »Gå ud og opsøg løven, som hærger landet hinsides den femte port. Menneskene i dette hjem søgte land lever tavse bag låste døre. Ud til deres gerning vover de sig ikke, ej heller dyrker de deres jord eller sår. Fra nord til syd, fra øst til vest lusker løven omkring, og på sine strejftog griber den alle, der krydser dens vej. Dens rædselsfulde brøl høres natten igennem, og alle skælver bag låste døre. Hvad vil du gøre, Herkules? Hvad vil du gøre?«

Og lyttende reagerede Herkules på deres nød. Lige inden for den store port, som fast bevogtede Nemeas land, stillede han det tunge krigsudstyr fra sig, men beholdt til sit brug den kølle, som han med egen hånd havde skåret af et ungt og fjedrende træ. »Hvad gør du nu, du menneskesøn, der også er en Guds søn? Hvor er alle dine våben, og hvor er dit stærke forsvar?« »Det store opbud af våben tynger mig bare ned, sinker min hurtighed, og hindrer mig i at komme af sted på Vejen. Jeg behøver dog min kraftige kølle, og med denne kølle og mit modige hjerte drager jeg af sted for at opsøge løven. Send bud til Nemeas folk, at jeg er på Vejen, og byd dem at være uden frygt.«

Fra sted til sted drog Herkules i sin søgen efter løven. Han fandt Nemeas folk i skjul bag låste døre, undtagen nogle få, der vovede sig ud enten af nød eller desperation. De gik på landevejen ved dagens lys, men dog fulde af frygt. De hilste

Herkules med glæde i begyndelsen, senere med spørgende undren, da de så, hvordan han tog af sted; ingen våben, bortset fra en skrøbelig trækølle, og kun ringe kendskab til løvers færden. »Hvor er dine våben, Herkules? Nærer du ingen frygt? Hvorfor opsøge løven uden forsvar? Gå hen efter alle dine våben og dit skjold. Løven er glubsk og stærk, og utallige er de, som han har ædt. Hvorfor løbe denne risiko? Gå nu hen og hent dine våben og din stærke udrustning.« Men uden et ord og uden svar gik menneskesønnen, som var Guds søn, videre på Vejen, mens han ledte efter løvens spor og fulgte dens røst.

»Hvor er løven?«, spurgte Herkules. »Løven er her,« kom svaret. »Nej, der,« lød en frygtsom stemme. »Nej, nej,« svarede en tredje. »Jeg hørte dens brølen i nærheden af det utilnærmelige bjerg i denne uge.« »Det samme gjorde jeg her i denne dal, hvor vi står.« Og endnu en sagde: »Jeg så dens spor på en sti, hvor jeg gik, så lyt til mig, Herkules, og følg sporene til dens hule.«

Således fortsatte Herkules med sin opgave, bange og alligevel frygtløs; alene og dog ikke alene, for på det spor, han fulgte, var der andre, og de fulgte ham med håb og med ængstelig skælven. Adskillige dage og nætter gennemsøgte han Vejen og lyttede efter løvens brøl, mens Nemeas folk krøb sammen bag låste døre.

Pludselig så han løven. Den stod i udkanten af en tæt tykning af unge træer. Da løven så en fjende komme nærmere, som oven i købet syntes at være uden frygt, brølede den, så de unge træer skælvede, nemeanerne flygtede og Herkules stod stille. Han greb sin bue og sit pilekogger, og med sikker hånd og trænet øje skød han en pil mod løvens skulder. Den ramte nøjagtigt, men pilen faldt til jorden, den trængte ikke ind i løvens skulder. Atter og atter skød han på løven, indtil der ikke var flere pile tilbage i hans kogger. Nu kom løven hen imod ham, uanfægtet, uskadt, glubsk af raseri og ganske uden frygt. Da kastede menneskesønnen, som er en Guds søn, sin bue til jorden, og med vilde råb løb han hen imod løven, der stod på Vejen og spærrede for ham, forbavset over en taperhed, den

aldrig havde mødt før, for Herkules kom nærmere. Da vendte løven rundt og fór af sted foran Herkules ind i et buskads på den stejle bjergvægs klippesider.

Således fortsatte de to, men pludselig, mens Herkules drog videre på Vejen, forsvandt løven, og den sås eller hørtes ikke mere.

Herkules stoppede op på Vejen og stod tavs. Han søgte i alle retninger med et fast greb om sin trofaste kølle, det våben, han selv havde fremstillet, den gave, han havde skænket sig selv i længst svundne tider, hans trofaste kølle. I alle retninger søgte han, ad alle veje, han kom forbi, mens han drog fra sted til sted på den smalle vej, der løb tværs over bjergsiden. Pludselig kom han til en hule, og fra hulen lød et kraftigt brøl, en buldrende vild røst, der syntes at byde ham at standse eller miste livet. Herkules stod stille og råbte til folkene i landet: »Løven er her. Afvent den dåd, jeg skal udføre.« Og Herkules, som er en menneskesøn og dog en Guds søn, gik ind i hulen. Den var lang og mørk, og han gik hele vejen igennem og frem til lyset igen, men fandt ingen løve, kun endnu en åbning, der førte ud i dagslyset. Som han stod der, hørte han løven bag sig, ikke foran.

»Hvad skal jeg gøre?« sagde Herkules til sig selv, »denne hule har tvende åbninger, og når jeg går ind ad den ene, går løven ud og kommer ind ad den, jeg lod bag mig. Hvad skal jeg gøre? Våben hjælper mig ikke. Hvordan skal jeg dræbe denne løve og frelse folket fra dens tænder? Hvad skal jeg gøre?«

Mens han spekulerede på, hvad han skulle gøre og lyttede til løvens brølen, så han nogle dynger træ og kæppe, der lå i store mængder lige ved siden af ham. Disse dynger af kæppe og bundter af småkviste trak han hen til sig af alle kræfter, og stakkede dem op i den nærmeste åbning, så han spærrede passagen, både indefra og udefra, og lukkede både sig selv og den glubske løve inde i hulen. Så drejede han rundt og stod lige over for løven.

Med begge hænder greb han den, holdt den fast og begyndte at kvæle den. Dens ånde var ganske nær og ramte hans ansigt som vindstød. Men han blev ved med at holde fast om

løvens strube og kvalte den. Mere og mere svækkedes hadets og frygtens brøl; svagere og svagere blev menneskets fjende, mere og mere sank løven sammen, men stadig holdt Herkules fast. Således dræbte Herkules løven med sine bare hænder, uden brug af våben kun ved sin egen vældige styrke.

Han dræbte løven, flåede skindet af den og viste det til folkene uden for indgangen til hulen. »Løven er død,« råbte de, »løven er død. Nu kan vi leve og dyrke vore jorder, så den sæd, vi har behov for, og færdes sammen i fred. Løven er død, og stor er vor befrier, menneskesønnen, som er en Guds søn, ved navn Herkules.«

Da vendte Herkules i triumf tilbage til den, der havde sendt ham ud for at sætte hans styrke på prøve, for at tjene og for at lindre nøden blandt dem, der er i stor kval. Han lagde løveskindet for fødderne af ham, der var hans livs lærer, og fik tilladelse til at gå med dette skind i stedet for det gamle og slidte.

»Gerningen er udført. Folket står nu frit. Der er ingen frygt. Løven er død. Med disse mine hænder kvalte jeg den og slog den ned.«

»Igen, Herkules, slog du en løve ihjel. Igen kvalte du den. Løven og slanger skal slås ihjel igen og igen. Godt klaret, min søn, gå og hvil dig i fred sammen med dem, du har befriet for frygt. Det femte arbejde er overstået, og det vil jeg nu fortælle den høje Øverste, som sidder og venter i Herrens Råd. Hvil dig i fred.«

Og fra Herrens Råd lød en røst: JEG VED.

TIBETANEREN

Tallet fem

I det femte tegn, Leo, udfører Herkules det af sine arbejder, der historisk er bedst kendt, for drabet af den nemeiske løve er altid blevet sat i forbindelse med Herkules, selv om det er interessant at bemærke, at dette berømte arbejde ikke har nogen forbindelse med det løveskind, som Herkules altid har båret. Det var skindet af den løve, han slog ihjel, før han gik i gang

med sine arbejder, det var hans første tjenende handling. Ved den handling viste han, at han var rede til at blive prøvet og oplært.

Dette er et af de mest interessante arbejder rent numerisk, og for at forstå det helt til bunds og få fat i dets sande betydning må vi tage hensyn til tallet fem, som er karakteristisk for dette arbejde. Fra esoterikerens synspunkt er fem menneskets tal, for mennesket er en guddommelig Guds søn, plus firheden, som består af den lavere firfoldige natur, mentallegemet, følelseslegemet, vitallegemet og det fysiske hylster. I psykologens sprog er mennesket en fortsat række af mentale og følelsesmæssige tilstande, vitalitet og det fysiske legemes responsapparat. Disse fire kunne vi se i relation til sjælens udvikling i de fire foregående tegn.

I Aries tog sjælen den type stof til sig, der ville gøre det muligt at være i forbindelse med ideernes verden. Den iklædte sig et mentalt hylster. Den kombination af mentalt stof, hvorigennem den bedst kunne udtrykke sig, blev tilføjet individualiteten, og mennesket blev en tænkende sjæl. I Taurus blev begærverdenen kontaktet, og en lignende fremgangsmåde fulgte. Midler og veje til med sanserne at kontakte følelsernes og emotionernes verden blev udviklet, og mennesket blev en sansende sjæl. I Gemini blev et nyt og vitalt energilegeme opbygget ved at sammenføre energierne fra sjæl og materie, og mennesket blev en levende sjæl, for de to poler var i forbindelse, og det vitale eller æteriske legeme opstod. I Cancer, som er tegnet for den fysiske fødsel og for enhedens identifikation med massen, blev sjælens inkarnationsarbejde fuldbyrdet og den firfoldige natur manifesteret. Mennesket blev en levende aktør på det fysiske plan. Men det er i Leo, at mennesket bliver det, der okkult kaldes den femtakkede stjerne, for den stjerne står som symbol på individualisering, på menneskeheden, på mennesket, der erkender sig selv som et enkeltindivid, og som er vidende om, at han er selvet. Det er i dette tegn, at vi begynder at bruge ordene »jeg«, »mig« og »mit«.

Østens tidløse visdom fortæller os, at tallet fem er det mest okkulte tal og det, der har den dybeste betydning. Den hæv-

der, at den gruppe af himmelske og åndelige væsener, der inkarnerede på jorden, der manifesterede sig gennem firheden og fremkaldte menneskeslægtens eksistens, var den femte gruppe af guddommelige væsener, og at de derfor i sig forenede universets duale attributter, det åndelige og det fysiske. De forenede i sig de to poler. De var eksoteriske og esoteriske, de var objektive og subjektive. På denne måde får vi tallet ti, der betragtes som tallet for menneskelig fuldkommenhed og for fuldendelse, tallet for et fuldstændigt udviklet og udfoldet menneske, og for balancen opnået mellem ånd og materie. Men det er tallet, hvor ånden *ikke* dominerer materien; det er tallet for aspiranten, hvis mål det er at underordne materien til åndens brug og derfor forstyrre og forskyde ligevægten i tallet 10.

Østens gamle skrifter bruger nogle interessante vendinger til at beskrive karakteren hos disse himmelske væsener, som er vor tids mennesker, som er os selv, som er Guds sønner i inkarnation. De bliver kaldt videns og visdommens herrer, viljens og offerets og den grænseløse hengivenheds herrer, og disse betegnelser, der karakteriserer det åndelige væsen, der bor i hver eneste menneskelige form, fortjener en meget dyb granskning hos dem, der søger at følge zodiakkens kreds som bevidste individer med et åndeligt mål. Vi er her af egen vilje og fuldt ud vidende. For at hæve materien op til himlen er vi kommet ind i en manifesteret eksistens. I sit inderste væsen og i virkeligheden er mennesket ikke, hvad det ser ud til at være. Essentielt er han det, som han vil bevise i Aquarius, det tegn, der ligger over for Leo. Han vil da være mennesket med en universel bevidsthed, i modsætning til Leo-typens selvhævdende individualitet. Mennesket i Leo bliver den indviede i Capricorn, og viser sig som det fuldstændige menneske i Aquarius, og dette er kun blevet muliggjort af hans grænseløse hengivenhed over for et svagt sanset mål, der har ført ham rundt og rundt i zodiakken, indtil han opnåede fuld selvbevidsthed.

Hensigten med det femte bud og dets forhold til det femte arbejde og det femte tegn bliver således tydeligt. »Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Her-

ren din Gud vil give dig,« for i Leo mødes Fader-ånd og Moder-materie i individet, og deres forening skaber det bevidste væsen, som vi kalder sjælen eller selvet. Men ganske som dette er tegnet hvor mennesket erkender sig selv som enkeltindivid og indleder den erfaringscyklus, hvor han erhverver viden, således er det tegnet, hvor det selvbevidste menneske begynder sin skoling til indvielse. Det er i dette tegn, vi har den sidste af prøverne på prøvestadiets vej. Når dette tegns arbejde er tilendebragt, påbegyndes den endelige træning til indvielsen i Capricorn. Et vist mål af tankekontrol er vundet i Aries, og nogen styrke til at forvandle begær er opnået i Taurus. Visdommens æbler er blevet samlet i Gemini og evnen til at skelne mellem visdom og viden er i nogen grad tilegnet, hvorimod nødvendigheden af at forvandle instinkt og intellekt til intuition og bringe dem begge ind i Herrens tempel er blevet forstået i Cancer.

Mytens historie

Efter et forholdsvis enkelt arbejde i Cancer og et, der var helt fri for fare og risiko, pålægger Eurysteus Herkules den vældige opgave at dræbe den nemeiske løve, som hærgede landet. I lange tider havde løven været en ødelæggende kraft, og folk var ude af stand til at gøre noget ved det. Herkules fandt, at den eneste måde, hvorpå han kunne nå sit mål, var at jage løven i stadig mindre cirkler, indtil han fik den trængt ind i en hule. Dette gik han i gang med og forfulgte den sluttelig til dens tilholdssted.

Han havde held med dette indledende skridt, men gjorde så den ubehagelige opdagelse, at hulen havde to indgange, og at løven, så snart han havde jaget den ind ad den ene åbning, kom ud ad den anden. Derfor var der ikke andet at gøre end at afbryde jagten og spærre den ene af hulens indgange, og det gjorde Herkules. Han jog løven ind i hulen gennem den indgang der var åben, og uden at tage sine våben med, heller ikke den kølle han selv havde lavet, gik han ind i hulen og kvalte løven med sine bare hænder. Det var et møde, der fandt sted

uset af alle. Herkules og løven tog i hulens skumle mørke begge del i en kamp, der måtte ende med døden.

Arbejdets område

Tegnet Leo er en af de fire arme på himlens faste kors, det kors, hvorpå den kosmiske Kristus og den individuelle Kristus til stadighed bliver korsfæstet. Måske ville ordet »korsfæstet« få en sand mening, hvis vi erstattede det med ordet »ofret«, for ved udviklingen af kristusbevidstheden i formen trin for trin ses forskellige sider af den guddommelige natur ofret.

I Taurus, hvor symbolet på den skabende kraft udtrykker sig gennem begær, ser vi det lavere aspekt af den guddommelige skaberkraft, seksuelt begær, blive forvandlet til, eller ofret til sit højere aspekt. Det må løftes op i himlen.

I Leo ser vi det kosmiske sind hos individet give sig til kende som det lavere sind, fornuften, og dette lavere aspekt må ligeledes ofres, og menneskets ubetydelige sind må underordne sig det universelle sind. I Scorpio, som er den tredje arm på det faste kors, finder vi kosmisk kærlighed eller kosmisk tiltrækning, der viser sig her i sit lavere aspekt, og vi kalder det den store illusion. I Scorpio ser vi aspiranten på korset, idet han ofrer illusionen til virkeligheden. I Aquarius har vi den universelle bevidstheds lys, der oplyser mennesket og fremkalder opofrelsen af det individuelle liv, der går op i den universelle helhed. Dette er den sande korsfæstelse: opofrelse af spejlbilledet for virkeligheden, af det lavere aspekt for det højere, og af den individuelle enhed for den store helhed. Det var disse egenskaber, Kristus viste så vidunderligt. Han viste sig som skaberen. Han viste sig som den, der virkede under indflydelse af det illumerede sind. Han personificerede i sig selv Guds kærlighed, og han kaldte sig verdens lys. Det problem, Herkules stod overfor, var altså tegnets problem, korsfæstelsen af det lavere selv og sejr over den individuelle selvhævdelse.

Oprindeligt bestod zodiakken kun af ti stjernebilleder, og på et eller andet praktisk taget ukendt tidspunkt var de to stjernebilleder Leo og Virgo ét symbol. Måske er mysteriet om-

kring sfinksen forbundet med dette, for i sfinksen har vi løven med et kvindehoved, Leo med Virgo, symbolet på løven eller den kongelige sjæl og dens relation til materien eller moderaspektet. Det kan derfor betegne de to polariteter, maskulin og feminin, positiv og negativ.

I dette stjernebillede findes en usædvanlig klar stjerne, som er en af himlens fire kongelige stjerner. Den hedder *Regulus*, herskeren, lovgiveren, og i dens betydning ligger den tanke, at nu kan mennesket fortsætte sin egen lov, for i hans indre findes det, som er kongen eller lovgiveren. Gemt i stjernebilledet findes også en levende stjernegruppe, der hedder »Seglen«. For de gamle indviede, der betragtede alle ydre stjernebilleder som en legemliggørelse af kræfter og som symboler på et drama, der var større, end selv de kunne forstå, indeholdt stjernebilledet tre hovedtanker: For det første, at mennesket var herskeren, kongen, Gud i inkarnation, en individuel Guds søn. For det andet, at mennesket var styret af love, naturens lov, den lov, som han fastsætter for sig selv, og den åndelige lov, som han slutteligt vil indordne sig under. For det tredje, at et individs arbejde består i at anvende seglen og bortskære eller nedskære det, der er en hindring for anvendelsen af den åndelige lov, og som derved hindrer sjælen i at blomstre.

Stjernebilledet Leo omfatter femoghalvfems stjerner, to af dem af første størrelsesorden. Det siges, at dets ægyptiske navn betød »en udstrømmen«, idet Nilen gav sin største overrisling på den årstid. Dette har også en interessant esoterisk betydning, for ifølge den tidløse visdomslære blev menneskeslægten til ved det, der teknisk betegnes som »den tredje udstrømning«, hvilket var den betegnelse, der blev givet en stor tidevandsbølge af sjæle, der trådte ind i animale legemer og derfor dannede menneskeslægten, bestående af individuelle enheder. Endnu en teknisk betegnelse for denne tredje udstrømning er »individualisering«, det at blive et individ med selvbevidsthed og således blive kædet sammen med de store hændelser i tegnet Leo.

De femoghalvfems stjerner i dette stjernebillede har også numerisk betydning, for vi har der $9 \times 10 + 5$. Ni er tallet for

indvielse, ti er tallet for menneskelig fuldkommenhed, fem er menneskets tal, og således finder vi i denne gruppering af stjerner beretningen om mennesket, om personligheden, den indviede og hans åndelige fuldførelse.

De tre symbolske stjernebilleder

Der er et umådeligt stort stjernebillede ved navn *Hydra*, slangen, forbundet med tegnet Leo. Vi finder også *Crater*, bægeret og *Corvus*, raven. Alle tre opsummerer i deres betydning problemet for mennesket, der søger indvielse. De afbilder for ham klart og tydeligt det arbejde, han skal udføre. Efterhånden som Leo, kongen, sjælen, begynder sit arbejde, indser han, at han skal tømme lidelsens og erfaringens bæger, overvinde illusionens slange, og udrydde rovfuglen. *Hydra*, slangen, skildres i gamle billeder som en hunslange. Den dækker mere end hundrede grader og ligger under de tre stjernebilleder Cancer, Leo og Virgo.

I Scorpio overvindes endeligt denne materiens og illusionens slange, som sjælen så længe har identificeret sig med. Den rummer tres stjerner, og igen kommer vi i berøring med et betydningsfuldt tal, for seks er sindets tal, tallet for det universelle sinds skabende arbejde, for skabelsens seks dage. I det sjette tegn, Virgo, har vi den fuldendte form. Det fortælles os i Johannes åbenbaring, at dyrets tal er 666, og *Hydra*, slangen, ligger under tre stjernebilleder og dens tal seks er derfor tredobbelt magtfuldt. Ti er fuldendelsens tal. Tallet seks udtrykker begrænsningerne for den legemlige natur, der arbejder gennem form og anvender personligheden. Det symboliserer Gud i naturen, hvad enten det er kosmisk eller individuelt. *Hydra*, slangen, repræsenterer materieaspektet, som slører og skjuler sjælen.

Crater eller bægeret omfatter tretten stjerner af almindelig størrelsesorden og ca. halvfems små stjerner, selv om nogle astronomibøger siger tre strålende stjerner og halvfems små. Så her har vi igen tallet for materien, eller for formtagning, og tallet for, hvad der kaldes »fracald«, eller for at vende »ryggen til«, som Judas Iskariot gjorde over for sjælen eller kristus-

aspektet. Bægeret danner faktisk en del af *Hydraens* krop, for stjernerne i bægerets fod danner en del af *slangens* krop, og begge stjernebilleder gør krav på dem. Det er det bæger, som hvert eneste menneske skal tømme, fyldt med det, han har destilleret ud af sine erfaringer i materien. Det er forpligtelsens bæger i visse af de gamle frimurerritualer og symboliserer at »drikke det, som vi selv har brygget«. Den samme sandhed kan med andre ord udtrykkes i vendingen fra den kristne bibel: »Thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.«

Så har vi, for det tredje, *Corvus*, ravn, der står oven på *Hydra*, slangen, og hakker i den. Den har ni stjerner, igen tallet for indvielse. Det gamle testamente begyndte med en ravn, Det nye testamente begynder med en due. Erfaring begynder med materiens fugl og slutter med åndens fugl. Det er interessant at bemærke, at i Aquarius, fuldbyrdelsens tegn for Leo, findes *Cygnus*, svanen, symbolet på åndens fugl. I *Stilhedens Røst* læser vi: »Og da kan du lægge dig til hvile mellem den store fugls vinger. Sandelig sød er hvilen mellem vingerne på det, som ikke er født, ej heller dør, men som er AUM alt igennem de evige tider.« Og i en fodnote citerer H.P.B., idet hun refererer til fuglen eller svanen: »*Rig-veda* siger. . . stavelsen A anses for at være fuglen Hamsas højre vinge, U dens venstre og M dens hale. . . fra bogen: *Chakraerne* af C.W. Leadbeater.

I Denderahs zodiak er Leo og de tre tilknyttede stjernebilleder afbildet som ét stort tegn, for man ser løven træde på slangen. *Corvus*, ravn, sidder på løvens skulder, mens der nedenunder er en fjerprydet kvindeskikkelse (igen, symbolet på materien), der holder to bægre, for der er altid det bæger, der symboliserer erfaringens bæger, straffens bæger. Bægeret er det bæger, som tilbydes den indviende, og som Kristus henviste til i Getsemane Have, da han bad om, at bægeret måtte blive taget fra ham, men som han dog tømte til sidst.

Således ser Herkules, aspiranten, når han udtrykker sig gennem Leo, som i et syn det store slag, der venter ham forude. Han ved, at hans fortid skal fuldføres i fremtiden, og han

ved, at før han kan bestige bjerget i Capricorn, må han dræbe *Hydraen*. Han ved også, at han ikke længere skal være *ravnen*, men skal manifestere sig som *Aquila*, Scorpios ørn og som *Cygnus*, svanen i Aquarius. Dette skal han begynde at gøre i Leo ved at udvise evnen til at vove, ved at se den frygtelige kamp i øjnene, der ligger foran ham i de næste tre tegn, og ved at dræbe sin egen naturs løve (dyrenes konge) alene og uden hjælp, og derved få styrke til at overvinde *Hydraen* i Scorpio.

Arbejdets lektie

To tanker fra den kristne bibel sammenfatter den lektie, der kan læres ved dette arbejde. I Peters brev (1. Brev, kap. 5, vers 8) finder vi disse ord: »Jeres modstander, Djævelen, går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge«, og i Johannes åbenbaring 5:5, finder vi ordene: »Se, sejret har løven af Judas stamme, Davids rodkud, så han kan åbne bogrullen og dens syv segl.«

Herkules, aspiranten, sjælen, symboliserede løven, fyrsten, kongen, herskeren, og på grund af dette var han symbolsk iført løvens skind. Den nemeiske løve står essentielt for den koordinerede, dominerende personlighed, for aspiranten skal altid være et højt udviklet individ.

Med det lavere personlige selvs trefoldige aspekter forbundet, sammensmeltet og derfor stærkere end gennemsnittet, bliver aspiranten ofte en noget besværlig og vanskelig person. Han bruger sine mentale evner. Hans emotioner er under kontrol, eller også er de i den grad en del af hans mentale reaktioner, at de bliver usædvanligt magtfulde; som følge heraf er han overmåde individuel, ofte meget aggressiv, selvsikker og selvtilfreds, og hans personlighed er derfor en overvældende stærk eller ødelæggende kraft i den familiegruppe, det samfund eller den organisation, som han nu er en del af. Da bliver aspiranten, Judas løve, nødt til at dræbe sin personligheds løve. Når han er dukket op af massen og har udviklet sin individualitet, må han dræbe det, som han har skabt; han må gøre dét hjælpeløst, som op til dette øjeblik har været den store be-

skyttende faktor. Selviskhed, det selvbeskyttende instinkt, må vige pladsen for uselviskhed, hvilket bogstaveligt talt betyder, at selvet må underordne sig helheden.

Derfor symboliserer den nemeiske løve den magtfulde personlighed, der farer vildt omkring og truer freden i landet. Hvilken lektie er det vi skal lære af det faktum, at Herkules sporede løven til en hule, der havde to indgange? Hvorfor spærrede han den ene og gik ind gennem den anden? Og hvad er den åndelige lærdom bag den overlevering, at han dér dræbte løven med sine bare hænder?

Mange af disse gamle beretninger har bevaret deres sande betydning udforsket i tusinder af år, og det er først i dag og i denne generation, at den sande esoteriske betydning har mulighed for at komme frem. En interessant kendsgerning om den periode, som vi nu lever i, er, at den betegner en enestående udvikling racemæssigt set. Der har altid været manifestationer af solguderne, og dette Herkules-arbejde er atter og atter blevet udspillet af nogle få her og der. Alle nationer har frembragt højt udviklede aspiranter, som sporer personlighedens løve ned til hulen og mestrer den dér. Men i forhold til de myriader af menneskelige enheder har de udgjort en relativt meget lille minoritet. Nu har vi en verden med mange aspiranter; den kommende generation vil i alle nationer frembringe i tusindvis af disciple, og titusinder søger allerede Vegen. Mennesker er i dag meget individuelle, verden er befolket med *personligheder*, og det tidspunkt er kommet, hvor løven Judas stamme skal vinde sejr over det personlige selvs løve. Vi er ikke alene i vor kamp, som Herkules var, men vi er en del af en stor gruppe solguder, der kæmper med de prøver, der går forud for indvielse, og med de problemer, der vil fremkalde sjælens evner helt og fuldt.

I Capricorn skal vi bestige bjergtoppen, og nu, hvor vi er på vej ind i Vandbærerens tidsalder, befinder racens aspiranter sig i en position, hvor de begynder at lære den lektie at tjene og at få universel bevidsthed. Når vi om ca. to tusinde år er på vej ind i Capricorn, da vil der samles en umådelig mængde indviede, og i hundredvis af disciple vil bestige indvielsens

bjerg og forklarelsens bjerg. I mellemtiden må personlighedens løve tages under behandling og hulen betrædes.

I symbolikken i vor verdens skrifter udspiller de vigtigste begivenheder sig et af to steder: I hulen eller på bjerget. Kristus fødes i en hule; personligheden overvindes i en hule; Herrens røst høres i en hule, kristusbevidstheden næres i hjertets hule, men efter huleerfaringerne bestiges forklarelsens bjerg. Derefter nås korsfæstelsens bjerg, som til sidst efterfølges af himmelfartens bjerg.

Her vil jeg gerne give den tekniske, måske mere videnskabelige forklaring på denne hule, som Herkules gik ind i. Den ariske race, som vi tilhører, er inde i en stærk mental udvikling, og overalt overføres menneskers bevidsthed fra den emotionelle natur, dvs. fra solar plexus centret til mentallegemet og derfor til hovedet. I hovedet er der en lille hule, en lille knoglestruktur, der skærmer og beskytter en af de vigtigste kirtler i legemet, hypofysen. Når denne kirtel fungerer korrekt og fuldt ud, får vi en personlighed, der er afrundet og aktiv, som har selvkontrol, og hvis kendetegn er en udpræget mental aktivitet og udholdenhed.

Denne hypofyse er dobbelt i sin form, i den ene af dens lapper, den frontale eller hypofyseforlappen, findes sædet for det ræsonnerende sind, intellektet, og i den anden, i hypofysebaglappen, findes sædet for den emotionelle, fantasifulde natur. Det siges også, at denne kirtel koordinerer de andre, kontrollerer væksten og er væsentlig for livet. Det er interessant, at Berman definerer intellektualitet som »sindets evne til at kontrollere sine omgivelser ved hjælp af begreber og abstrakte ideer«. Hvor der er en mangelfuld udvikling af denne kirtel, kan man finde både følelsesmæssige og mentale defekter. Mange endokrinologer og psykologer har udtrykt en lignende tankegang (Alice A. Bailey, *The Soul and Its Mechanism*). Det er i denne hule, at den udviklede personligheds eller individualitets løve har sit leje, og det er her, at solguden Herkules må sejre.

I århundreder har ægypterne, og især hinduerne, kendt til chakraerne eller energicentrene i æterlegemet. Opdagelsen af de endokrine kirtler viser modsvarende fysiske kirtler i de

samme områder. En af disse, hypofysen med dens to lapper, symboliserer hulen med to åbninger, hvor Herkules var nødt til at lukke den ene, førend han kunne kontrollere personligheden med sit højere sind. For det var først, da han havde spærret åbningen til de personlige følelser (hypofysebaglappen) og kastet sin trofaste kølle bort, hvorved han symbolsk set havde nægtet længere at føre et personligt egoistisk liv, at han, ved at trænge ind ad den åbning, der repræsenteres af hypofyseforlappen, kunne tæmme personlighedens løve i hulen. Disse overensstemmelser er så nøjagtige, at de i det store som i det små frembyder et ærefrygtindgydende vidnesbyrd om Planens fejlfri integritet. »Som foroven, så forneden«. En slående sammenhæng mellem biologiske og åndelige sandheder.

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

»Og ordet lød: Lad andre former være til. Jeg hersker.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg er det, og det er jeg.«

6. arbejde*

Erobringen af Hippolytes bælte

Jomfruen, Virgo, 24. august - 23. september

Myten

Den høje Øverste hidkaldte den lærer, der holdt øje med Herkules. »Tiden nærmer sig«, sagde han, »hvordan går det med den menneskesøn, som er en Guds søn? Er han rede til igen at vove sig frem og prøve sit mod på en fjende af en anden art? Kan han nu gå gennem den sjette store port?«

Og læreren svarede: »Ja«. Han var i sit inderste overbevist om, at når ordet udgik, ville disciplen være rede til nye arbejder, og dette sagde han til den høje Øverste i Herrens råd.

Så udgik befalingen: »Rejs dig, Herkules, og gå gennem den sjette store port«. Ligeledes udgik der en anden befaling, dog ikke til Herkules, men til dem, der boede ved det store havs kyster. De lyttede, og de forstod.

Ved disse kyster boede den store dronning, der herskede over alle kvinder i den da kendte verden. De var hendes vasaller og hendes tapre krigere. I hendes rige fandtes ikke én mand, kun kvinder, forsamlet om deres dronning. I månetemplet havde de deres daglige gudsdyrkelse, og der ofrede de til Mars, krigsguden.

De kom tilbage fra deres årlige besøg på de steder, hvor mændene holdt til. Inden for templets område afventede de ordre fra Hippolyte, deres dronning, som stod på trinene op til højalteret iført det bælte, der var skænket hende af Venus, kærlighedens dronning. Dette bælte var et symbol, et symbol på enhed vundet gennem kamp, konflikt og strid, et symbol på

* Da der ikke fandtes mere færdigt materiale til bogen, vil kapitlerne herfra være baseret på dels foredrag af A.A.B., dels uddrag fra *Esoterisk Astrologi*, samt uddrag fra *The Gifts of the Spirit* af Dane Rudhyar. Ingen af disse bøger var udgivet, da foredragene blev holdt i 1937.

moderskab, og på det hellige barn, som alt menneskeliv i sandhed er vendt imod.

»Der er kommet bud«, sagde hun, »om at en kriger ved navn Herkules er på vej hertil, han er en menneskesøn og dog en Guds søn. Til ham skal jeg afstå dette bælte, som jeg bærer. Skal vi adlyde dette bud, amazoner, eller skal vi kæmpe mod Guds bud?« Og mens de stod og lyttede til hendes ord og tænkte over problemet, kom der igen bud om, at han var der førend beregnet og stod udenfor og ventede på at erobre den kæmpende dronnings hellige bælte.

Frem mod denne Guds søn, der ligeledes var en menneskesøn, gik Hippolyte, krigerdronningen. Han kæmpede og streddes med hende og lyttede ikke til de skønne ord, hun bestræbte sig på at sige. Han vristede bæltet fra hende, mens hendes hænder var strakt frem for at give ham gaven, for at give ham symbolet på enhed og kærlighed, på opofrelse og tro. Men, idet han greb det, slog han hende ned. Han dræbte den, der skænkede ham det, han forlangte. Og mens han stod ved siden af den døende dronning, forfærdet over det han havde gjort, hørte han læreren sige:

»Min søn, hvorfor dræbe det, som du har behov for, som står dig nær og er dig dyrebart? Hvorfor dræbe den, du elsker, den, der skænker gode gaver og vogter det mulige? Hvorfor dræbe det hellige barns moder? Igen noterer vi et fejlslag. Igen har du ikke forstået. Gør dette øjeblik godt igen, før du atter viser dig for mig.«

Der blev stille, og Herkules tog bæltet ind mod sit bryst og begav sig på hjemvejen, mens kvinderne blev tilbage i deres sorg, berøvet deres ledelse og deres kærlighed.

Atter kom Herkules til det store havs kyster. Nær ved den klippefyldte kyst så han et uhyre fra dybet, der holdt den stakkels Hesione mellem kæberne. Hendes skrig og suk løftede sig mod den høje himmel og nåede Herkules' øren, fortabt som han var i anger og uden viden om, hvor han satte sin fod. Han styrtede hende omgående til hjælp, men det var for sent. Hun forsvandt i kæmpegabet på søslangen, det berygtede uhyre. Men uden tanke for sig selv kastede denne menneskesøn, som var en Guds søn, sig i bølgerne og nåede uhyret, der højt brø-

lende vendte sig mod manden og hurtigt angreb ham med åbent gab. Herkules styrtede sig ned gennem halsens røde svælg i sin søgen efter Hesione, og han fandt hende langt nede i uhyrets bug. Han greb hende med sin venstre arm og holdt hende ind til sig, mens han med sit pålidelige sværd huggede sig vej ud af slangens bug til dagens lys. Således reddede han hende, og på denne måde opvejede han sin tidligere drabshandling. For sådan er livet: En handling, der bringer død, en gerning der skænker liv, og sådan lærer menneskesønnerne, som er Guds sønner, visdom og balance og at vandre med Gud.

Fra Herrens rådssal så den høje Øverste til, og fra sit sæde ved siden af så læreren til. Igen gik Herkules gennem den sjette port, og da læreren så dette og så både bæltet og pigen, talte han og sagde: »Det sjette arbejde er udført. Du dræbte det, som elskede og skattede dig, og som helt uden at vide og uden påskønnelse gav dig, hvad du behøvede af kærlighed og styrke. Du reddede det, som behøvede dig, og således er de to igen ét. Overvej på ny, hvordan livet er, idet du betænker, hvad døden er. Gå og hvil, min søn.«

TIBETANEREN

Indledning

Det siges, at ud fra visse aspekter er Virgo det ældste af dyrekredsens tegn. Ned gennem tiderne har alle, hvad enten det har været Lilith eller Isis, Eva eller Jomfru Maria, været et billede på verdensmoderen, men det er Maria, der sluttelig bærer barnet i sine arme. Og det er i dette tegn, at kristusbevidstheden undfanges og næres gennem svangerskabsperioden, indtil verdensfrelseren til slut fødes i Pisces, det modsatte tegn.

Som i Leo er dette tegn en huleerfaring, »i tidens skød«, og den udmærker sig ved varme, ro, dybe erfaringer og »langsomme, men magtfulde kriser.« Det er et synteseskabende tegn. Om dette siger Tibetaneren: »Jomfruens symbolik angår selve evolutionsprocessens mål, som er at værne, fostre og til sidst åbenbare den åndelige virkelighed. Denne virkelighed skjuler sig i enhver form, men den menneskelige form er udstyret og

egnet til at manifestere den på en måde, der er forskellig fra enhver anden guddommelig udtryksform, og således gøre *det* håndgribeligt og objektivt, hvad der var hensigten med hele den skabende proces« (*Esoterisk Astrologi*).

Syntesens egenskab understreges yderligere af det faktum, at otte andre tegn (alle undtagen Leo, Libra og Capricorn) gennem deres planetariske herskere sender deres energier gennem Virgo, og Tibetaneren henleder opmærksomheden på den kendsgerning, at vi nu er ved at gå ind i det ottende tegn fra Virgo, med andre ord tegnet før det tegn, i hvilket barnet bliver født, tegnet, hvor mange vil blive indviet. Man må huske, at alle mænd og kvinder går gennem alle tegn, og for dem, der er født i Virgo, eller som har dette tegn på ascendanten, (horoskopets østpunkt, der angiver sjælens mål hos disciplen) viser disse egenskaber eller energier sig på mangfoldige måder, for organisationer, kunstarter eller videnskaber kræver alle lange mentale drægtighedsperioder og kamp for at bringe nye ideer til verden.

Endnu et enestående træk hos Virgo er, at dette tegn har et tredobbelt symbol, som kun ét andet tegn opviser, tegnet Scorpio. Dette er betydningsfuldt og vidner om, at disse to tegn er forbundet med kristusbevidsthedens vækst. »De markerer kritiske punkter i sjælens erfaring, integrationspunkter, hvor sjælen bevidst forener sig med formen og på samme tid med ånden« (*Esoterisk Astrologi*). Dette udsagn ligger bag den åndelige teori om triangler, som der er utallige af, og Tibetaneren tilføjer disse betydningsfulde ord: »Under guddommens vilje og den uforanderlige energi i den manifesterede zodiaks hjerte bevirker de sådanne forandringer i bevidstheden, som gør mennesket guddommeligt ved slutningen af verdens cyklus.« Og videre: »Det er forening og sammensmeltning af de tre planetariske centres energier og *ved hjælp af menneskets tanker, der reagerer på de zodiakale indflydelser*, at vor jord vil blive forvandlet til en hellig planet« (Kursiveret af udgiveren). Disse ord udvider virkelig vort syn, gør vor forståelse dybere og giver os tro på menneskehedens fremtid og styrke til at samarbejde tålmodigt med nutiden.

Fortolkninger af myten

Myten beretter, at den høje Øverste erkendte, at dette arbejde så sandelig var mod en fjende »af en anden art«. Det er interessant, at de to arbejder, som Herkules udførte dårligt, selv om han sejrede til sidst, havde med hans polare modsætninger, kvinder, at gøre. I Aries gjorde erobringen af de menneskeædende hopper hans ego så opblæst, at han spankulerede af sted i stolthed og overlod hopperne til Abderis, hans personlighed, med det resultat, at de undslap, og arbejdet skulle gøres forfra. »Men Abderis lå død.« I arbejdet i Virgo slog han amazonernes dronning ihjel, selv om hun tilbød ham bæltet, og da måtte han redde en anden pige, Hesione, fra hvalens bug, for at gøre bod for det liv, han havde taget unødigt.

Så krigen mellem kønnene er af gammel oprindelse, ja, den er uløseligt forbundet med dualiteten i menneskeheden og i solsystemet. Denne kendsgerning bærer vore skilsmissemestole tydeligt vidnesbyrd om, og kappestrid viser sig både i forretningslivet og i hjemmet. Der er små, men vigtige forhold i den historie, som ikke skal overses. Hvad var Hippolytes andel i fejlslaget? Måske dette: Hun tilbød Herkules enhedens bælte, der var skænket hende af Venus, fordi hun havde fået at vide, at den høje Øverste havde beordret det, ikke fordi hun følte enhed. Gjorde hun det af tvang, men uden kærlighed? Og således døde hun. Alligevel hører vi, at det onde må komme, men ve dem, ved hvem det kommer, og her fejlede Herkules med hensyn til at forstå sin åndelige mission, selv om han nåede sit mål.

Igen undrer man sig over, at amazonerne foretog et årligt togt ind i mændenes verden? Var det for at føre krig mod dem, eller var det for at søge enhed, hvori der ikke var noget hjerte? Var det for at søge nye medlemmer til deres mandeløse verden? Men Gud ser på hjertet, siges det. Det vil komme som et chok for mange med strenge, lovfæstede moralske synspunkter at tænke på, at en erklæret prostitueret måske kan stå over en kvinde, der føjer blasfemi til prostitution, når hun aflægger højtideligt løfte i en kirke, men uden kærlighed og uden ønske om at ville tjene, kun for at opnå penge, sikkerhed eller posi-

tion. Man hører sjældent en prædiken over kvinden, der var grebet i hor, til hvem Kristus sagde: »Jeg fordømmer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere.« Alt dette synes på subtil måde at være en del af myten om arbejdet i Virgo. Dens praktiske anvendelse såvel som den kosmiske og åndelige betydning er forbløffende. Vi får at vide, at »den *målbevidste* krig mellem kønnene nu er på sit højeste.«

Denne gang sagde læreren ikke blot, at arbejdet var dårligt udført. Han sagde utvetydigt: »Hvorfor dræbe det hellige barns moder? Igen noterer vi et fejlslag. Du har igen ikke forstået. Gør dette øjeblik godt igen, før du igen viser dig for mig.« Dette var strenge ord, og vi må lytte til hovedbudskabet: »Igen har du ikke forstået.« Der blev stille, og med bæltet knuget ind til sig søgte Herkules vejen tilbage og efterlod kvinderne sørgende og berøvet deres ledelse og deres kærlighed.

En handling, der bragte død, dernæst en kærlighedsgerning, hvor Herkules med fare for sit eget liv reddede Hesione og gjorde sig fortjent til ordene fra læreren: »Overvej på ny, hvordan livet er, idet du betænker, hvad døden er. Gå og hvil, min søn.« Vi giver ingen undskyldninger for at gentage mytens ord, som de siges af Tibetanneren; de er uendeligt smukke, og deres mantriske kraft synes at blive ødelagt, når de omskrives.

Det skal bemærkes, at arbejdet ikke blev beskrevet for Herkules som i de andre tilfælde. Ordet udgik kun til det land, hvor amazondronningen herskede i sin kvindeverden, hvor alle mænd var udelukket. Det blev overladt til Herkules at forstå arbejdets natur, og det gjorde han ikke. Amazonerne tilbad Månen (formen) og Mars, krigsguden; de forstod heller ikke deres sande opgave, for Maria afbildes med Månen under sine fødder og med den i sine arme, der kendes som fredsfyrsten.

De to veje

Som altid ligger der foran den, der er født i et hvilket som helst tegn, et valg mellem godt og ondt, alt afhængigt af hans udviklingstrin og graden af hans sensitivitet. Virgo kaldes

gudinden for dyd eller for last. Men hvad er den oprindelige betydning af »last«? »At gøre virkningsløs«, og det ville betyde for Virgo at ophæve hele tegnets formål, for det hedder, at »Kristus er for hende formålet med at eksistere«. Det latinske ord for dyd - virtus - er bygget over roden »vir«, der betyder »styrke«, »mand«, som fx i ordet »virilitet«. Den dybere betydning af last som det virkningsløse af det åndelige liv minder igen om forklaringen på det, der siges i en af reglerne for vejen, »for enhver må kende skændselen, dvs. skurken i enhver og vedblive at elske«. Det synes, at en skurk i denne betydning bare er en snæversynet, temmelig primitiv person fra en lille landsby, en, der ikke kender noget ud over sin egen lille sfære.

Hvor indlysende er dog disse betydninger af ordenes rod og hvilken kilde til sand tolerance. Alt for længe har vi kastet os over legemet, det fysiske, som roden til alt ondt, når det i virkeligheden er vort snæversyn, vore hårde små hjerter, der skaber forkerte holdninger og vaner; legemet er jo bare et automatisk responsapparat, underlagt det indre menneskes kontrol. Endnu en tanke dukker op i denne forbindelse, og det er, at »synd« rent bogstaveligt betyder »hvad som helst, der er gjort forkert«. Blot det ikke at ramme, dvs. at forfejle »tyrens øje«, »illuminationens øje«, som der tales om i Taurus, er en synd for menneskesønnen, som også er en Guds søn. Hvor disse grundlæggende ideer dog passer perfekt sammen og bestyrker hinanden, når vi opgiver det lavere sinds komplekse natur. Virgo kaldes også »gudinden for de to veje«, fordi hun som det hellige moderprincip symboliserer materien og også er kristuslivets vogter.

Det er meningsfyldt, at dette sjette tegn, som er tallet for aktivitet på det fysiske plan, kaldes dyrets tal. Denne idé synes at øve en frygtelig tiltrækning på mange, men hvad det rent faktisk betyder er, at Virgo er symbolet for en triplicitet, 6 på det fysiske plan, 6 på det følelsesmæssige plan, 6 på det mentale plan og slet ikke 666.

Man må huske, at løven er dyrenes konge. I dette tegn opnår mennesket endeligt sin afrundede personlighed. Men i Virgo tages det første skridt hen imod åndelighed, sjælen kal-

des sindets søn, og i Virgo hersker Merkur, der er bærer af sindets energi.

I dette foredrag om Virgo kom A.A.B. med følgende højst interessante række af profetiske henvisninger til Jomfruen:

»Thi se, jeg lader min tjener, *zema* (spiren), komme.« (Zacharias 3:8). Et af Virgos symboler er kvinden med kornakset, eller hvedeneget eller frugtgrenen i favnen. Husk også den profeti hos *Esajas*, som vort ny testamente bygger på: »Se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn«, og hold det sammen med det vers hos *Brevet til Efeserne*, hvor Paulus sagde, at en dag skal vi nå det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde (*Ef. Kap. 4 vers 13*). Jeg vil minde jer om, at Kristus igen og igen betonedede den nye fødsel snarere end blodofferet. Den esoteriske betydning er, at »blodet er livet«. Vi tager det altid for bogstaveligt. Ligesom den gamle praksis med slagteofrene på alteret forsvandt, således bør ideen om forsoningen ved Kristi blod også gøre det. Den var resultatet af det middelalderlige skyldkompleks og tortureringen af det fysiske instrument som et middel til at vinde åndens herredømme; men sandheden er, at legemet burde samstemmes med sjælen og bringe dens skønhed frem i lyset og således forløse det. Alt dette er underforstået i Jomfruens tegn og dette tegns arbejde. I *Den hemmelige lære, Bind I, side 104*, er der en klar udtalelse om hele budskabet i dette tegn: »På vort tilværelsesplan er stof-fet vehikel for sjælens manifestation, og på et højere plan er sjælen vehikel for åndens manifestation, og disse tre er en tre-enighed, hvis syntese er livet, som gennemtrænger dem alle.«

Stjernebillederne og stjernerne

De tre stjernebilleder, der befinder sig i umiddelbar nærhed af Virgo, er: *Coma Berenice*, moderen til formen alene; Kentauren, mennesket, der rider på en hest eller hesten med menneskehoved og -torso, repræsentant for mennesket, for mennesket er et dyr plus en gud. Dette er det laveste af stjernebillederne, og det er bemærkelsesværdigt, at Herkules til trods for at han var kommet igennem de fem porte, ikke klarede den sjette port og måtte begynde forfra igen og råde bod på sin

manglende kærlighed og forståelse. Det sker ofte for frem-skredne disciple. Det tredje stjernebillede, der rummer løfter om fremtiden, er *Bootes*, »den, der kommer,« frelseren i Pisces, som befrier menneskeheden for at være underkastet formen.

Virgo selv er et skålformet stjernebillede, kendetegnet af tre hovedstjerner, alterkalken, hvorom Kristus sagde »drik alle heraf«, den hellige gral i dens højeste betydning. Den klareste stjerne er *Spica*, der betyder »kornakset«. Kristus blev født i Betlehem, der betyder »brødets hus«. Vi siger, »giv os i dag vort daglige brød«, manna, brød fra himlen, eller nadverens brød og vin. Denne brødets symbolik løber til stadighed gennem Det gamle og Det nye testamente, og i dag er vort store økonomiske problem stadig at skaffe brød som et symbol på føde, til en sultende verden: brød til legemet og brød til dem, der hungrer og tørster efter retfærdighed. Alt dette er en del af verdensmoderens opfostrende virke, som giver næring til formen, og ligeledes til den kristusbevidsthed, der ligger latent i formen.

Det bevægelige kors og planetherskerne

Virgo er en af armene på det bevægelige kors med det modsatte tegn Pisces, lufttegnet Gemini og ildtegnet Sagittarius som de øvrige af de fire arme. Det er korset for dem, der har prøve-status. Beskrivelsen er som følger: »Det bevægelige kors er Helligåndens kors, korset for den tredje person i den kristne treenighed, da det organiserer substans og fremkalder sensitiv respons fra selve substansen« (bemærk den smukke overensstemmelse mellem dette udsagn og den kendsgerning, at Helligånden overskyggede Maria). På dette kors når mennesket til et stadium af *indvilligelse og aspiration* og forbereder sig til discipelskabets faste kors. Det er bemærkelsesværdigt, at »personlighedens bevægelige kors vier det menneske, som er korsfæstet derpå, til materielle mål, for at han til sidst kan lære at bruge dem guddommeligt.« »Synden mod Helligånden« har været genstand for megen sygelig spekulation. Tibetaneren udtaler: »Misbrug af substans og prostitution af materie til onde formål er en synd imod Helligånden«. Det var denne

synd, den største på hele hans pilgrimsfærd, som Herkules begik i Virgo, da han ikke forstod, at amazonernes dronning skulle forløses gennem forening, ikke dræbes. Igen og igen understreger Tibetaneren, at det er »gennem menneskeheden, at der vil skabes en fuldbyrdelse af 'lyseffektivitet', som vil gøre det muligt at udtrykke helheden.« Vi begår stadig samme fejl som Herkules, når vi glemmer, at Treenigheden er som en ligesidet trekant, og at alle vinkler har samme betydning for Planens fuldførelse (*Esoterisk Astrologi*). Efter en fuldstændig individualisering i Leo er det i Virgo, at det første skridt mod forening af ånd og materie tages, det skridt »at underordne formlivet viljen fra den iboende Kristus«.

De tre herskere i tegnet Virgo relaterer det klart til otte andre tegn, som vi har bemærket, og gør det herved udpræget til syntesens tegn. Medregnet Virgo selv har vi ni tegn eller energier i samspil, dvs. det antal måneder, som et menneskefoster bruger til sin udvikling. Igen, »som foroven så forneden.«

Den ortodokse hersker i tegnet er Merkur, »den mangesidige energi hos sindets søn, sjælen«, mellemløbet mellem Faderen og Moderen. Den esoteriske hersker er Månen, der skjuler Vulcan. Månen behersker formen, og her mindes vi igen om, at det er Guds vilje at udtrykke sig gennem form. Vulcan er et udtryk for første stråle energi, mens Månen udtrykker fjerde stråle energi. Jupiter er den hierarkiske hersker, der repræsenterer det andet skabende hierarki (guddommelige bygherrer af Jordens planetariske manifestation) og medfører anden stråle energi.

Tibetaneren påpeger, at Merkur, Saturn og Venus hersker over de tre dekanater, og han minder os om, at et menneske, når han befinder sig på disciplens omvendte hjul (mod uret), vil gå ind i tegnet gennem Venus-indflydelsen, mens gennemsnitsmennesket træder ind under Merkurs herredømme. Dette er et eksempel på, hvordan vi kan mistolke et horoskop, hvis vi ikke kender vedkommendes udviklingstrin. Mundan eller verdslig astrologi, uden syntese, kan være meget misvisende og overfladisk. Alice Bailey plejede, med et glimt i øjet, at sige til en begynder, der gav udtryk for, hvor nøjagtigt hans horoskop viste sig at være: »Det er en skam, for hvis du havde

levet over solar plexus, ville dit personlighedshoroskop ikke være så nøjagtigt«. Sjælens horoskop vil blive brugt i fremtidig astrologi, ikke personlighedens horoskop. Denne advarsel er der belæg for i en positiv udtalelse fra Tibetaneren: »Basis for de astrologiske videnskaber er energiernes udstrømning, overføring og modtagelse og deres forvandling til kraft hos det modtagende væsen.« Dette definerer klart, hvordan vor holdning bør være ved fuldmåned meditationen og vor brug af individuelle horoskoper. »Det, som jeg søger at gøre klart her«, siger Tibetaneren, »er, at det hele er et spørgsmål om en udviklet modtagelighed og sensitivitet.«

Betydningen af tegnet og dets polare modsætning

I Havfruen, fiskegudinden, har vi symbolet på Virgos forening med det modsatte tegn, Pisces. Altid er der denne dualitet, som er uløseligt forbundet med os og solsystemet. Solens anden stråle er selv en dualitet, kærlighed-visdom. Lektien som den Virgo-fødte skal lære er, som fremført af Dane Rudhyar i *Gifts of the Spirit*, at få »en klar forståelse af, at ingen sandhed er fuldstændig, eller endog virkelig, hvis den ikke indeholder sin modsætning samt alt det, der findes imellem«. Ved at minde os om, at otte energier virker gennem Virgo, og at det er et syntesetegn, erklærer Rudhyar, at der snarere kræves forklarelse end forvandling.

De tre dyder, der kræves, er tolerance, barmhjertighed og næstekærlighed; man vokser ved stadig at blive mere altfavnende. En af de mest brugbare fortolkninger, der er givet, er denne kommentar til tolerance, til tolerancens sande natur, der, som den oftest praktiseres, har et anstrøg af overlegenhed og nedladdenhed. Rudhyar siger: »Sand tolerance går langt dybere end til sådan en holdning som 'leve og lade leve', der ofte ikke er uden en antydning af selvglæde og selvcentreret ligegyldighed over for alt andet end ens egen sandhed. . . Ordet betyder etymologisk 'at bære'. At bære hvad? Byrden af nødvendig forandring og vækst. . . Den Virgo-fødtes typiske optagethed af detaljer i arbejdet, af teknik, af helbred og hygiejne, af analytisk vivisektion af ham selv og andre er faktisk en fo-

kusering på krisens negative værdier.« Hvis krisen i Virgo mødes positivt, så »fornys selve bevidsthedens substans og med denne fornyelse kommer, som en biklang, nødvendigvis en ny fremstilling af formålet.«

Før Pisces, modpolen, er den givne grundtone mod, og Pisces temperament kaldes en slagmark, for dets budskab er »frigørelse«, og frihed må man kæmpe for og gøre sig fortjent til, den kan ikke skænktes som en gave. Højdepunktet lyder: »Alle konflikter løses, alle overgange opløses i kristusfødslen«, der er højdepunktet af den skjulte kristusbevidstheds fødsel i Virgo.

Hovedtanker

Højderne og dybderne i dette sjette arbejde antydes klart i tegnets hovedtanker: På det almindelige hjul lyder budet med disse ord, som angiver aktiviteten i Virgo: »Og ordet lød, lad materien herske.« Senere, på disciplens hjul, lyder selve Jomfruens stemme, og hun siger: »Jeg er moderen og barnet. Jeg er Gud, jeg er materie.« Tibetaneren tilføjer: »Tænk over skønheden i denne syntese og lære og vid, at I selv har sagt det første ord som sjælen, der steg ned i tidens og rummets skød i en fjern fortid. Den tid er nu kommet, hvor I, hvis I selv vil, kan forkynde jeres identitet med begge de guddommelige aspekter, materie og ånd, moderen og barnet« (*Esoterisk Astrologi*). Den første synteseskabende hovedtanke er: »Kristus i jer, herlighedens håb.«

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

»Og ordet lød: Lad materien herske.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg er moderen og barnet. Jeg er Gud, jeg er materie.«

7. arbejde

Tilfangetagelsen af det erymantiske vildsvin

Vægten, Libra, 24. september - 23. oktober

Myten

Den høje Øverste i Herrens Råd funderede over naturen hos den menneskesøn, som også er en Guds søn. Han tænkte på, hvad der var nødvendigt for at gøre ham stadig mere lig sin Fader. »Endnu et arbejde må udføres. Han har brug for ligevægt, sund dømmekraft og forberedelse til en større prøve og til fremtidig tjeneste for menneskeracen. Lad ham gøre sig rede til dette med omhu.« Og læreren, der på sine tavler nedskrev formålet med den kommende prøve, trådte frem og talte til Herkules. »Drag ud, min søn, og fang det ustyrlige vildsvin; frels et hærget land, men giv dig tid til at spise.« Herkules drog af sted.

Og Herkules, som er en menneskesøn og dog en Guds søn, gik igennem den syvende port. Kraften fra det syvende tegn strømmede igennem ham. Han vidste ikke, at han stod over for en dobbeltprøve, prøven på sjældent venskab og på uforfærdet mod. Læreren havde givet ham besked om at søge et vildsvin, og Apollon gav ham en splinterny bue at bruge. Men Herkules sagde: »Jeg vil ikke tage den med mig af frygt for at dræbe. I mit sidste arbejde dræbte jeg og slog ihjel ved det store havs kyst. Denne gang vil jeg ikke slå ihjel. Jeg lader buen ligge.«

Derfor klatrede han ubevæbnet, bortset fra hans trofaste kølle, op ad det stejle bjerg i sin søgen efter vildsvinet, og overalt så han frygt og rædsel. Højere og højere klatrede han op. Så mødte han en ven. Han mødte Pholos, der tilhørte en gruppe kentaurer, kendt af guderne. De standsede og snakkede, og i et stykke tid glemte Herkules målet for sin søgen.

Pholos opmuntrede Herkules og indbød ham til at tage hul på en tønde vin, som ikke var hans, ej heller tilhørte den Pholos. Den store tønde vin tilhørte kentaurgruppen, og guderne, som havde skænket dem tønden, havde beordret, at der aldrig måtte tages hul på den, hvis ikke alle kentaurerne var til stede. Den tilhørte gruppen.

Men Herkules og Pholos åbnede den, selv om deres brødre var fraværende, og de råbte på Cherion, en anden klog kentaur, om at komme og være med til deres gilde. Det gjorde han, og de tre drak sammen og festede og svirede og lavede en masse larm. Denne støj hørte de andre kentaurer på lang afstand.

Forbitrede kom de, og et hidsigt slagsmål begyndte, og trods alle kloge beslutninger blev menneskesønnen, som var en Guds søn, igen dødens håndlanger og dræbte sine venner, de to kentaurer, som han tidligere havde drukket sammen med. Og mens de andre kentaurer sørgede med høje klageråb, slap Herkules igen bort, ud til de høje bjerge, hvor han genoptog sin søgen.

Han fulgte det frygtelige vildsvins spor op til snegrænsen og helt op til højderne og den bitre kulde, men alligevel så han det ikke. Natten var ved at falde på, stjernerne kom frem en efter en, og stadig var vildsvinet forud for ham. Herkules tænkte over sin opgave og søgte i sit indre efter en snedig plan. Han satte en fælde med stor dygtighed og kløgtigt skjult, og så ventede han i mørket på, at vildsvinet skulle komme. Time efter time gik, og han ventede roligt, til morgengryet nærmede sig. Så kom vildsvinet frem fra sit leje i sin søgen efter føde, drevet af sult. I skyggen ved siden af fælden ventede menneskesønnen. Vildsvinet gik i fælden, og da tiden var inde befriede han det vilde dyr og gjorde det behændigt til sin fange. Han brødes med vildsvinet, fik kontrol over det, og tvang det til at gøre, hvad han ønskede, og til at gå den vej, han ville.

Ned fra den sneklædte bjergtop kom Herkules jublende, mens han drev det frygtelige, men tæmmede vildsvin foran sig på vejen. Han styrede vildsvinet ved at holde det i begge bag-

ben, og alle på bjerget lo ved dette syn. Alle, som mødte menneskesønnen, som er en Guds søn, syngende og dansende på vejen, lo ligeledes ved at se de to komme til syne. Og alle i byen lo ved det besynderlige syn, det slingrende, trætte vildsvin og den leende, syngende mand.

Således udførte Herkules sit syvende arbejde og vendte tilbage til sit livs lærer.

Den høje Øverste i Herrens Råd bemærkede: »Lektien om sand ligevægt er blevet lært. Endnu en lektie er tilbage. Ved den niende port må han igen møde kentauren, lære ham at kende og at forstå ham rigtigt.«

Og læreren sagde: »Det syvende arbejde er tilendebragt, den syvende port passeret. Tænk nøje over, hvad fortiden har lært dig; reflekter over prøverne, min søn. To gange har du dræbt det, du skulle elske. Lær hvorfor.« Og Herkules blev inden for byens porte, og dér gjorde han sig rede til det, som senere skulle ske, den højeste prøve.

TIBETANEREN

Prolog

»Myten er sjælens skjulte tanke.« Isis Unveiled.

Libra frembyder mange paradokser og karakteristiske ekstremer afhængigt af, om man går igennem zodiakken med uret, eller om man går den modsatte vej som disciplen, der har vendt sig mod den bevidste udviklingsvej, mod vejen hjem. Det siges at være et af de vanskeligste tegn at forstå. Det er det første tegn, der hverken har et menneske eller et dyr som symbol bortset fra, at retfærdighedens tegn holder balancen, - en kvinde med bind for øjnene, måske blindet og ude af stand til at bruge det ydre objektive syn, således at det indre intuitive syn kan ane, hvor retfærdigheden ligger.

Vi får at vide, at det er et mellemstadium, der kan sammenlignes med den rolige lytten i meditation, en tid, hvor fortiden tages op til vurdering. Igen er der det mærkelige, at gennemsnitsmennesket nærmer sig Libra gennem den drastiske prøve i Scorpio, mens det mere udviklede menneske kommer til Libra-prøven fra Virgo-tegnet med Kristus-bevidstheden spi-

rende i hjerte og sind. Tænk, hvilken forskel der vil være på disse to menneskers erfaringer i Libra. I det ene tilfælde vil vægtskålene svinge vildt op og ned; i det andet vil ligevægten mellem ånd og materie og alle mindre modsætningernes par blive tilnærmet eller opnået.

På dette punkt begynder vi at se, hvorfor vi i dette rolige tegn støder på problemerne seksualitet og penge, begge gode tjenere og dårlige herrer alt efter den brug, der gøres af dem. Seksualitet er et sakramente, en forening af mand og kvinde, med det formål at skabe former til videreførelse af liv under udvikling. Penge er et middel til udveksling, til at tage del i og at håndtere på afstand, hvis de da ikke elskes og samles for deres egen skyld. De er gniens guld eller det kærlige, givende hjertes guld.

Afbalancering mellem modsætningernes par defineres skarpt (*Esoterisk Astrologi*, side 230). Ligevægten kan svinge fra forudindtagethed og fordomme til retfærdighed og sund dømmekraft, fra indskrænket dumhed til begejstret visdom. Hvilken usædvanlig og tankevækkende ordkombination det er. I almindeligt sprogbrug bruger vi den nærmest dumme, blinkende ugle som symbol på visdom, og de, der tror om sig selv, at de er vise, er alt for ofte opfyldt af højtidelighed og lidt tunge, men visdom skal være »begejstret«. Det lønner sig at tænke over dette. Der kan være rænkespil, som de menneskeskabte loves mange snoede veje indbyder til, eller også en retlinet væremåde; Libra-mennesket karakteriseres af materialistiske eller af åndelige holdninger. Igen og igen på denne vejs rundgang er stjernebillederne harmoniske, gode og med en bestemt hensigt. Det er vores modtagelighed og brug af dem, der er afgørende for, hvad vi giver til kende. Det svarer med pinlig nøjagtighed til de indtryk, den tilfældige turist opnår, sammenlignet med det menneske, der kommer og bor et stykke tid i et land og virkelig lærer dets indbyggere at kende. Det er for eksempel ganske urealistiske ideer, der bringes med hjem af mennesker, der har tilbragt et par dage i Paris og så tror, at de kender Frankrig.

Og i dette storslåede tegn for ligevægt, retfærdighed og for loven ser vi, at prøven som det eneste af alle arbejderne ender

med et latterudbrud. Herkules kom syngende og leende ned fra bjerget med vildsvinet, som om han trillede en hjulbør, og alle tilskuere lo sammen med ham. Hvor fornøjeligt! Og dette til trods for, at Herkules igen havde begået en slem fejltagelse. Læreren havde sagt til ham, at han skulle tage sig »tid til at spise«, men Herkules tog sig tid til et drukorgie med to gamle kloge kentaurvenner. Og læg mærke til, at de tog hul på et vinfad, der kun måtte åbnes af og for gruppen. Der kunne holdes en hel prædiken over dette ene punkt og også over det faktum, at selv om Herkules tog alle mulige forholdsregler for ikke at dræbe vildsvinet, så endte han dog med at dræbe to venner. Således dukker fristelsen op bag ved os, netop som vi tror, at vi har ryddet vejen foran os for faldgruber. Men så gik den kloge lærer, da han vurderede arbejdet, let hen over det klammeri, som alle havde del i, og sagde bare: »Tænk nøje over hvad fortiden har lært dig« (Libras vurdering). »To gange har du dræbt det, som du skulle elske. Lær hvorfor.« Det er det hele, men vi mindes om, at personligheden forbliver uden for ashrammen (vore lærere ser kun det lys vi rummer). Der er ikke nogen særlig ros, Herkules bestod bare, men ikke *cum laude* (med ros). Det syvende arbejde blev erklæret fuldført, og den syvende port passeret. Retfærdighed med barmhjertighed. »Tag du vare, Herre, på misgerninger, Herre, hvo kunne da bestå?«

Et Libra-menneskes overvejelser

Før Herkules fangede det erymantiske vildsvin, sad han til bords med Pholos og drak berusende vin. På det tidspunkt var han en selskabelig sjæl, der søgte og fandt nydelse. For Herkules, som for alle, der påtager sig det arbejde, der skal udføres i Libra, må nydelsedunsterne spredes, før han kan påtage sig den større opgave at beherske sig selv, dvs. at fange vildsvinet.

Det bør bemærkes, at Herkules' svælg i vin fører til en tragedie, til Pholos' død. Dette, at der pludselig sker en katastrofe midt i Libra-menneskets nydelsessøgende tilværelse er nødvendigt for sjælens vækst, selv om oplevelsen kan være

barsk. Uden sådanne tragedier vil Libras potentialer forblive sovende. Libra-mennesket begiver sig ud på sin rejse ved vintertide, i en råkold tid, hvor personlighedslivet har mistet sin tiltrækning.

Herkules bruger ikke brutal kraft, da han tager vildsvinet til fange. Han opstiller en fælde, venter og lader dyret selv gå i fælden. Da dyret tumler rundt i snedriverne, griber Herkules chancen. Det er typisk for Libra-mennesket at undgå direkte konfrontation og ikke at ofre flere kræfter end nødvendigt. Han siges at nå sine mål venligt, ikke med tvang.

Det fortælles, at Herkules griber fat i vildsvinets bagben og tvinger dyret til at gå ned ad bjerget på forbenene, og at dette syn vækker megen latter hos alle, der overværer det. I denne hændelse ser vi Libra-menneskets evne til at finde usædvanlige løsninger, og til at opfatte værdien i det fornuftstridige.

Forhold af vidtrækkende betydning afgøres i menneskehedens historie ved at gå til dagligdags problemer på usædvanlig måde. For eksempel antændte en tatarhøvding en kæmpebrand bag sine egne tropper for på den måde at tvinge dem til at presse fremad med så desperat kraft, at ingen fjende kunne modstå dem. Ligeledes, da Hannibal sendte sine elefanter mod Scipio, beordrede denne sine soldater til at blæse trompet i ørerne på dyrene. Elefanterne blev forvirrede og bange, flygtede i vild uorden og dræbte mange af Hannibals mænd.

Det at kunne opfatte ting, som almindeligvis ikke passer ind i omgivelserne, er et af de fineste våben mennesket har fået i sin bestandige kamp mod blændværk. Det er kilden til den latter, der afslører komediespil og nedbryder forældede institutioner.

Dette er det eneste arbejde, der ender med et latterudbrud. Herkules udfører ikke bare det hverv, han har fået tildelt, han gør det frygtelige vildsvin til offer for latterliggørelse. Mange af livets frygtelige oplevelser kunne forvandles af en velgørende humoristisk sans, bare ved at give dem et lidt ændret perspektiv. Meget af det, som folk betragter med dyb og streng alvor har så afgjort latterlige overtoner.

Den malende beskrivelse af Herkules, der kører vildsvinet ved hjælp af bagbenene er en symbolsk fremstilling af sjælen,

der styrer den uregerlige krop. Dette forhold, hvor hvert aspekt får den rette betydning, er karakteristisk for det mere højt organiserede Libra-menneske. Således overholdes princippet om balance.

Libra-mennesket vejer og afbalancerer alle ting. Denne holdning får ham ofte til at virke tøvende og ubeslutsom. Da han ved, at der er et uendeligt antal nuancer mellem sort og hvidt, er han sjældent tilbøjelig til at gå til yderligheder. Han ved, at de, der anses for samfundets støtter, meget vel kan være farisæere og de fordringsløse og ydmyge jordens salt. Han ved, at de, som mest højlydt hævder egen fortræffelighed, kan være de mindst fortjenstfulde, at de verdsligt kloge kan opføre sig som tåber, og tåberne kan falde over skatte. Han ved, at der kan blive vendt op og ned på verdens domme af en højere ret, og at sandheden kan gå rundt på jorden i mange usandsynlige forklædninger.

Søgen efter sandhed bliver da forvandlet til udvikling af skelneevnen. På en måde eksisterer sandheden ikke for mennesker, for alle sandheder er kun brøkdele af større helheder. En søgen efter disse mere omfattende begreber er af større betydning end det at holde fast ved et isoleret brudstykke af en lille, adskilt del.

Som en travl edderkop spinder Libra-mennesket bestandigt tråde af forbindelser og skaber herved et følsomt netværk af betydninger. Resultatet af en sådan aktivitet er syntese. Han står mellem det konkrete og det abstrakte og forsøger at bringe de to i relation. Der er altid en uoverensstemmelse, altid en kløft mellem det mål, der er set i visionen, og det, der er opnået. Og dog gløder spindet lysende klart og tegner et mønster af kompleks skønhed.

Halvvejs mellem himmel og jord venter Libra-mennesket. Når han ser opad, ser han visionen, det gyldne morgengry, der spreder sit guld over en sneklædt bjergtop. Ser han nedad, ser han de mudderpøle og det dynd, som menneskenes børn vandrer igennem. På den ene side erkender han høje idealer, på den anden ser han dem tilbagevist. På dette midtvejssted skal han stå og arbejde. Hvis han hæver sig op mod idealverdenen, mister han kontakten med de jævne ting, og hvis han synker

ned på den materialistiske aktivitets plan, mister han de dyrebare opfattelser, som er hans væsens hovedkilde. Han må holde sig i balance midt imellem disse to verdener, således at han kan vinde forståelse, en forståelse, der omfatter det højeste og det laveste, det gode og det dårlige, det ophøjede og det ubetydelige. Dette er barmhjertighed.

Den opnåede viden medfører desillusionering. Når han ser ind i menneskehjerterne, ser han de mørke skygger og et bundfald af mærkelige lidenskaber. Han opdager de gemene metoder, indflydelsesrige personer bruger til at skabe deres succes, de mørke pletter i tilværelsen hos agtværdige mennesker og de sindrige måder, hvorpå de undslipper samvittighedens stemme. Han iagttager ideer i knop, der bliver frostskaftet ved den første fristelse. Han betragter menneskeslægtens lange march fremad med de sporadiske sejre og de mangfoldige fejlslag.

Hvad er resultatet af sådanne overvejelser? Først og fremmest, at det blændværk, der så ofte lænker et menneske til jorden, svækkes væsentligt. Han bliver klar over, at mennesket lever i en hvirvlende tåge af illusion, hvor han klynger sig til livet som et mål i sig selv, ofte på flugt fra sandheden som fra en katastrofe. Denne beskrivelse af ufuldkommenhed betyder ikke, at menneskelig godhed overses. Uden en tilstrækkelig mængde af den kunne verden ikke fortsætte.

Libra-mennesket er slet ikke sikker på, at han bryder sig om at tage del i den aggressive kamp for det daglige brød, og krigerisk at bane sig vej fremad i verden til en position med magt og prestige. Hvis det kun drejede sig om ham alene, ville han sandsynligvis trække sig tilbage til et bibliotek og tilbringe sine dage dér. Men andre mennesker eksisterer også, og de har visse krav på ham. Tjenestemotivet slår således rod i hans liv, en sans for at tjene, baseret på en realistisk vurdering af den menneskelige natur. Det er faktisk meget vanskeligt at tjene denne utrolige art, der kaldes menneske. Fortæl et menneske om en sandhed, der, hvis han ville godtage den, ville ændre hans stereotype livsmåde, så vil han højst sandsynligt fordømme dig som yderliggående; diskuter med ham, så vil han

stadig hævde sine instinkters overlegenhed; hvis du på den anden side udviser ligegyldighed over for hans tilstand, så vil han anklage dig for at være ufølsom over for hans lidelser. Enhver, der ønsker at tjene menneskeslægten, må være forberedt på at blive misforstået, fejltolket samt på den genstridighed, der holder fast ved det modsatte af det, der blev sagt.

Libra-mennesket er ikke tilbøjeligt til at blive hverken fanatiker eller tyran. Da han hellere vil prøve at overtale end at tvinge, forstår han det åndelige kompromis' kunst. Dette medfører beredvillighed til at give efter på alle ikke-væsentlige punkter og forståelse af, at himlen snarere nås ved en række separate skridt end ved et enkelt frelsende spring. At tjene andre kræver en retfærdig vurdering af deres evner. At vente noget af dem, som de er ude af stand til at yde, er både uklogt og frustrerende. Den hjælp, der gives en person, må finde sit udtryk inden for rammerne af hans begrænsninger. Hvis det ikke gøres sådan, kan hjælpen vise sig at blive en klods om benet. Der må skelnes omhyggeligt mellem for megen og for lidt hjælp. Hvis der gives for meget, vil individet ikke blive tilskyndet til at bruge sine egne ressourcer, mens for lidt kan bewirke, at han synker ned i et hav af fortvivlelse. Med andre ord, den hjælp, der ydes, skal omhyggeligt tilpasses den pågældendes behov. I mange tilfælde vil hjælp kun blive en byrde. Derfor er det ofte bedre at tillade en person at danne sig sin åndelige vished ud fra sine egne bitre konflikter.

Den konstante vejen og målen, der er så karakteristisk for Libra, har ét mål: oprettelsen af ligevægt. Verden holdes oppe af ligevægt, og det forstår Libra-mennesket. Faktisk kan man betragte karmas love som et ligevægtsfremkaldende virke, der forhindrer en ubalanceret tilstand i at fortætte. De katastrofer, der sker for et menneske, har ikke til formål at straffe, men at genoprette ligevægten i hans væsen. Den, der selv opretter ligevægt i sit liv, bliver ikke nødt til at få den påtvunget af barske hårdtslående omstændigheder. Libras vægtskåle vipper let på begge sider, men midtpunktet, som balancen hviler på, forbliver uændret. Dette er ligevægtpunktet, det sikre tilflugts-

sted, som jordiske omvæltningers og katastrofers vekslende skygger aldrig kan true.

Det skal bemærkes, at ligevægt, som det opfattes her, mere er en dynamisk tilstand end en statisk. Et balanceret system af energier ville være en mere passende definition. Sagt på en anden måde kunne det kaldes et ordnet arrangement af energier, der ledes og kontrolleres af en overordnet vilje til det gode. Det fuldt udviklede menneske, eller den indviede, kunne måske også beskrives i sådanne vendinger.

Midt i dissonansen nærer Libra-mennesket drømmen om harmoni. I det fjerne land husker han sin faders hus. Til minde om dette prøver han på at være et fredens punkt i et hav af sammenstødende kræfter. Det er målet, men ikke altid det, han opnår. Men denne længsel efter harmoni styrker hans ønske om at være en fredsskaber. Han kan sædvanligvis forstå begge sider af en sag, og denne evne tjener ham godt som formidler og forligsmand.

De energier, han anvender, er overtalelse, høflighed og samarbejde. Hvis disse ikke slår til, afskyer han barskere metoder. Han har en naturlig tilbøjelighed til gruppearbejde og tiltrækkes af alle handlingsprogrammer, der fremmer broderskab og enhed.

Der er et stærkt feminint element i Libra-mennesket, og det er naturligt, da Venus hersker i tegnet. Det hårde drivende pres i det moderne liv er alt for aggressivt maskulint. Den blødere ynde og kunstneriske skønhed i den feminine komponent skulle virke som en komplementær indflydelse. Dette forstår Libra-mennesket instinktivt. Han ved, at maskulin selvhævdelse skal mildnes af det forfinede væsenstræk fra feminin sødme, at eftergivende vand holder længere end den upåvirkelige sten og det ubøjelige stål.

Når Libra-mennesket har assimileret de blide harmonier fra Venus, begynder han at reagere på endnu en vibration, den fra Uranus. Det udsagn i Bibelen, der beskriver denne impuls, udtrykkes med ordene: »Se, jeg gør alting nyt.« De gamle former opfattes som lænker og snærende bånd. De skal kastes bort. Guds kost skal bortfejle tidsaldrenes efterladte ruiner, således at broderskabets og enhedens høje idealer kan indføres i selve

strukturerne af vore institutioner, og at menneskenes liv kan afspejle det guddommelige billede, der uudsletteligt er præget ind i deres inderste væsen. Denne revolutionære forandring skal ikke gennemføres ved en nyordning af ydre former, strukturer eller institutioner, den skal opstå i menneskets sind, dybt i hjertets stilhed, når mennesket vender sig hen imod det lys, der skinner på ham fra den relikv af udødelighed, der bor i ham. Libra-mennesket tager fat på at omskabe sig selv, fordi han ved, at dette er hans første skridt hen imod omskabelsen af verden.

Herskerne i Libra og det modsatte tegn

Libras modsatte tegn, som der skal skabes enhed med, er Ariès, hvis eksoteriske hersker er Mars, mens Libras hersker er Venus. Eksoterisk skal der derfor være enhed mellem viljen og det højere sind, en enhed, der udtrykker sig gennem begær eller kærlighed alt efter evolutionsstadiet. Libras esoteriske hersker er Uranus, og Saturn er i dette tegn hersker over det »vældigt store skabende hierarki« der udgør en del af guddommelighedens tredje aspekt. Det er af denne grund, at Libra er så tæt forbundet med og forklarer guddommens tredje aspekt. Derfor er det et styrende tegn og en meget afgørende faktor, når det drejer sig om lov, seksualitet og penge. Tibetarenen udtaler: »Hvis de studerende omhyggeligt vil sætte sig ind i disse tre: loven, første aspekt; forholdet mellem modsætningernes par (seksualitet), andet aspekt; og konkretiseret energi, kaldt penge, tredje aspekt, således som de kommer til udtryk i dag, og som de kan komme til udtryk i fremtiden, da vil de få et billede af det, som mennesket fysisk har opnået, og af fremtidens åndelige udtryksmuligheder. Det vil være instruktivt og højst værdifuldt. Hele processen forklares gennem aktiviteten hos Libras tre herskere: Venus, Uranus og Saturn. (*Esoterisk Astrologi*).

En ejendommelig skønhed viser sig, når man ser på grundprincippet i Ariès og Libra, som det skildres af Dane Rudhyar i *Gifts of the Spirit*. Princippet i Libra er »lethed«, men den

ligger langt fra den luksuriøse bekvemmeligheds lethed. Forfatteren definerer den som »et udtryk for fuldstændigt accepteret forbundethed, det være sig med en ting, en situation eller en person. . . Menneskene kan kun blive fri af naturen ved at opfylde naturen, ved at opfylde den med lethed, med elegance.«

»Med elegance mener vi den egenskab, som en matematiker tænker på, når han taler om 'den elegante løsning på et matematisk problem', en løsning, der opnås med yderste lethed, med ganske enkle midler, med et minimum af mellemstadier, med naturlig logik. En amerikansk kæmpefyr er ligeledes den elegante løsning på det problem, frøet indeholder, en fuldendt let og logisk udvikling af de potentialer, der er iboende dette frø.«

»Naturlig vækst af iboende potentialer, lethed og logik i udvikling, elegance i udfoldelse, disse tre er juveler i livskunsten, de er mesterskabets prøver.«

Lad dit sind hvile ved at kontemplere disse smukke ord. Det er vanskeligt at forestille sig en mere forfriskende opfattelse af vækst, en vækst som udfolder sig indefra, som en blomst åbner sig, i stedet for at gøre det med stress og utålmodig anspændthed. Her kan vi lægge mærke til, at Libra repræsenterer planteriget, seksualitet og naturlig affinitet. I dette rige siges tre stråler at vibrere i samklang. Dette resulterer i tjeneste, skønhed, farve og duft. Rudhyars ord er ikke mystisk poesi. De har rødder i biologiske kendsgerninger, hvor også den skabende energi, Gud immanent, har sit virke.

Vender vi os mod Aries, finder vi at grundprincippet er »tilpasningsevne«, en metode, hvorved Libras »lethed« kan opnås. Alle kender vi mænd og kvinder, i historien og omkring os i dag, der bevæger sig med naturlig ligevægt og styrke midt i tragiske hændelser. Hvor er det dog et ærefrygtindgydende, inspirerende syn. Vi finder også tilpasningsevne i dyrerigets camouflager, i fuglenes og dyrenes farver, der hjælper til at beskytte deres liv. Under farlige omstændigheder har mennesket det samme behov for camouflager, i dette tilfælde for øget tilpasningsevne. Dette rejser øjeblikkelig spørgsmålet om farerne ved kompromis, ved at opgive princippet for sik-

kerhedens skyld. Men ligesom Tibetaneren har fortalt os, at »det åndelige kompromis« kan være en erkendelse af tid og evolution uden noget forræderi mod målet, så læser vi følgende hos Rudhyar:

»Denne type social tilpasningsevne må ikke være sådan, at den afleder eller slører den frigivne kraft. Den må ikke ændre kvaliteten af de projicerede billeder, eller tilsløre den vision, de overfører. . . Det er en vanskelig opgave at udvise skelneevne; at have tilpasningsevne og dog bevare renheden og den fulde integritet i sin vision og i sit ideal, at acceptere omveje uden dog at miste målets retning; at være forståelig og acceptabel for dem, der har behov for en åndelig opvågnen, dog uden at forvanske eller mindske budskabets karakter; at bruge de værdier, der blev skabt i fortiden, dog uden at drive spekulation med fremtiden ud fra en usikker nutid; at være venlig mod mennesker, og dog kompromisløst sand mod ånden. Det er de problemer, Aries-mennesket bestandigt møder i den ene eller den anden form.

Det menneske, som har viet sit liv til og er sand mod ånden, handler *som ånden udtrykt i menneskelige behov*« (Lethed og tilpasningsevne: Libra ét med sit modsatte tegn, Aries).

Stjernebillederne og stjernerne

Der er tre stjernebilleder i Libra, alle af særlig interesse. Først er der Sydkorset, som aldrig har været set i occidenten, siden korsfæstelsen fandt sted, hvor det sås i Jerusalem. Nu er korset vigende. Lad os forsøge at gribe den dramatiske fremstilling, der ligger i dette store symbol. Fire klare stjerner danner korset, fire, tallet for menneskets materiaspekt, firheden. Sydkorset, firheden, aftager. Den samme symbolik ses i Gemini med *Castor* og *Pollux*. *Castor*, der symboliserer udødelighed, bliver stadig klarere, mens *Pollux*, dødeligheden, bliver svagere. Korset aftager, og dette løfte ligger i Libra, kaldt den

åbne dør til Shamballa, det tegn, hvor vi finder »den smalle, knivskarpe vej«, der fører mennesket ind i sjælens rige.

Det andet stjernebillede er *Lupus*, Ulven. Ned gennem tiderne har ulvehovedet været symbol på den indviede. Men det er en døende ulv, og den ulvenatur, der indtil nu har opslugt sjælsnaturen, symboliseres som døende, for når mennesket opnår ligevægt, dør ulvens magt og virke.

Det tredje er *Corona*, kronen, der holdes op foran mennesket, der arbejder i Libra. Symbolet beror på historien om Ariadne, moderaspektet, der fik skænket en krone med syv stjerner af Bacchus, symbolet på guddommens andet aspekt, der forherliger materien ved at gøre den til udtryk for det guddommelige sind (fra A.A.B.).

Forståelsen og fortolkningen af stjernebillederne er, som alt andet i Libra, vanskelig, men en udfordring for tanken. Hvis de givne data synes ringe og uklare, er det måske igen typisk for Libra-menneskets mellemstade, som en af visdommens mestre har kaldt »ingenmandslandets herre«. Vi kan grunde over det og huske, hvordan ulven viser sig som det dyr, der duede Romulus og Remus, og som var det blodtørstige dyr, Frans af Assisi tæmmede ved at elske det og føle enhed med det.

Nogle højdepunkter fra A.A.B.'s foredrag

I Libra har vi mennesket, som ikke taler, symbolsk for den tavse mellempæriode i Jesu liv. Fra han var 12, til han blev 30 år, hører vi intet om ham. Det var tavshedens år, hvad enten de blev tilbragt blandt Essæerne i Egypten eller i tømmerværkstedet, hvor denne store Guds søn bragte ånd og materie i ligevægt og forberedte sig til sit kald som en menneskesøn, der vitterligt også var en Guds søn. Den store åbenbaring er ikke, at vi er ånd, men at alt er Gud i manifestation, at alt er forskellige former for energi. Kristus var det fuldkomne udtryk for guddommelighed i form. Han balancerede til fuldkommenhed ånd og materie. Det er det arbejde, vi alle må gøre.

De to gode kentaurer, som Herkules dræbte, kendes som Cherion (god tanke) og Pholos (legemlig styrke). Denne prøve skulle tilkendegive beherskelse af den emotionelle, astrale, begærnatur, i hvilken form den end måtte vise sig, og den bliver alt mere magtfuld, jo mere udviklet mennesket er. Man kan ikke beherske eller styre begærnaturen med fysisk styrke eller med tanken alene. Det kan man klare et stykke tid, men så bølger den op igen. Det eneste svar på dette er at føre begærets vildsvin op i de høje bjerge. Det er på bjergtoppen, at alle de store åbenbaringer finder sted, hvor dalens tåger spredes og indre oplysning følger. . .

Libra er et lufttegn og befinder sig på det kardinale kors, som vil styre det næste solsystem og indvielsesvejen, som betrædes af racens ypperste (*Esoterisk Astrologi*, side 254). Atter trækker mysteriet sit slør hen over, således at tegnet er vanskeligt at forstå. Men tegnets grundprincipper er klare og ligetil: de taler direkte til hjertet uden at tilsløre. Til gennemsnitsmennesket, der ikke har en udviklet åndelig bevidsthed, gives ordet igen og igen ned gennem tidsaldrene: »Og ordet lyder: lad der træffes et valg«. Til sidst kommer svaret tilbage som et resultat af evolutionsprocessen og fra sjælen:

»Jeg vælger den vej, der går mellem de to store kraftlinjer.«

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Lad der træffes et valg.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg vælger den vej, der går mellem de to store kraftlinjer.«

8. arbejde

Tilintetgørelsen af den lernæiske hydra

Skorpionen, Scorpio, 24. oktober - 22. november

Myten*

Den høje Øverste, indhyllet i strålende ro, sagde kun et eneste ord. Læreren hørte den gyldne kommando og hidkaldte Herkules, den Guds søn, som også var en menneskesøn.

»Lyset skinner nu på den ottende port«, sagde læreren. »I det gamle Argos indtraf der tørke. Amymone tryglede Neptun om hjælp. Han bød hende slå på en klippe, og da hun gjorde det, sprang tre krystalklare kilder frem. Men snart gjorde en hydra stedet til sin bolig.«

»Ved siden af floden Amymone ligger Lernas rådne sump. I denne ildelugtende mose ligger den afskyelige hydra, en sand plage for hele egnen. Denne skabning har ni hoveder og ét af dem er udødeligt. Gør dig rede til at kæmpe mod dette afskyelige bæst. Tro ikke, at almindelige midler vil hjælpe dig. Hug ét hovede af, og to nye vokser øjeblikkeligt ud«. Forventningsfuldt tøvede Herkules.

»Ét råd er alt, hvad jeg må give dig«, sagde læreren. »Vi ophøjes ved at knæle; vi sejrer ved at overgive os; vi vinder ved at give op. Drag af sted, du menneskesøn og Guds søn, og vind din sejr.« Da gik Herkules gennem den ottende port.

Lernas stillestående sump var en skamplet, som fyldte alle med rædsel, der kom ind i området. Stanken forurenede luften i miles omkreds. Da Herkules nærmede sig, måtte han stoppe

* Her fra Skorpionens tegn er myteberetningerne skrevet af Dr. Francis Merchant, eftersom der ikke fandtes flere af Tibetanerens myteberetninger i A.A.B.'s papirer. F.M. har anvendt det bedste af det tilgængelige materiale og har givet historierne en form og rytme, som kendetegner Den gamle kommentar. Andet materiale fra A.A.B. er anvendt som før i sammendrag og med enkelte nødvendige omskrivninger.

op, for alene lugten overvældede ham næsten. Det drivvåde kviksand var en fare, og mere end én gang måtte Herkules hurtigt trække foden til sig for ikke at blive suget ned af den eftergivende jord.

Omsider opdagede han, hvor det hæslige dyr havde sit leje. I en hule med evigt mørke lå hydraen skjult. Dag og nat strejfede Herkules omkring i den forræderiske mose, mens han ventede på et gunstigt øjeblik, hvor udyret ville komme frem. Han vogtede forgæves. Uhyret blev i sin stinkende hule.

Herkules tyede nu til en krigslist. Han dyppede sine pile i brændende beg og lod dem regne ind i hulens åbning, hvor det skrækkelige udyr boede. Derefter fulgte en masse uro og postyr.

Hydraen dukkede op med ildånde stående ud fra alle ni arige hoveder. Dens skællede hale piskede rasende i vandet og mudderet og oversprøjtede Herkules. Der stod uhyret tre favne højt, noget så hæsligt, at det så ud, som om det var skabt af alle de mest modbydelige tanker, der var blevet udtænkt siden tidernes morgen.

Hydraen kastede sig over Herkules og prøvede at sno sig om hans fødder. Han trådte til side og tildelte den et så knusende slag, at et af dens hoveder straks blev slået af. Ikke så snart var dette rædselsvækkende hoved faldet ned i mosen, før to nye voksede ud i stedet. Gang på gang angreb Herkules det rasende uhyre, men det blev stærkere, ikke svagere, for hvert angreb.

Så huskede Herkules, at hans lærer havde sagt: »Vi ophøjes ved at knæle«. Herkules kastede sin kølle fra sig, knælede ned, greb hydraen med sine bare hænder og løftede den i vejret. Hængende sådan frit i luften, formindskedes dens styrke. Knælende holdt han derfor hydraen højt over sig, så den rensende luft og lyset kunne gøre deres virkning. Uhyret, som var stærkt i mørket og det sumpede mudder, mistede hurtigt sin styrke, da solens stråler og kontakten med vinden ramte det.

Det kæmpede krampagtigt, og en skælven gik gennem dets afskyelige krop. Dets modstand blev svagere og svagere, til sejren var vundet. De ni hoveder sank ned og faldt slappe for-

over med gispende munde og stirrende øjne. Men først da de lå livløse, fik Herkules øje på det mystiske hoved, der var udødeligt.

Da skar Herkules dette ene udødelige hoved af hydraen og begravede det under et klippestykke, mens det stadig hvæsende vildt.

Herkules vendte tilbage og stod foran sin lærer. »Sejren er vundet«, sagde læreren. »Det lys, der skinner på den ottende port, er nu blandet med dit eget.«

Francis Merchant

Introduktion

Vi finder igen varierende udgaver af myten, og vi har ikke længere Tibetanerens myteberetning til at vejlede os. Historien om at det niende hoved var det udødelige synes udelukket ved Tibetanerens enkle udtalelse om, at der var tre gange tre, eller ni prøver. Den version, der i myten bliver brugt af Francis Merchant, synes mere nøjagtig, for den siger, at ni hoveder blev uskadeliggjort, og derefter dukkede det mystiske udødelige hoved op. Den udtalelse, at dette vigtige hoved blev »begravet under et klippestykke«, giver yderligere anledning til megen spekulation. Måske brugen af ordene »skjult under viljens klippe« løfter sløret. Alle versioner angiver, at det blev begravet sådan.

I nogle beretninger fortælles det, at Herkules brændte hovederne bort, og den guddommelige ild ville så sandelig være nødvendig til denne udryddelse. Det er imidlertid umuligt at benægte det storslåede billede af verdensdisciplen, der i denne højeste prøve falder på knæ i ydmyghed og løfter uhyret (alt det samlede onde, alle fejltagelser og fiaskoer fra hans lange fortid) op i åndens luft, hvor hydraen ifølge sin natur ikke kunne leve og derfor sank sammen og døde. Brugen af ild ved den indledende kraftudfoldelse giver udtryk for dette symbol.

Selv om seksualitet ved prøven med hensyn til modsætningernes forening og Mars' dobbelte herredømme har sin speci-

elle plads, er den stærke betoning af denne ene facet ikke tilstrækkeligt vidtrækkende. Alle modsætningernes par skal forenes i dette vigtige tegn, et avanceret tegn for den integrerede, bevidste discipel, ikke et tegn for det uudviklede snæversynede menneske, som man så ofte tænker. Igen må vi være omhyggelige, når vi læser, og skelne mellem mennesker på det almindelige hjul og disciple på det omvendte hjul. Alt dette fremsættes til læserens overvejelse, men ikke med autoritet.

Psykologisk analyse af myten

Herkules blev beordret til at finde den ni-hovedede hydra, der levede i en dunstfyldt mose. Dette uhyre har sit subjektive modstykke. Det bor i sindets huler. Det trives i mørket og muddret i de uoplyste kroge i sindet.

Dybt lejret i det underbevidstes underjordiske regioner opretter udyret sit vedvarende opholdssted, mens det snart er roligt, snart bryder ud i voldsomt raseri. Det er ikke let at opdage dets eksistens. Der går lang tid, førend et menneske indser, at han nærer og opretholder så vild en skabning. Den flammende aspirations brændende pile skal skydes af, før dens nærvær åbenbares.

At kæmpe mod så drabelig en fjende er sandelig en heltegerning for en menneskesøn, selv om han også er en Guds søn. Hug ét hoved af, og et nyt vokser ud på stedet. Hver gang et lavt begær eller en lav tanke overvindes, kommer der andre i stedet.

Herkules gør tre ting: han erkender, at hydraen eksisterer, søger tålmodigt efter den og udrydder den til slut. Skelneevne er nødvendig for at erkende dens eksistens, tålmodighed for at finde dens leje, og ydmyghed for at bringe det ubevidstes afskyelige fragmenter op til overfladen og udsætte dem for visdommens lys.

Så længe Herkules kæmpede i mosen, midt i mudder, slam og kviksand, var det umuligt for ham at overvinde hydraen. Han var nødt til at løfte uhyret op i luften. Det vil sige, at han måtte overføre sit problem til en anden dimension for at løse

det. I dyb ydmyghed, knælende i mudderet måtte han undersøge sit dilemma i visdommens lys og i den søgende tankes op-højede atmosfære. Ud fra disse betragtninger kan vi forstå, at svarene på mange af vore problemer først kommer, når vi har opnået en ny fokusering for vor opmærksomhed, og skabt et nyt perspektiv.

Vi får at vide, at et af hydraens hoveder er udødeligt. Dette må indebære, at hver eneste vanskelighed, hvor frygtelig den end kan synes at være, indeholder en juvel af høj værdi. Intet forsøg på at beherske den lavere natur og opdage denne juvel er nogensinde forgæves.

Det udødelige hoved, skilt fra hydraens krop, bliver begravet under et klippestykke. Dette betyder, at den koncentrerede energi, der skaber et problem, stadig er til stede, men nu lutret, ledet i en ny retning og forøget, efter at sejren er vundet. En sådan kraft skal derfor kontrolleres og kanaliseres på rette måde. Under den udholdende viljes klippe bliver det udødelige hoved en kilde til styrke.

Hydraens ni hoveder

Den opgave, Herkules fik tildelt, havde ni facetter. Hvert af hydraens hoveder repræsenterer et af de problemer, der tynger den modige person, der søger at opnå herredømme over sig selv. Tre af disse hoveder symboliserer de begær, der er knyttet til seksualitet, bekvemmelighed og penge. Den anden gruppe på tre har at gøre med lidenskaberne frygt, had og magtbegær. De tre sidste hoveder repræsenterer det uoplyste sinds laster: stolthed, separatisme og grusomhed. (*Esoterisk Astrologi*).

Omfanget af den opgave, som Herkules påtog sig, er således ganske tydeligt. Han skulle lære den kunst at forvandle de energier, der så ofte styrter mennesker ud i katastrofale tragedier. De ni typer kraft, der siden tidernes begyndelse har anrettet ubeskrivelig ødelæggelse blandt menneskenes børn, skal forvandles og styres i en anden retning.

Mennesker af i dag stræber stadig efter at opnå det, som Herkules havde held til at fuldføre. Problemer, der opstår ved misbrug af den energi, der kendes som seksualitet, lægger beslag på vor opmærksomhed fra alle sider. Lysten til velbehag, luksus og materielle besiddelser vokser stadig hurtigt. Jagten på penge som et mål i stedet for et middel indskrænker livet for utallige mænd og kvinder. Således udfordrer arbejdet med at udrydde de første tre hoveder stadig menneskehedens styrke tusinder af år efter, at Herkules gennemførte sin usædvanlige heltedåd.

De tre karakteregenskaber, som Herkules skulle udtrykke, var ydmyghed, mod og skelneevne. Ydmyghed for at kunne se objektivt på sin tilstand og blive klar over sine brister. Mod for at kunne angribe det uhyre, der lå sammenrullet ved hans væsens rødder. Skelneevne for at opdage en teknik til at klare sin dødsfjende.

Det har været den moderne psykoanalyses arbejde at afsløre den sump af lave begær og egoistiske drifter, der fremkalder betændelse i det underbevidste. Denne nyere teknik bringer sandt nok de uhumske kendsgerninger fra undertrykte impulser frem i lyset, men den standser ofte på dette punkt. Individet erkender, at der ligger et uhyre gemt i bevidsthedens underjordiske områder, men føler sig forvirret og desorienteret i sit forsøg på at håndtere denne vældige fjende.

Herkules påkalder et klarere lys end det fra det analyserende sind. Han søger at løfte sit problem op i en højere dimension for ikke at rode uendeligt i det underbevidstes mudderpøl. I sine bestræbelser på at se sit dilemma i lyset af den visdom, vi kalder sjælen, konfronterer han det fra en ny synsvinkel. Ved at gøre det bryder han hydraens greb og overvinder til sidst udyret.

Kampen med hydraen: en moderne version

En betragtning af de ni problemer, der møder et nutidsmenneske, som prøver på at slå hydraen ihjel, vil kaste lys over de mærkelige kræfter i den krudttønde, det menneskelige sind er.

1. *Seksualitet.* Viktoriansk snerpethed og psykoanalytisk lystenhed er begge uønskede. Seksualitet er en energi. Den kan undertrykkes, udfoldes uhæmmet eller sublimeres. Fortrængning eller undertrykkelse er ikke sande løsninger. Promiskuitet forråer livet og gør mennesket til slave af en overvældende lidenskab. Sublimering indebærer anvendelse af seksualenergien i en kreativ bestræbelse.

Forvandlingen af menneskets energier åbner et område med spekulation og eksperiment. I fysikken kan bevægelsesenergi omdannes til elektricitet og varme til bevægelse. I hvilket omfang kan da menneskelige energier omdirigeres? Først og fremmest bruges materiens energi, således som den repræsenteres af føden, tydeligvis til at producere bevægelsesenergi. Kan den drivende energi i følelserne analogt hermed kanaliseres i form af tankevirkosomhed? Kan energien i sydende lidenskaber finde udtryk som aspiration? Kan tilbøjeligheder og tvangshandlinger i den menneskelige natur forvandles, således at de bliver til velgørende kræfter? Kan den energi, der frembringer tanken, bruges som syntesens kraft, der resulterer i en følelse af identifikation med alt levende?

Herkules' erfaring antyder, at sådanne muligheder består, og at den, som vil undertvinge lidenskabernes og det separatistiske sinds hydra, må løse problemer af denne art.

2. *Bekvemmelighed.* En evig følelse af utilfredshed ansporer mennesket til stadig højere præstationer. Bekvemmelighed lægger ofte en dæmper på en sådan stræben. Nedytning af besiddelser og sløvet af den lokkende følelse af bekvemmelighed visner og falmer ånden. Bekvemmelighedens fange synker tilbage i apati og glemmer de kampe og prøvelser, der hærder den åndelige stræbens skarpe klinge. Viljen til at søge, den drivende tilskyndelse til at løse gåden i livets centrum er fremmed for den narcissistiske tilbøjelighed til at gøre bekvemmelighed til et centralt motiv i tilværelsen.

3. *Penge.* Ophobning af penge er en enorm lidenskab bag folks eller nationers handlinger. Ethiske og menneskelige værdier lades ude af betragtning i en vildfarende bestræbelse på at samle det guld, der giver magt. Det er uundgåeligt, at valg træffes efter økonomiske overvejelser snarere end efter ånde-

lig overbevisning eller etiske principper. Trangen til at samle rigdom er umættelig. Uanset hvor meget en person har, stiller han stadig grådigt krav om mere.

En forkrøblende effekt af denne form for mental forvrængning er selvcentrerethed. Det individ, der plages af denne lidelse, ønsker alt for ofte at få alting men ikke at give noget. Verdens tilstand afgøres for ham af, hvad det lykkes ham at erhverve. Han betragter sig selv som noget enestående og anerkender ikke, at han har et ansvar for, at andre får de fordele, som han selv har modtaget.

Er ikke intellektuelle rigdomme og åndelige skatte rigdomsaspekter, der kan gøre krav på vore anstrengelser? De kan deles med alle, og den som bortgiver alt, hvad han har, opdager at han er rigere, end han var før. Trangen til at erhverve materielle goder kan en skønne dag forvandles til ønsket om at samle viden og viljen til at erhverve åndens juveler.

4. *Frygt.* På talløse måder piner frygtens spøgelse menneskenes sønner. Disse illusoriske skikkelser forvirrer og skræmmer dem, da de virker som lænker om fødderne og en møllesten om halsen. Mange mennesker kryber fejlt sammen, når de hjemses af en udmarvende frygt for latterliggørelse, for fiasko, for det ukendte, for alderdommen, tilfældet og døden.

Kan denne frygt fjernes? Herkules' erfaringer tyder på, at den kan overvindes ved at hæve bevidstheden til en højere grad af integration. Når en persons liv fokuseres på et højere formål, bliver frygtens truende skygger trængt tilbage til tankens periferi. Så længe frygtens ubestemmelige uhyrer strejfer om i det underbevidste tusmørke, vil de have magt til at blegne kinden og fryse hjertet til is.

En soldat, der er opsat på at slå fjenden, sætter sit liv på spil. En mor, der river sit barn væk fra en fare, glemmer sin egen frygt. En bilist, der raser hen ad landevejen i halsbrækende fart, bringer liv og lemmer i fare for spændingens skyld. Disse personer har fokuseret deres opmærksomhed på et punkt, der er hævet over frygten. Det åndeligt orienterede

individ har centreret sin tanke på et niveau, der er for forfint til, at frygten kan nå det.

5. *Had*. Hadet har sine rødder i fornægtelse. Det er det modsatte af ønsket om forening. Når hadet hæves op i en højere dimension, forvandles det til en afvisning af alt, hvad der er uvirkeligt. Når hadet bliver frigjort for hele sit følelsesmæssige indhold, kan det blive en energi, der får et menneske til at afvise formen til fordel for det liv, der besjæler den. På den lavere bue er had helt bestemt destruktivt, men på den højere, når det er blevet fuldstændigt lutret, kan det vise sig som kærlighedens retside.

6. *Magtbegær*. Gennem de sidste få århundreder har menneskene udløst magtenergi langt mere end kærlighedsenergi. Resultatet er ubalance og uligevægt. Når magt ikke er forbundet med kærlighed, bliver det en demoraliserende kraft. Mange tragedier i menneskers indbyrdes forhold er resultatet af et ubehersket begær efter at dominere andres liv, efter at give regler for og styre deres opførsel. Den, der erstatter etiske principper med magtmotiver, avler evig strid. De høje idealer, der har tjent som ledestjerner igennem århundreder, broderskab, samarbejde og idealisme, gløder kun svagt, så længe magt er den bestemmende faktor i samfundet.

Når den imidlertid bliver forvandlet, vil viljen til magt blive viljen til at yde og viljen til at ofre. Den strenge selvcentrerede vilje transformeres til en formidler af godgørende gaver. Så tjener magt kun kærlighed og kærlighed kaster glans over magt.

7. *Stolthed*. De mure, der opbygges af stolthed, indespærrer et menneske mere effektivt end fængselsgitre. Holdt fast af selvforherligende tankers tunge lænker ser han på andre mennesker med nedladdenhed. På den måde svækker han det led, der binder alle mennesker sammen i uløseligt broderskab. Ved at skille sig ud bevæger han sig længere og længere bort fra kredsen af menneskelige sympatier.

Herkules falder på knæ, mens han kæmper med hydraen og symboliserer i denne stilling ydmyghedens ånd, der skal opnås. Forherligelsen af personlighedens lyster skal erstattes med det at udvise selvopofrende tendenser.

8. *Separatisme*. Det analytiske sind inddeler og underinddeler, idet det sætter delen højere end helheden. Der lægges større vægt på at påpege forskelligheden end på enhedens brobyggende kendsgerning. En sådan opdelende tankegang kæmper imod impulsen til syntese.

Den separatistiske holdning er mere bevidst om forskelle mellem mennesker end om ligheder. Den opfatter religion som en række modstridende enheder frem for et enkelt udtryk for en åndelig impuls. Den anser klasse modsætningerne i samfundet for at være vigtigere end den fælles menneskelighed, der gør mennesker til brødre. Den ser jorden som en række uforenelige nationer i stedet for som én verden.

Herkules måtte se hydraen som ét uhyre, ikke som et udyr med ni forskellige hoveder. Så længe han forsøgte at skille hovederne fra et ad gangen, slog det fejl for ham. Da han til sidst behandlede hydraen som en helhed, vandt han sejr.

9. *Grusomhed*. Den tilfredshed, mennesker oplever ved at gøre andre ondt vidner om, at der eksisterer onde tilbøjeligheder, der ødelægger sindet. Fryd over at volde lidelse hos vore medmennesker er en sygdom. Dette hæslige hoved hos hydraen må ødelægges en gang for alle, førend et menneske kan kalde sig menneskeliggjort. Det moderne liv frembyder mange eksempler på brutalitet og umotiveret grusomhed. I mange familier bliver følsomme børn hånet, latterliggjort og nedvurderet af dem, der nægter at have besvær med at forstå dem. I skilsmisseretten erklærer ægtemænd og deres koner dagligt til omverdenen, at de er ofre for mental tortur. Retsmøder og hospitaler fremlægger stadig flere vidnesbyrd om den irrationelle fornøjelse, mennesker føler ved at pine hinanden. »Vi gør det for spændingens skyld,« sagde en teenagegangster fornylig, »ikke for penge«.

Når denne uhyrlige grusomhed holdes højt op i luften i fornuftens og medfølelsens lys, mister den sin magt. Arbejdet med at omdanne grusomhedens energi til aktiv medfølelse er endnu at udrette. I to prøver »dræbte« Herkules, hvor han skulle have elsket, men i Scorpio fuldførte han denne forandring, da han udryddede en tendens i sit eget væsen, der ville have lammet ham i alle fremtidige foretagender.

Psykologisk talt er dette, hvad Herkules fuldførte i dette arbejde. Han har givet lyset adgang til de mørke kroge i det underbevidste, har grebet om de uhyrlige kræfter, der vælter sig i underbevidsthedens slam, og har overvundet fjenderne i sin egen husholdning. En renselsesproces har fundet sted, og Herkules er nu rede til at gå i gang med det næste arbejde, hvor han skal bevise sin evne til at styre sindets kræfter og styrke.

F.M.

Anvendelse i livet

Resumé af et foredrag af A.A.B.

Scorpio er det arbejde, som vi fra visse synsvinkler har været meget optaget af, og som vil optage os i lang tid, fordi vi, i modsætning til Herkules, ikke har triumferet over hydraen. De fleste af os er beskæftiget med de resultatløse metoder, han brugte i begyndelsen af denne prøve.

Dette er først og fremmest menneskehedens problem, men individuelt er vi så dybt involveret i vor egen evolution, at vi glemmer det store udsyn. Hvis det nogensinde skal lykkes for os at klatre op på bjergtoppen i Capricorn, må vi se bort fra personligheden og begynde at fungere som sjæle.

I mine højeste øjeblikke ved jeg teoretisk godt hvad min holdning og mine handlinger burde være, men jeg tager den med ro. Hvorfor? På grund af en fundamental lov, at alt i naturen udvikler sig fortløbende, skridt for skridt, linje for linje og forskrift efter forskrift. Det kunne blive en overvældende oplevelse, hvis jeg sådan hurtigt kunne bringe orden i min personlighed, således at hele min sjæls kraft kunne strømme ind. Jeg ville blive fejlet omkuld af min sjæls styrke og lys, almagt og alvidenhed. Jeg ville ikke vide, hvad jeg skulle stille op med det, jeg havde. Det betyder ikke, at alt hvad jeg skal gøre er at læne mig tilbage og lade loven arbejde, hvile på årerne og lade evolutionen bære mig af sted, indtil jeg på et eller andet tidspunkt når målet. Men det betyder, at lige nu befinder jeg mig på slagmarken kurukshetra, og jeg skal befatte

mig med denne hydra i Scorpio, for det er det arbejde, menneskeheden er optaget af i dag.

Den sande Scorpio-prøve finder aldrig sted, førend man er blevet koordineret, før ens sind, emotionelle og fysiske natur fungerer som en enhed. Så går mennesket ind i Scorpio, hvor hans ligevægt forstyrres, og begæret synes at tage overhånd, netop som han troede, at han var blevet af med det. Han er ustabil, og han troede, at han var i balance. Hans sind, som han var sikker på var begyndt at kontrollere personligheden, synes ikke at fungere. Når vi studerer Herkules, ser vi os selv.

Husk, at der er tre ting, disciplen skal gøre i Scorpio. Han skal bevise, ikke for Hierarkiet, ikke for tilskueren, men for sig selv, at han har overvundet den store illusion, at materien, formen, ikke længere kan binde ham. Herkules skal bevise over for sig selv, at formen helt enkelt er en kanal, hvorigennem han skal udtrykke sig, og hvorved han kontakter et stort område af guddommelig manifestation. Ved at læse visse bøger om religion kunne man komme til den konklusion, at formen, følelserne og sindet alle er noget ondt, noget uønsket, som man må se at blive af med. Efter min opfattelse er det væsentligt at forstå, at hvis jeg bliver befriet for den fysiske form, så har jeg ingen midler til at komme i kontakt med et guddommeligt udtryk, fordi Gud er i mit medmenneske i denne fysiske, håndgribelige verden, som jeg lever i, og hvis jeg ikke har nogen form eller nogen af mine fem sanser, udelukker jeg mig fra Gud i denne form. Personligheden skal ikke dræbes eller knuses, den skal anerkendes som en tredobbelt kanal til at give udtryk for tre guddommelige aspekter. Alt afhænger af, om vi bruger denne tredobbelte personlighed til selviske eller til guddommelige formål. Den store illusion er at bruge personligheden til selviske formål. For at opsummere hele historien, så er selvet, i tegnet Scorpio, bestemt til at dræbe det lille selv for at lære det opstandelsens betydning.

Hvad er døden?

Der er tre dødstejn i zodiakken. Tre gange møder vi den store død, mens vi bevæger os fremad på livets hjul. I Cancer har vi

det elementære væsens død (dvs. menneskets), således at det sande menneske kan blive til. Hele vejen gennem zodiakken kan vi altid sige: »Her er døden for at. . .«

Døden er altid indgang til et rigere liv, til rigere erfaring, til rigere forståelse og større rækkevidde. Det er personlighedens død, for at sjælen kan overtage personligheden og udtrykke liv gennem den. I Pisces har vi korsfæstelsen, en verdensfrelseres død, fordi han til fuldkommenhed har udført sin opgave.

I astrologien kan død betyde mange ting. Måske betyder det, at vi skal dø. Det er én fortolkning. Måske skal vi dø bort fra en gammel følelse. Den er udlevet - »død«. Nogle krystalliserede ideer, som vi længe har hæget om, dogmer, der har styret vore aktiviteter hidtil, er ganske enkelt forbi, og vi undrer os over, hvordan vi nogensinde har kunnet tænke, som vi gjorde. Den tænke måde er død. Det er vigtigt at se det store billede og lære at fortolke det i personlighedens forskellige aspekter.

Scorpio, tegnet for magi

Magi betyder ikke at gøre mærkværdige ting: sand magi er sjælens udtryk gennem formens medium. Sort magi er brug af formen for at opnå det, vi ønsker for formen. Sort magi er uforfalsket selvished. Hvid magi er brug af sjælen med det formål at løfte mennesket op ved at bruge personligheden. Hvorfor er Scorpio magiens tegn? En gammel bog siger: »Virgo er heksen, hun forbereder de ingredienser, der vejes på vægten i Libra, og i Scorpio udføres det magiske arbejde.« For en aspirant betyder dette, at i Virgo opdagede jeg Kristus i mit indre, at min formnatur ned gennem tiderne har nærret en Kristus. I Libra svinger jeg mellem modsætningernes par, formen og Kristus-naturen, indtil jeg finder balancen, og Kristus og materien er i en ligevægtstilstand. I Scorpio bliver jeg prøvet for at se, hvad der vil sejre, formen eller Kristus, det højere eller det lavere selv, det virkelige eller det uvirkelige, det sande eller illusionen. Det er den historie, der ligger til grund for Scorpio.

Stjernebillederne og stjernerne

Taurus, som ligger over for Scorpio, er tegnet for det begær, der på det fysiske plan hovedsageligt udtrykkes som seksualitet. I Scorpios hjerte finder vi *Antares*, en af de fire kongelige stjerner, en rød stjerne. Rødt er begærets farve, og denne er den rødeste stjerne på himlen. Den symboliserer det røde begær, der ligger bag alle manifestationer af det guddommelige liv.

I Gemini, hvor Herkules samlede de gyldne æbler, kæmpede han også med *Antares*. Her i Scorpio står vi igen over for den røde stjerne. Hvorfor? Fordi menneskehedens problem i dette vort betydningsfulde solsystem er tiltrækning mellem modsætninger (hvilket betyder begær). Altid er der dualitet, det, som begæres, og den, der begærer. Aquila, ørnen, og Scorpio kan byttes ud med hinanden. Ørnen har meget at gøre med U.S.A., og pilen fra Sagittarius, det næste tegn, er også fremherskende i De forenede Staters segl. Aquila, ørnen, er fuglen uden for tid og rum, og mens Herkules kæmper med hydraen, ser han op, får øje på ørnen og bliver mindet om, at han er kommet i inkarnation og vil flyve tilbage, hvor han kom fra.

Til dette tegn er knyttet tre stjernebilleder, som er umådeligt interessante. Først er der *Serpens*, illusionens slange, den slange, vi møder i *Genesis*, hvor den vildledte Eva. Det andet er *Ophiuchus*, den mand, der kæmper med slangen. Den gamle zodiak afbilder slangen i hænderne på denne mand. Han griber den med begge hænder og træder på dens hjerte, som er begærets røde stjerne. Mens han gør dette, ser han mod det stjernebillede, vi traf i Libra, kronen. Vi har således personligheden, symboliseret ved *Ophiuchus*, der kæmper med illusionens slange, mens kronen, som han stræber imod, holdes op foran ham.

Det tredje stjernebillede hedder *Hercules* og skildrer aspiranten, der ikke ser på kronen, men på ørnen, Aquila. Personligheden ser på kronen, men siger: »Jeg har det så svært for tiden, mine omgivelser er imod mig, mine hjemlige forhold er vanskelige, men jeg får en krone en skønne dag. Herkules, di-

sciplen, bekymrer sig ikke om kronen, han ser efter ørnen, åndsaspektet. Han er optaget af det vidunderlige symbol på lyset, der bryder frem, og som gør al sejr mulig.

Hold dit øje fæstnet på ørnen; kald ilden ned; se ikke på jorden; vær centreret i det guddommelige.

A.A.B.

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Lad maya stå i flor, og lad vildfarelse herske.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Kriger er jeg, og fra kampen står jeg sejrrig frem.«

9. arbejde

Fordrivelsen af de stymfaliske fugle

Skytten, Sagittarius, 23. november - 21. december

Myten

På fredens sted stod læreren og talte til Herkules. »O, du Guds søn, som også er en menneskesøn,« sagde læreren, »tiden er kommet til at betræde en ny vej. Du står ved den niende port. Gå igennem den og find stymfalussumpene, hvor de fugle bor, der forvolder så stor skade. Find derefter frem til, hvordan de kan jages ud fra deres gamle, sikre tilholdssted.«

Han tøvede et øjeblik. »Den flamme, der stråler hinsides sindet, åbenbarer den sikre retning,« tilføjede han. »Opgaven venter. Gennem den niende port må du nu gå.«

Så gik Herkules fremad, menneskesønnen, som også var Guds søn.

I lang tid søgte han, før han kom til Stymfalus. Foran ham lå den stinkende sump. En mængde fugle skræppede hæst op i et truende og disharmonisk kor, da han nærmede sig.

Da han kom tættere på, så han fuglene. Store, modbydelige og hæslige var de. Alle havde de et jernnæb, der var skarpt som et sværd. Også fjerene syntes at ligne stålspyd, som, når de faldt, kunne kløve issen på trætte vejfarende. Deres kløer kunne måle sig med næbbene i skarphed og styrke.

Tre fugle, der opdagede Herkules, slog ned på ham. Han blev stående og afværgede angrebet med sin tunge kølle. Den ene fugl ramte han på ryggen, så det ragede; to fjer faldt brat til jorden og stod og dirrede, da de trængte ned i den bløde muld. Til sidst trak fuglene bort.

Herkules stod foran sumpen og grundede over, hvordan han kunne fuldføre den opgave, der var pålagt ham, hvordan han kunne befri stedet for disse rovfugle.

På mange måder søgte han at finde en løsning. Først prøvede han at dræbe dem med pile, et helt kogger fuldt. De få, han

dræbte, var kun en brøkdel af de mange, der var tilbage. De fløj op i skyer så tykke, at de skjulte solen.

Han tænkte på at sætte fælder op i sumpen. Hverken båd eller menneskefødder kunne krydse mosen.

Herkules betænkte sig. Så huskede han det råd, han havde fået. »Flammen, der stråler hinsides sindet, åbenbarer den sikre retning.« Han tænkte længe efter, og da dukkede en metode op i hans sind.

Han havde to bækkener, store og af metal, som frembragte en skingrende lyd, der ikke var af denne verden, en lyd så gennemtrængende og så skærende, at den kunne skræmme de døde. For Herkules selv var lyden så utålelig, at han dækkede begge ører med puder.

I skumringen, da sumpene var tæt pakket med utallige fugle, kom Herkules tilbage. Så slog han bækkenerne hårdt sammen, igen og igen. Det frembragte en infernalsk larm, så metallisk skingrende, at han selv næsten ikke kunne udholde lyden. Slig øresønderrivende mislyd var ikke hørt i Stymfalus før.

Forvirrede og forstyrrede af denne afskyelige larm fløj rovfuglene op med vildt baskende, metalliske vinger, mens de skreg i hæs rædsel. Fuldstændigt forvirret flygtede den kæmpemæssige fugleflok i afsindig hast for aldrig at vende tilbage. Stilheden bredte sig over hele sumpen. De frygtelige fugle var forsvundet. Det bløde skær fra den dalende sol kunne ses, mens den spillede hen over det skumrende landskab.

Da Herkules vendte tilbage, hilste læreren ham: »De morderiske fugle er drevet bort. Arbejdet er fuldført.«

F.M.

Fortolkning af arbejdet

Redigeret foredrag af A.A.B. 1937

Sagittarius er efter min mening højst interessant, fordi det har sådan en særlig gyldighed for alle os, der svarer til betegnelsen »aspirant«.

Der er to ord, jeg ønsker strøget af okkultistens ordforråd, det er »indviet« og »mester«. »Indviet er usandsynligt separa-

tistisk, det er et piedestal-ord. »Mester« har i folks bevidsthed fremavlet den følelse, at der eksisterer overmennesker, der indtager en holdning som ledere eller mestre over for deres disciple, og som fortæller dem, hvad de skal gøre, og hvordan de skal gøre det. Man har aldrig kendt til, at en sand adept gjorde det.

Jeg kan lide ordene »aspirant« og »discipel«. Aspirant er en altomfattende betegnelse, der dækker ethvert stadi i vor udvikling. Hvis I ønsker et mere teknisk ord, så brug discipel. Det er et lidt tilsløret ord, for endda en aspirant af laveste grad er en discipel. Kristus selv er også en discipel. Ordet afskaffer grader og klasser samt trin og forskellige udviklingsstadier.

Hvor vi står på udviklingsstigen er vor egen private sag. Verden vil vide, hvad vi er, når vi har udført det arbejde, der skitseres for os i denne Sagittarius-opgave.

Vi har allerede behandlet det enestående tegn, Scorpio, hvori Herkules beviste over for sig selv, at han ikke længere kunne narres af illusionens slange. Han var fri for frygt og blændværk, for alt, hvad der kunne føre ham på afveje. Visionen kunne ses.

Da Sagittarius er sådan et uhyre vigtigt tegn, vil jeg gerne give jer et kort resume af, hvad der er sket indtil nu. Det dækker det, der ligger bag os. Jeg går ud fra, at vi alle er den målrettede aspirant, bueskytten på hesten, der som en pil styrer lige mod målet.

Det er interessant, at De forenede Staters banner viser Sagittarius' pile i ørnens kløer. Aquila kan astrologisk ombyttes med Sagittarius og er symbol på ånden, der manifesterer sig gennem sjælen, som aspiranten på det fysiske plan målrettet stræber hen imod. De forenede Staters banner rummer en profeti om målet for denne race, når den har udviklet sig, for det er i denne race, der vil fremstå den gruppe aspiranter, som, når tiden kommer, vil blive til en gruppe disciple, der vil vise planeten kendsgerningen om den subjektive verden. Det er denne races skæbne. Det vil være en præstation af alle de racer, der er samlet i De forenede Stater.

Lad os komme tilbage til Herkules, aspiranten, og se, hvad han har udrettet i hvert tegn.

I Aries begyndte Herkules på tankens plan sine bestræbelser på at fange de menneskeædende hopper, og han fik fiasko, fordi han behandlede dem på personlighedens måde. Han arbejdede med tanken ud fra personlighedens standpunkt. Han løste ikke sit problem fra sjælens standpunkt. I Sagittarius ryddede han de menneskeædende fugle af vejen. Han stod her igen foran det samme problem på tankens plan, hvor han nu demonstrerede den fuldstændige kontrol over det, som er det første, som en aspirant til indvielse skal gøre. Vi kontrollerer vore tanker og følgelig kontrollerer vi vore ord. Der findes ingen indvielse for os, før dette er opnået. I Aries begyndte han at kontrollere tanken.

I Taurus arbejdede han ned til astralplanet og kom igen ud for problemet seksualitet, der anskueliggør det laveste aspekt af den storslåede lov om tiltrækning i universet. Han havde rimeligt held med sig. Han beherskede tyren og drev den ind i kyklopernes by.

I Gemini begyndte dualiteten at gå op for ham. Han blev optaget af problemet sjæl og legeme og af, hvordan han skulle koordinere dem. Det er derfor, at Gemini svinger frem og tilbage i de tidlige stadier.

I Cancer gik han videre til et vist mål af massebevidsthed. Han tog form. Det er et stadium for »menneskelig« inkarnation. Hos mange kan den kendsgerning, at de er mennesker med relationer til andre mennesker, overhovedet ikke trænge ind i deres bevidsthed. I Cancer begyndte Herkules at erkende dette. I det øjeblik I gør det, fanger I intuitionens sky då, og I begynder at blive intuitive, ikke psykiske.

Så kom Herkules ind i det vanskelige tegn, Leo, hvor så mange befinder sig netop nu, og han blev en meget stærk individualitet. Han var sikker på, at han kunne gøre alt, han stod alene: et magtfuldt stadium. På dette stadium begynder man at lede mennesker, men man begynder med at lede dem forkert. Man hævder sig for magtfuldt og tror, at man er mere betydningsfuld, end man er. Det er nødvendigt at gøre sig fri af følelsen »jeg er«. Det er hele sagens kerne i aspirantens liv. I

skal identificere jer så meget med det virkelige åndelige væsen, der ligger bag alle former, at I ikke længere er optaget af jeres egen form, eller de mentale og emotionelle reaktioner, eller jeres egen dygtighed.

I Virgo blev Herkules bevidst, ikke om sjæl og legeme, der er sidestillet, men om den kendsgerning, at skjult i hans indre var den uendelige Kristus, at personligheden, formsiden gav næring til noget smukt og skjult, og hans øjne blev åbnet.

I Libra gik han gennem et vanskeligt stadium med at opnå ligevægt. Det er på mange måder et tegn, der er svært at forstå, da mennesket hverken er sjæl eller legeme. Libra er balanceringen af modsætningernes par på det fysiske plan. Han har balanceret dem så meget, at han føler, han ikke kommer nogen vegne.

I Scorpio, på astralplanet, tager han igen det arbejde op, som han begyndte i Taurus, fuldfører det, rydder hele mudderet og den store illusion af vejen, og står fri med sit mål klart foran sig.

Gemini ligger modsat Sagittarius; Gemini-dualitet; Sagittarius-enhed, den målrettede bevægelse fremad, den samlede personlighed, bevidst om sjælen, besluttet på at træde ind i tegnet Capricorn, hvor den store overgang bevises, ud af det fjerde og ind i det femte eller det åndelige rige.

Sagittarius er bueskytten på den hvide hest, undertiden afbildet som kentaur med bue og pil. I disse to billeder har I hele historien - kentauren, halvt menneske, halvt dyr, og bueskytten på den hvide hest, halvt menneske, halvt gud. En hvid hest er altid symbol på guddommelighed. Kristus kom ridende på en hvid hest. Der har I Sagittarius i Johannes åbenbaring. Det er et dobbelt tegn, og altid, når I har et dobbelt tegn, har I et problem.

Ganske som Herkules i Scorpio tager det arbejde op, som han begyndte i Taurus og fuldførte det, således tog han i Sagittarius det i Aries påbegyndte arbejde op og fuldførte det. I Aries befattede han sig med tanken ved dens udspring. I dette tegn beviser han fuldstændig kontrol over tanke og tale.

Sagittarius er undertiden blevet kaldt »tegnet med virkningen fra Scorpio«. I det øjeblik, vi har befriet os for illusionen,

i det øjeblik går vi ind i Sagittarius, og vi ser målet. Vi har aldrig rigtig set det tidligere, fordi der mellem os og målet altid befinder sig den sky af tankeformer, der hindrer os i at se det.

Vi taler om åndelig kærlighed, hengivenhed for Kristus, hengivenhed for racens ældre brødre, for sjælen. Mens vi er beskæftiget med disse tanker, bygger vi skyer af tankeformer, fordi vi tænker, og mens vi tænker, bygger vi. Derfor har vi bygget rundt om os en sådan sky af tankeformer om vor stræben, at vi ikke ser målet. Jeg vil ikke rive jorden væk under jeres fødder, *men hold op med at tænke så meget over, hvad I skal gøre og lær helt enkelt »at være«.*

Stilhed

Sagittarius er det tegn, som forbereder os til Capricorn, og i visse gamle bøger kaldes det »stilhedens tegn«. I oldtidens mysterier skulle den nyligt optagne broder sidde i stilhed, han måtte ikke gå eller tale. Han skulle være, arbejde og iagttage, fordi man ikke kan komme ind i det femte rige, det åndelige rige, ej heller bestige bjerget i Capricorn, førend man har opnået beherskelse af tale og kontrol over tanken. *Dette er læren i Sagittarius: beherskelse af talen gennem kontrol af tanken.* Det vil holde os beskæftiget, for efter at I er holdt op med at bruge de ret så sædvanlige måder at tale på, som fx sladder, så må I lære at beherske jeres tale om åndelige ting. I må lære, hvad der *ikke* skal siges om sjælens liv, ikke at komme med vidtløftig tale om det, som folk måske endnu ikke er rede til.

Ret brug af tanke, beherskelse af tale og deraf følgende harmløshed dvs. uskadelighed på det fysiske plan resulterer i frigørelse. For vi fastholdes i den menneskelige enhed, vi er fanget på planeten ikke af en ydre kraft, der holder os der, men af det, vi selv har sagt og gjort. I det øjeblik, vi ikke længere skaber forkerte relationer til mennesker med det, vi siger, som ikke skulle have været sagt, i det øjeblik, vi holder op med at tænke det om mennesker, som vi ikke skulle tænke, da overskæres lidt efter lidt de bånd, der binder os til den plane-

tariske tilværelse, vi bliver befriet, og vi klatrer op ad bjerget som stenbukken i Capricorn.

Nogen har spurgt: »Må vi aldrig skabe karma for os selv eller gøre noget, der kunne binde os til noget menneske, fordi vi, så længe vi gør det, skal blive ved med at reinkarnere?« Nuvel, jeg vil binde mig til menneskeheden gennem tjeneste, kærlighed og uegennyttige tanker. Det betyder noget. Men jeg vil ikke binde mig selv med kritiske tanker, selvmedlidende tanker, sladder eller ord, jeg ikke skulle sige. Jeg vil ikke have min egen frigørelse som motiv.

En advarsel: lad være med at være god, eller uskadelig eller yde tjeneste bare for at slippe bort fra det hele, som mange mennesker gør. Bliv hos menneskeheden, som Kristus gør, eller som det høje væsen, om hvem det siges, at han vil blive på sit bestemte sted, til den sidste pilgrim har fundet hjem.

To porte, tre stjernebilleder

Sagittarius er den lille port ind til Capricorn. Der er to kosmiske porte: Cancer, porten til inkarnation; Capricorn, porten til det åndelige rige. Sagittarius, der ligger forud for Capricorn, omtales som »en mindre port«. Jeg kan lide at tænke på den som den lille port ved bjergets fod, som vi går igennem før vi klatrer op ad bjerget, og når vi går gennem denne lille port, viser vi vor evne til at bruge tankens pile på rette måde. Det er den store prøve.

Der ses også to fugle på himlen nær ved Sagittarius. Den ene er Aquila, ørnen, der flyver lige ind i solens ansigt, fuglen uden for tid og rum, udødelighedens symbol, symbolet på det hemmelige skjulte noget, der endda ligger bag vore sjæle. For det er blevet sagt os, at materien eller formen er vehikel for sjælens manifestation, og at sjælen på en højere omdrejning af spiralen er vehikel for åndens manifestation, og disse tre er en treenighed, forenet ved det liv, der gennemstrømmer dem alle.

Det andet stjernebillede er Cygnus, sjælens symbol. Sagittarius, aspiranten, ser til højre og ser til venstre: til højre ser

han Aquila og siger til sig selv: »Jeg er ånden, der flyver lige mod mit hjem«. Når han ser til den anden side og ser Cygnus, svanen, med de fire stjerner i form af et kors, siger han: »Jeg er sjælen, der er korsfæstet i materien, fra hvilken jeg skal befri mig selv.«

Husk, der kommer en dag, hvor vi vil tale om sjælen, som vi nu taler om personligheden som noget, vi til sidst skal frigøres fra. At frigøre sig fra sjælen, det er problemet, om jeg må bruge det ord, for det menneske, der har gennemgået tredje indvielse.

Vil I tage disse tre stjernebilleder som jeres symbol: Cygnus, Aquila og Sagittarius? Aquila, ørnen i USA's banner; Sagittarius' pile. Og har I nogensinde tænkt over, at overalt, hvor I kommer, ser I Cygnus-korset, det Røde Kors? Det er det, som De forenede Stater står for. Det står lige der på himlen.

Sagittarius er det niende tegn. Tænk over denne rækkefølge. I Virgo, det sjette tegn, har vi tegn på liv, i Sagittarius, det niende tegn, fuldførelsen af den prænatale periode før Kristi fødsel i Capricorn i december. Det er forbløffende, hvordan overensstemmelserne og analogierne viser sig. Derfor er det blevet sagt til os, at vi skal studere mennesket. Det er gennem menneskets symbolik, at vi når til forståelse af det store liv, som i sin eksistens indbefatter os alle.

Puppesymbolet

Sagittarius er mærkeligt nok blevet kaldt puppestadiet; mennesket er hverken det ene eller det andet. I puppen har I den mærkelige trefoldighed, der består af larven, puppen og sommerfuglen. Det siges, at larven reinkarnerer fem gange, den kaster sin hud fem gange, fem er menneskets tal. Så sker der det mærkelige i larvens liv, at der kommer en fuldstændig forandring. Fra at være en larve, der kravlede rundt drevet af begær, i gang med at spise hele tiden, kom den til puppestadiet. Det, der foregår i puppestadiet, er en højst mystisk hændelse. Det siges, at inden for den hårde puppeskal, som larven har opbygget, er der intet andet end en væske. Hver eneste del er blevet nedbrudt; men i den væske er der tre såkaldte livscen-

tre, og på grund af samspillet mellem disse tre energifokuseringspunkter sker der en forandring, en genopbygning, indtil en vidunderlig sommerfugl dukker frem fra stilhedsperioden. Det er næsten, som om der i puppen var symboliseret tre aspekter af guddommelighed, der arbejder efter et mønster, Kristus-mønstret.

Tænk på, hvad der sker i den enkelte aspirants liv i Sagittarius. Der er sket en fuldstændig nedbrydning af alt i Scorpio, alt er blevet reduceret til væske, for Scorpio er et astralt tegn, og symbolet er vand. For aspiranten af i dag, og det behøver jeg ikke at uddybe, er der sket en fuldstændig nedbrydning af alt i tilværelsen. Som en person sagde til mig, der er ikke noget tilbage at leve for, der er ikke noget, der er tilstrækkeligt interessant til at trække en igennem tilværelsen. Hvorfor? Fordi du er aspirant, discipel; det er den bedste antydning, du kan få for din status på evolutionsstigen. Alt er blevet brudt ned, og du ved det. Men de tre guddommelige aspekter findes stadig i væsken, og de vil arbejde, og mønstret er der ligeledes. Sagittarius er puppestadiet. Det er interessant at føre tanke-rækken eller resultaterne fra Scorpio ind i den kraft og den medgang, der er udviklet i Sagittarius, for det er et tegn for magt.

Det sande Sagittarius-menneske er en meget magtfuld person; magtfuld, fordi det er stilhedens tegn; magtfuld, fordi det er tegnet for målrettethed, og målet ses for første gang klart; magtfuld, fordi det er perioden, der umiddelbart går forud for Kristi fødsel.

Sandhedens ånd

Sagittarius, hører vi, er sandhedens ånd; *Sagittarius er summen af al sandhed, der vokser frem af individuel åbenbaring.*

Den sædvanlige følge af en individuel åbenbaring er sektarisme, hvilket er et eksempel på misbrug af Sagittarius. Jeg fik en åbenbaring, Gud har åbenbaret mig dette, hint eller noget helt tredje: Jeg pånøder øjeblikkeligt mine medmennesker min personlige fortolkning af sandhed. Jeg kan kun se min egen sandhed. Jeg er en aspirant, og alle aspiranter skal fortol-

ke sandheden, således som jeg ser den. Hvis ikke, er de ikke aspiranter. Du skal tro på reinkarnation, fordi det er sandheden. Du skal tro på visdommens mestre, fordi de eksisterer. Du skal tro dette og hint.

Målrettet, ja. Men kun lidt af sandheden. Netop så meget af sandheden, som din stakkels lille hjerne kan opfatte, og dog så uhyre stor en åbenbaring for dig, at du tror, det er hele sandheden.

I Sagittarius, det første af de store universelle tegn, ser vi sandhed som en helhed, når vi bruger tankens pile rigtigt. Jeg vil sige, at dette gælder for mig, det er min formulering af sandheden, fordi den hjælper mig til at leve. Andre grupper bruger andre terminologier, og kun i det omfang, jeg kan forstå min broders syn på sandheden, er det muligt for mig at få denne indsigt.

Alle de forskellige sandheder danner én sandhed. Det er det, der erkendes i Sagittarius, og I kan ikke gå igennem porten ved foden af bjerget, førend I har set, hvordan jeres lille bid af sandhed indgår som led i gruppemosaikken. Det er det hele.

Det rettes ånd

Sagittarius er blevet kaldt tegnet for det rettes ånd, der vokser frem af striden i de otte foregående tegn. Når jeg virkelig fungerer i Sagittarius, vil jeg have lært at skelne mellem rigtigt og forkert. Jeg vil vide, hvad der er det rigtige for mig, men jeg vil også have lært denne lektie, at det, som er rigtigt for *mig*, kan være forkert for min broder, og det, som er forkert for min broder, kan være rigtigt for mig. At det er umuligt for mig at sige, hvad der er rigtigt for jer, fordi vi alle har en forskellig udrustning, forskellig arv, forskellig tradition og baggrund, forskellige racemæssige anlæg. Vi er alle så uensartede, og, hvis vi fører tanken videre, vi er alle på forskellige stråler. Vi har forskellige egoiske stråler og forskellige personlighedsstråler, og jo mere I ved om disse ting, des mindre kan I tale om dem.

Jeg ved, hvad der er det rette for mig, og jeg vil bestræbe mig for at leve efter det, efter min idé om, hvad der er ret og rigtigt. Jeg ved ikke, hvad der er rigtigt for jer, men jeg har tiltro til, at I gør det bedste, I ved. Hvis vi kunne have den holdning til hinanden, ville harmløshedens ånd, tankekontrol og beherskelse af tale bryde frem i verden, og vi kunne undgå vore verdensproblemer. Verden vil aldrig komme i orden gennem strid, men gennem den rette tænkning, og det vil være en sjælsproces. Der er en, der har sagt: i Scorpio kommer vi til erkendelse af synd; i Sagittarius kommer vi til erkendelse af det rette.

Tre gaver

I nogle astrologibøger får vi at vide, at der er tre tegn i zodiakken med en velgørende udstrømning. Det ene er Aries, hvorfra eksistensen, livets gave, strømmer ud over os. Et citat fra et hinduskrift fortæller, at der er tre ting vi får af Guds nåde: gaven at være menneske, længslen efter befrielse og det at komme under en fuldkommen vismands ledelse i sit eget hjerte.

Livets gave i Aries er det under at blive menneske. Hvis I kan tænke på jer selv som et mineral, vil I fra en sådan begrænsning nå til underet at være til, fordi det betyder frihed fra mineralets synspunkt. Fuldstændig frihed.

I Leo er det muligheden gave. Jeg er det individuelle menneske. Jeg vil bruge livet til mig selv, hvis jeg er en lille Leo, eller jeg vil bruge muligheden for at åbne portene for andre mennesker.

I Sagittarius er det magtens gave. Føler I, at I er i stand til at have magt? En af definitionerne på en okkultist er et menneske, som arbejder i magtens og kræfternes verden. Jeg kender ingen, der med sikkerhed kan blive betroet at udøve magt. Hvorfor? Fordi Sagittarius endnu ikke har udført sit arbejde. Beherskelse af tale er endnu ikke lært. Tankekontrol mestres ikke, og sjælen er ikke magtfuld nok. Når vi elsker nok, kan vi få magt. Når vi elsker nok, og ikke volder skade, da vil portene til himmel og helvede blive betroet os, men ikke før.

Lad os begynde at elske, ikke sentimentalt, men ved at begynde virkelig at forstå mennesker, ved at identificere os med dem og elske dem. I kan vide, hvad et menneske er med alle hans fejl og I kan elske ham, ikke fra et overlegent stade, hvor man siger »stakkels fyr, en skønne dag vil han være, hvor jeg er«, men derfra, hvor man siger »jeg har været akkurat lige sådan«, eller »sådan er jeg også«.

Livets gave, mulighedernes gave, magtens gave, det er zodiakkens tre store gaver.

Tre stjernebilleder

Der er tre stjernebilleder knyttet til dette tegn, de tre smukkeste.

Lyren, den syvstrengede harpe. Aspiranten lærer at spille på harpen, og gør sit liv til musik.

Ara, alteret, fordi aspiranten lægger alt på alteret, ikke i en ånd af bedrøvelig opgivelse, hvor han helt ulykkelig strammer sig op, men i den ånd hvor »der er intet andet at gøre. Jeg gør mig fri af disse ting, således at jeg kan tjene mere fuldt og helt.«

Draco, slangen. Vi mødte hydraen, slangen, i Gemini; nu møder vi Draco, visdommens slange.

Musik i et harmonisk liv, ofring af personlighedens reaktioner og begær, samt visdom.

Og svævende ovenover endnu to stjernebilleder: Aquila, ørnen, ånden, og Cygnus, svanen, sjælen.

Kan I se, hvorfor jeg er så begejstret for Sagittarius? Det er sådan et smukt tegn, og der er virkelig meget at sige om det. Jeg har udeladt så meget.

Detaljer fra historien

Vi læser, at Acadias sumpe var fyldt med menneskeædende fugle, i gamle bøger afbildet som grusomme storke, Stymfalus-fuglene. Der var tre store fugle, men der var også mange små. De lagde landet øde, men de kunne ikke ses. De var

skjult i krattet, i underskoven, mens de anrettede skade, og de kunne ikke lokaliseres.

Som sædvanligt iler Herkules til Acadias land og beslutter at befri landet for disse menneskeædende fugle. Vi hører, at han var meget dreven i sin måde at gøre det på. Han havde gjort sig fri af illusion, og Athene havde givet ham nogle bækkener, som han slog sammen så højlydt, at fuglene fløj op i luften over sumpene og prøvede at komme væk. Da besteg han sin vingede hest og skød dem med sine pile. Det er en vidunderlig historie.

Sumpe er symbol på sindet og på emotion. Herkules opdager, at skønt han er aspirant og har sejret i Scorpio, besidder han stadig en emotionel natur, og han opdager, at Stymfalusfuglene, især tre af dem, er menneskeædende, og at han må gøre noget ved det.

Forestil jer hans reaktion, sejrherren, der opdager, at han er en ødelæggende kraft, at han gør fortræd med sine ord og tanker. Husk dette, jo længere I er gået selve Vejen tilbage, og jo mere I fungerer som et åndeligt væsen, desto mere magtfulde bliver I, og desto mere fortræd kan I gøre. I er stærke, I udøver magt, I er måske centrum for jeres gruppe. Hvis I er aspiranter, hvis I er disciple, udgør tanke og tale jeres vigtigste virke. I vejer jeres tanker, fordi der ligger magt bag tanken, og når I tænker forkert, er den fortræd, som I volder, langt mere magtfuld end den, som en mindre udviklet person kan volde.

Vi må få fuglene ud af sumpene og op i den klare luft, hvor vi kan se dem og overvinde dem.

Der var tre fugle, der gjorde størst skade, som i en bog beskrives således: grusom sladder, at tale om det lavere selv, selvisk tale, og at kaste perler for svin. Hvad betyder det?

Det er blevet sagt, at sladder er »åndeligt mord«. Behøver jeg at gøre rede for, hvordan liv er blevet ødelagt af grusom sladder? Der er en ubrydelig lov, der siger, at hvis du sladrer, vil andre sladre om dig. Vi får, hvad vi giver. Hvis du yder tjeneste, vil du modtage tjeneste, venlighed avler venlighed, og kærlighed fremkalder kærlighed. Hvis menneskene behandler dig dårligt, så ransag dig selv og find ud af, hvad du

gør forkert. Et gammelt skrift siger, at for den, der ikke gør fortræd, ikke gør skade, ophører al fjendtlighed. Jeg ved, at når jeg ikke gør skade i tanke, ord og handling, så har jeg ikke flere problemer. Den kendsgerning, at vi har problemer, forudsætter, at vi gør skade.

Når vi taler om os selv, er vi altid optaget af vore egne problemer, vore egne sager. At kaste perler for svin betyder at tale om okkulte besværligheder, som tilhøreren endnu ikke er rede til. Hvis I er disciple, ved I, hvad jeg hentyder til.

Problemet er tydeligt: Jeg er et Sagittarius-menneske, og det er I også. Vi lever med Sagittarius-symbolet foran os hele tiden. Vi prøver på at bringe harmoni ind i vore liv, vi prøver på at leve »alterets« liv, vi søger at få kontakt med visdommens slange. Begynd med tanke og tale og begynd i dag.

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Søg føde.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg ser målet. Jeg når dette mål, og derefter ser jeg et andet.«

10. arbejde

Ihjelslagningen af Cerberus, vogteren af Hades

Stenbukken, Capricorn, 22. december - 20. januar

Myten

»Livets lys skal nu skinne ud i en verden af mørke,« erklærede den høje Øverste. Læreren forstod.

»Den menneskesøn, som også er en Guds søn skal gå gennem den tiende port«, sagde han. »Endnu i denne time skal Herkules drage ud.«

Da Herkules stod ansigt til ansigt med den, der var hans leder, sagde denne:

»Tusinde farer har du trodset, Herkules, og meget er fuldført. Visdom og styrke har du. Vil du gøre brug af disse egenskaber for at redde en, der er i svær pine, en, der er udsat for store og uophørlige lidelser?«

Læreren berørte Herkules' pande blidt, og et syn steg da frem for hans indre øje. En mand lå udstrakt på en klippe og stønnede, som om hans hjerte skulle bryde. Hans hænder og fødder var i lænker. De tunge kæder, der holdt ham, var smedet til jernringe. En aggressiv og glubsk grib blev ved med at hakke i det stærkt udmattede offers lever, og der piblede en blodstrøm fra hans side. Manden løftede sine lænkede hænder og skreg om hjælp, men hans ord gav forgæves genlyd i ødemarken og opslugtes af vinden. Synet svandt bort. Herkules stod, som før, ved siden af sin leder.

»Den lænkebundne, du så, hedder Prometheus,« sagde læreren. »I tidsaldre har han lidt sådan, og dog kan han ikke dø, da han er udødelig. Han ranede ilden fra himlen, og det er han blevet straffet for. Hans opholdssted kendes som helvede, Hades rige. Du bliver bedt om, Herkules, at være en frelser for Prometheus. Gå ned i dybet og der, på det ydre plan, befri ham for hans lidelser.«

Da menneskesønnen, som også var en Guds søn, havde hørt og forstået, gik han i gang med sin søgen og gik gennem den tiende port.

Nedad, stadig nedad, drog han, ind i formens bindende verdener. Atmosfæren blev kvælende, mørket stadig dybere, dog hans vilje var fast. Denne stejle nedstigning fortsatte længe, længe. Alene, og dog ikke helt alene, vandrede han af sted, for når han søgte i sit indre, hørte han visdomsgudinden Athenes sølvklare stemme, og de styrkende ord fra Hermes.

Til sidst kom han til den mørke, forgiftede flod, der kaldes Styx, den flod, som de afdødes sjæle må krydse. En obol eller skilling skal erlægges til Karon, færgemanden, for at bringe dem over på den anden side. Den dystre gæst fra jorden forskrækkede Karon, så han glemte betalingen og færgede den fremmede over.

Omsider var Herkules kommet til Hades, et uklart og tåget sted, hvor skyggerne, eller rettere sagt, skallerne af de afdøde gled forbi.

Da Herkules så Medusa, hvis hår var iflettet hvislende slanger, greb han sit sværd og stødte mod hende, men ramte kun den tomme luft.

Gennem labyrintiske stier banede han sig vej, til han kom til kong Hades hof, han, der herskede over underverdenen. Barsk og grusom, med en truende holdning, sad denne stift på sin kulsorte trone, da Herkules nærmede sig.

»Hvad søger du, en levende dødelig, i mine riger?« spurgte Hades. Herkules sagde: »Jeg søger at befri Prometheus.«

»Vejen bevogtes af uhyret Cerberus, en hund med tre store hoveder, alle omvundet med slanger«, svarede Hades. »Hvis du kan besejre ham med dine bare hænder, en heltedåd, som ingen hidtil har kunnet udføre, så må du løse den lidende Prometheus.«

Tilfreds med dette svar gik Herkules videre. Snart så han hunden med de tre hoveder og hørte dens gennemtrængende gøen. Snerrende sprang den på ham. Herkules greb fat i den største af Cerberus' struber og holdt den som i en skruestik. Drevet til afsindigt raseri slog uhyret om sig. Til slut svandt dets kræfter, og Herkules havde overvundet det.

Da det var gjort, gik Herkules videre og fandt Prometheus. Han lå på en flad klippeblok med pinefulde smerter. Hurtigt brød Herkules den lidendes lænker og satte ham fri.

Herkules gik tilbage ad samme vej, som han var kommet. Da han atter nåede de levendes verden, fandt han sin lærer dér.

»Lyset skinner nu i mørkets verden«, sagde læreren. »Arbejdet er fuldført. Hvil nu, min søn.«

F.M.

Prolog

Tegnet Capricorn, siger Tibetaneren, er et af de vanskeligste tegn at skrive om, og det mest gådefulde af de tolv. Det samme mener vi. Selv symbolet for tegnet er aldrig blevet tegnet korrekt, siges det, fordi en korrekt afbildning ville skabe en uønsket indstrømning af kraft. Dette symbol kaldes også undertiden for »Guds signatur«.

Ved foden af bjerget søger geden, materialisten efter sin føde på ufrugtbare steder. Syndebukken på vej op finder det opfyldte begærs blomster, hver med sin torn af lede og desillusionering. På bjergets top ser den hellige ged visionen, og den indviede kommer til syne. I andre skrifter er symbolerne stenbukken, krokodillen og enhjørningen.

En myte lægger vægten på nedstigningen til helvede for at befri menneskeheden (i skikkelse af den mishandlede Prometheus). En anden beskæftiger sig mere med Cerberus, nogle slår ham ihjel, andre bringer ham op til jorden. Vi overlader til læserne at bedømme den åndelige betydning af disse variationer.

Vi husker, at ifølge de kristnes trosbekendelse var Jesus Kristus »nedfaren til helvede«. Hvorfor? Sikkert fordi hans altomfattende kærlighed omfattede de såkaldt »fortabte sjæle«, eftersom vi får at vide, at Kristus vogter menneskeheden, indtil den sidste »af de små« har fundet hjem.

Og hvem er vi, at vi kan fortolke »Guds signatur«? Ydmygt giver vi disse spørgsmål videre til overvejelse. Vi får at vide, at det er på knæ at Capricorn-mennesket tilbyder sit liv og sit

hjerter til sjælen, og først da, når han er selvindviet, kan han betros hemmelighederne om livet og de højere magter.

Fortolkning af arbejdet i Capricorn

Der er to porte af særlig stor betydning: Cancer, der fører ind til det, vi fejlagtigt kalder livet, og Capricorn, der fører ind til det åndelige rige. Capricorn er porten, gennem hvilken vi går til sidst, når vi ikke længere identificerer os med tilværelsens forside, men med ånden. Det er, hvad det betyder at være indviet.

En indviet er en person, som ikke længere fokuserer sin bevidsthed i sit sind, i sine begær eller i sit fysiske legeme. Han kan bruge disse, hvis han vælger at gøre det, og det gør han for at hjælpe hele menneskeheden, men det er ikke der, hans bevidsthed er fokuseret. Han er fokuseret i det, vi kalder sjælen, som er det aspekt af os, der er fri for form. Det er i sjælsbevidstheden, at vi omsider fungerer i Capricorn, hvor vi ved, at vi er indviede, og hvorfra vi går ind i to store universelle tegn for tjeneste for menneskeheden. Det er interessant, at vi i Aquarius symbolsk beskæftiger os med dyr som masse, eftersom det er i det tegn, at Herkules udfører arbejdet med at rense kong Augias' stalde, hans første arbejde som verdensdiscipel. I Pisces fanger han ikke tyren, men alle okserne, og indpræger herved i vor bevidsthed ideen om verdensarbejdets universalitet, om gruppebevidsthed, om universel bevidsthed og om universel tjeneste.

Hvis du er født i Capricorn, så afhold dig fra at få den idé, at du er en indviet. Vi må lægge vægt på sansen for proportioner og på udviklingstrin. Aspiranter lider enten af et mindre-værds kompleks, der får dem til at føle, at de ingenting formår, eller de har en overdreven forestilling om egen betydning. De har en antydning af sjælsbevidsthed, men kun en svag antydning, om hvilken de tror, at den er det hele, og de bliver opblæste. Dette viser manglende sans for proportioner.

Dette tegn symboliserer den tredje indvielse, den første af de større indvielser. I Mattæus evangeliet kapitel 17 læser vi, at Kristus tog tre disciple, Peter, Jakob og Johannes med op på

et højt bjerg, hvor han blev forklaret for øjnene af dem. De faldt ned og skjulte deres ansigt, og Peter sagde: »Hvis du synes, vil jeg bygge tre hytter.« I hinduifilosofien kaldes dette »indvielsen af manden, som bygger sin hytte«. Peter, en klippe eller grundvold, er symbol på det fysiske legeme. Jakob, den vildledte, er symbol på den emotionelle natur, kilden til alt blændværk. Johannes symboliserer sindet, idet navnet betyder »Herren har talt«. Der har I symbolikken på personlighedens tre aspekter, kastet ned foran den herliggjorte Kristus ved forklarelsen i Capricorn.

Tegnets betydninger

Dette er gedens tegn, som er et overmenneskeligt tegn, et universelt og upersonligt tegn. Indtil nu har alle Herkules' arbejder drejet sig om hans egen frigørelse. Nu går vi ind i tre tegn, der ikke har relation til hans personlige præstationer. Han er fri. Han er en indviet, en verdensdiscipel. Han har gået dyrekredsen rundt igen og igen, har lært alle lektierne i tegnene og er klatret op på indvielsens bjerg. Han har gennemlevet transfigurationen. Han er fuldstændig fri og kan derfor arbejde universelt på opgaver, der overhovedet ikke har relation til ham selv. Han arbejder som et overmenneskeligt væsen i et menneskelegeme. De store udviklingstrin og ekspansioner, som vi kalder indvielser, registreres i hjernen, og *de vil ikke blive fortalt dig af nogen anden*. Jeg har aldrig truffet en sand indviet, der var villig til at indrømme, at han var det, aldrig. Den indviedes adelsmærke er tavshed. Capricorn er et sørgmodigt tegn, det er tegnet med intens lidelse og ensomhed, for dette er også den indviedes kendetegn.

Upersonlighed hviler på en fundamental personligheds-holdning. Du skal have næret en utroligt stærk tilknytning, før du kan forstå, hvad upersonlighed betyder. Det er et paradoks, men det fører ikke til noget resultat at være upersonlig, hvis der ikke er en fristelse til at være personlig. Den upersonlighed, som vi skal udvikle, er en udvidelse af den personlige kærlighed, som vi føler for et menneske, for vor familie eller vennekreds, til nøjagtig den samme holdning over for hele

menneskeheden. Men det har intet med sentimentalitet at gøre. Vi kan elske alle mennesker, fordi vi ved, hvad personlig kærlighed betyder, og vi skal give den samme kærlighed til alle, som vi har givet til dem, der står os nær. Upersonlighed betyder ikke at lukke dig selv ude, at bygge mure op. Det er at elske alle, fordi vi kan se mennesker, som de virkelig er, med alle deres fejl, deres fiaskoer, deres sejre, alt det der er med til at gøre dem til det, de er, og ved at se dem helt klart, elske dem alligevel. I Reglerne for Vejen skrives: »Enhver ser og kender den andens skændsel. Og alligevel er der trods denne store afsløring ingen, der vender om, ingen, der håner hinanden.« Det er den tilstand, der skal nås i Capricorn. Det, vi skal udvikle, kommer ikke ved at gøre hjertet hårdt, ej heller ved en voldsom løsrivelse, eller ved at stige op på en piedestal.

Verdensdisciplen gør ikke kun det, som Herkules gjorde, at drage ned til helvede for at besejre Cerberus, men han arbejder blandt mennesker hele tiden med interesse for sit medmenneske. Han er upersonlig. Jeg spørger mig, om ikke denne upersonlighed hentyder til os selv, snarere end til andre mennesker. Vi taler om at være upersonlige i vor handle måde. Hvis vi var helt upersonlige over for os selv, ville vi bare reagere helt rigtigt over for vore medmennesker.

Stjernebilleder

Der er tre stjernebilleder knyttet til tegnet Capricorn. Det ene hedder *Sagitta*, pilen. Det har ingen forbindelse med Sagittarius. I det tegn havde vi bueskytten med pilen, hvormed den målrettede aspirant gennemborede personligheden. Her har I pilen, der kommer fra en kosmisk kilde, og som gennemborer hjertet på Guds søn, Kristus, for os den nærmeste af de store verdensfrelser, »en smerternes mand,« som er kendt med sorg. Han blev gennemboret af pilen *Sagitta*, den kosmiske pil.

Det hebræiske navn for denne pil betyder »den forladte«, og den sti, som alle disciple betræder, er nødvendigvis ensom. Den indviedes sti er endnu mere ensom. En verdensfrelseres sti er den mest ensomme af alle. Jeg tror denne tilstand vil lettes.

Gennem tiderne har vi haft disse vældige fremkomster, en her, en der. Har I nogensinde tænkt over deres ensomhed? De havde ingen, der forstod dem. Måske blev de kanoniseret flere hundrede år efter deres død. Men nu er der så mange aspiranter, så mange på discipelskabets vej, at den gruppebevidsthed, der begynder at vise sig rundt om i verden, måske vil føre til gruppeensomhed snarere end til en individuel ensomhed.

Aquila, ørnen, anses for at være lige så tæt knyttet til Capricorn som til Sagittarius. I har lysets fugl, (symbol på menneskets højeste aspekt), der manifesterer sig som sjælen (det andet aspekt) der har nået målet.

I *Delphinus* har I et yderst interessant stjernebillede, der rummer en forbavsende symbolik. I en gammel zodiak afbildes det som en fisk, fuld af liv, der springer op af vandet og leger i luften. Det er symbolet på den Guds søn, som arbejder under loven, tager form og lever i vandet og i luften, og da han ikke længere bindes af den fysiske lov, kan han lege med naturkræfterne. Vi begynder at lære om disse kræfter, men det vil vare nogen tid, førend Delphinus, delfinen, får en virkelig personlig betydning for os.

Bestigelsen af bjerget

Capricorn fortæller historien om bestigelsen af bjerget og nedstigningen til helvede. Der er tre store opstigninger for enhver sjæl. Frimurerne har gennem tiderne vogtet denne tradition. Først er der materien, der løftes op til himlen. Det ser vi i Virgo. Så løftes den psykiske natur op over mellemgulvet. I er ikke længere emotionelle og selvcentrerede eller lever i solar plexus, men I er fokuserede i hjertet og er bevidste om gruppen; jeres følelser og ønsker er forbundet med gruppen.

I lever ikke længere i den animale natur, interesseret i skabelse på det fysiske plan, men I bliver et åndeligt væsen, der arbejder med mentalt stof. I fastholdes ikke længere af formen, men har behandlet den sådan, at I har løftet den op til bevidstheden i hovedet, og fra hovedet kontrollerer I jeres strube, hjerte, solar plexus og alle dele af jeres legeme. I gør dette

ikke ved at fokusere på dem, ej heller ved at tænke på dem, men ved at leve som en bevidst Guds søn, siddende på »tronen mellem øjenbrynene«, ajnacentret (eller hypofysen), som hinduerne kalder det. Det er den anden store opstigning.

Den endelige opstigning er den, der kendetegner frigørelsen for den indviende af meget høj grad, som bevidst bliver en verdensfrelser. Men det er den anden indvielse, hvor den lavere psykiske natur løftes op, som vi skal arbejde på, således at ethvert begær, enhver sindsstemning og emotion løftes op i »himlen«.

Forberedelse til nedstigningen i Hades

Der var tre ting, Herkules skulle gøre, før han begav sig ned til helvede. Den rækkefølge, hvori de kom, er interessant. Først måtte han rense sig selv. Herkules, Guds søn, som havde fejret triumfer, som var blevet forklaret, var på vej ned til helvede for at arbejde, og ordet lød, at han skulle rense sig. Han mente, at han var så ren. Hvordan han gennemgik renselsesprocessen, får vi ikke at vide, men jeg har en idé om, at han skulle bevise, at han var fri for irritabilitet og selviskhed i de uinteressante omgivelser, hvor han levede som menneske. Der er en regel i okkultismen, der siger, at hvis I på indvielsesstigen ikke kan leve rent i jeres hjemlige omgivelser, så er I ikke til nogen gavn, hverken i himmel eller helvede. Hvad mener jeg med »rent«? Vi bruger ordet stort set i den fysiske betydning, men »rent« er faktisk frihed fra materiens begrænsninger. Hvis jeg på nogen måde begrænses blot af mit sind, som er en form for subtilt stof, er jeg ikke ren. Hvis jeg har nogen selviske følelser, er jeg ikke ren. Herkules måtte rense sig.

Derefter læser vi, at han skulle indvies i mysterierne. Så vidt jeg kan forstå det (og jeg kan tage fejl), betyder dette, at I skal igennem jeres eget personlige helvede, før I kan gå gennem det universelle helvede. I har en forfærdelig tid i jeres eget liv, og I bliver indviet, mens I går gennem jeres eget helvede. I lærer det universelles natur at kende gennem individu-

elle erfaringer; det alene resulterer i virkeliggørelse. I kan ikke lære det af omtale.

Som det er sket tidligere i myterne, måtte Herkules gøre en pause og udføre en tjenestehandling, førend han kunne gå videre mod Cerberus. Han så to mennesker, der var bundet, og som blev angrebet af kvæg. Han måtte befri dem, før han kunne gå i gang med sit eget problem. For den indviede kommer tjeneste altid først. Han må give slip på sit eget, hvis der er behov for hjælp. Sådan er den indviedes vej altid, fordi hans liv er baseret på gruppebevidsthed.

Cerberus-symbolet

Hunden Cerberus med de tre hoveder og med en frygtelig gøen, med slanger, der voksede ud overalt på kroppen og med en slange som hale, var vogter af Hades. De tre hoveder symboliserer sensationslyst, begær og gode forsætter. Det er lyst til sensation, der driver menneskeheden hid og did for at tilfredsstille sulten på det økonomiske område, eller for at tilfredsstille længsel efter lykke igennem fornøjelser. Mennesket søger disse voldsomme sensationspåvirkninger for at holde sindet beskæftiget. Herkules greb først det midterste hoved, fordi det var det vigtigste, da der ligger begær bag al sensation. Det er, hvad begæret søger at udtrykke for at finde tilfredsstillelse i den ydre verden. Det tredje hoved er gode forsætter, der aldrig er blevet udført. I har altså begæret i midten, på den ene side har I sensation, som er et typisk eksempel på alle påvirkninger, og på den anden side det tredje hoved med gode forsætter, der ikke er tænkt igennem og aldrig udført, hvormed det længe er blevet sagt: »Vejen til helvede er brolagt med gode forsætter.«

Halen, der består af slanger, er et eksempel på alle de illusioner, der hindrer fremgang i det åndelige liv; det materielle liv, der holder os nede; den lavere psykiske natur, der forårsager så megen ødelæggelse; frygt i alle mulige retninger, frygten for fiasko, der afholder så mange fra at handle, og som kun avler sløvhed, hvilket siges at være aspiranternes og disciples store fejl.

Herkules greb Cerberus ved det midterste hoved og besejrede ham, fordi alle solguder er beskæftiget med menneskehedens problemer, og fordi de, forladt af alle, alene drager ned til helvede for at frelse menneskeheden. Derfor er alle solguder født i tegnet Capricorn.

Foredrag af A.A.B., redigeret og forkortet.

Epilog

Det store udsving i Capricorn udtrykkes ganske kort i nøgleordene. På det almindelige hjul: »Og ordet lød: lad ærgerrighed herske og porten stå vidt åben.« Dette er nøglen til den evolutionære trang og hemmeligheden bag genfødsel (Tibetanneren). Når en virkelig realitetssans fortrænger både jordisk og åndelig ærgerrighed, kan mennesket i sandhed sige: »hensunken er jeg i overjordisk lys og vender dog dette lys ryggen«. Sådan går verdensdisciplen, indviet i Capricorn, frem på sin vej for at tjene menneskeheden i Aquarius. I det tegn renser han Augias' stalde (for karma fra al fortidig uvidenhed og fejltagelse, tærskelens vogter) og bliver således i Pisces en verdensfrelser. Vi husker, at Kristi sidste gerning på vej til Getsemane og Golgata var at vaske sine disciples fødder.

Det er blevet sagt: »Kristendommen har ikke slået fejl, den er aldrig blevet prøvet.« Er vi nu, to tusind år efter, virkelig ved at forsøge det individuelt og i gruppeformation? Det er dette arbejde, der gør det muligt for Kristus at komme igen, og som forbereder menneskeheden til at erkende ham og være i stand til at tåle kvaliteten af de udstrålinger, der følger med hans komme. (*Esoterisk Astrologi*).

Må ethvert menneske huske, at menneskehedens skæbne er enestående, og at den afhænger meget af viljen til at samarbejde om den grænseoverskridende, transcendentale opgave. Må han huske, at loven er, og altid har været, at kæmpe, og at den kamp intet har mistet af sin voldsomhed ved at blive overflyttet fra det materielle til det åndelige plan. Må han huske, at hans egen værdighed, hans ædelhed som menneske, må komme fra hans egne anstrengelser for at befri sig for sine bånd og

for at være lydige mod sin dybeste aspiration. Og må han frem for alt aldrig glemme, at den guddommelige gnist bor i ham, og kun i ham, og at han har frihed til at forkaste den, at dræbe den eller til at komme Gud nærmere ved at vise sin iver efter at arbejde med ham og for ham.

Le Comte du Noüy

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Lad ærgerrighed herske, og porten stå vidt åben.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Hensunken er jeg i overjordisk lys og vender dog dette lys ryggen.«

11. arbejde

Udrensningen af kong Augias' stalde

Vandbæreren, Aquarius, 21. januar - 18. februar

Myten

På fredens sted lod den høje Øverste sin strålende, ophøjede tanke strømme ud. Læreren nærmede sig.

»Den ene flamme må tænde de andre niogfyrre,« erklærede den høje Øverste.

»Sådan skal det være,« svarede læreren. »Da Herkules nu har tændt sin egen lampe, må han bringe lyset til andre.« Ikke længe efter hidkaldte læreren Herkules.

»Elleve gange har hjulet drejet, og nu står du foran en ny port. I lang tid har du stræbt efter lyset, som først blafrede usikkert og siden voksede til en sikker ledestjerne, som nu lyser for dig som en flammende sol. Vend nu ryggen til lyset, gå i modsat retning. Gå tilbage til dem, for hvem lyset kun er et kortvarigt glimt og hjælp dem med at få det til at vokse. Vend dine skridt mod Augias, hvis rige skal renses for det ældgamle onde. Jeg har talt.«

Så drog Herkules af sted gennem den ellefte port for at søge efter kong Augias.

Da Herkules nærmede sig det rige, hvor Augias var hersker, mødtes han af en hæsleg stank, der gjorde ham svag og kraftesløs. Han erfarede, at kong Augias i årevis ikke havde fået fjernet den gødning, som hans kvæg havde efterladt sig i de kongelige stalde. Også græsgangene var så fyldt med gødning, at der ingen afgrøder kunne vokse. Som følge deraf fejede en ødelæggende pest gennem landet og voldte skade på menneskeliv.

Herkules drog nu til paladset og opsøgte Augias. Da denne fik at vide, at Herkules ville rense de stinkende stalde, gav han udtryk for mistillid og vantro.

»Du siger, at du vil udføre dette kæmpearbejde uden belønning,« sagde kongen mistroisk. »Jeg har ingen tillid til folk, der kommer med sådanne pralerier. Du har udtænkt en snedig plan, Herkules, for at tage min trone fra mig. Mænd, der søger at tjene verden uden at få noget til gengæld, har jeg aldrig hørt om. Hvad det angår, ville jeg dog byde enhver tåbe velkommen, som prøvede at hjælpe. Men vi må slå en handel af, så jeg ikke bliver anset for at være en tåbelig konge. Hvis du på én eneste dag kan udføre, hvad du har lovet, så skal en tiendedel af alt mit kvæg blive dit, men hvis det mislykkes for dig, er dit liv og din skæbne i mine hænder. Selvfølgelig tror jeg ikke, du kan leve op til dit praleri, men du må gerne prøve.«

Derefter forlod Herkules kongen. Han vandrede gennem det ødelagte område, og han så en kærre køre forbi, højt læsset med døde, der var blevet ofre for pesten.

Han lagde mærke til, at der var to floder, Alpheus og Peneus, der roligt flød lige i nærheden. Som han stod ved bredden af den ene, dukkede svaret på hans problem op i hans sind.

Han begyndte at arbejde af alle kræfter. Med store anstrengelser lykkedes det ham at omdirigere begge disse strømme fra det løb, de havde fulgt i årtier. Han fik Alpheus og Peneus vande til at strømme gennem kong Augias' gødningsfyldte stalde. De brusende hvirvler fejede alt det bort, som så længe havde samlet sig. Riget blev rensset for sit stinkende mørke. På en eneste dag var det umulige hverv blevet udført.

Da Herkules ganske godt tilfreds med dette resultat kom tilbage til Augias, skulede denne.

»Du klarede det med en list,« skreg kong Augias i raseri. »Floderne har gjort arbejdet, ikke du. Det var et kneb for at tage mit kvæg fra mig, et anslag mod min trone. Belønningen skal du ikke have. Gå, se at komme herfra, inden jeg gør dig et hoved kortere.«

Den vrede konge forviste således Herkules og forbød ham, med trussel om en pludselig død, nogensinde at sætte sine ben i hans rige.

Da menneskesønnen, som også var Guds søn, havde udført det tildelte arbejde, drog han tilbage til ham, hvorfra han kom.

»En verdienstjener er du blevet,« sagde læreren, da Herkules kom nærmere. »Du er gået frem ved at gå tilbage. Du er kommet til lysets hus, dog ad en anden vej. Du har brugt dit lys, for at andres lys kunne skinne. Den juvel, som det ellevte arbejde skænker, er din for evigt.«

F.M.

Aquarius' energier (Foredrag af A.A.B. 1937)

Der er et udtryk i Det nye testamente »verdens ende«. Det begynder netop nu at gå op for mange af os, at det faktisk betød, at Fiskenes tidsalder, hvor Kristus, den store verdensfrelser, kom, ville slutte på et bestemt tidspunkt, og at vi har nået dette tidspunkt nu. Vi står ikke over for en dommedag, hvor fårene vil blive skilt fra bukkene og nogen komme i himlen og andre i helvede. Mange latterlige fortolkninger er blevet lagt ind i bibelens symbolik.

Man har troet, at fårene kom i himlen og bukkene i helvede. Det er lige omvendt. Bukken i Capricorn er den indviede, og fra en bestemt esoterisk synsvinkel kommer bukkene i himlen, fordi de fungerer i det åndelige rige, som himlen er. Fårene bliver på jorden (som faktisk er det eneste helvede, man kan tale om), indtil de ikke længere er får, indtil de lærer at tænke individuelt, at blive stenbukke, at bestige bjerget og ændre sig fra at være dem, der bare følger efter, til at være de uafhængige søgende.

Indgangen til himlen er indgangen til Vandbærerens tidsalder, der har været på vej de sidste to hundrede år. Vi får at vide, at omkring år to tusinde vil Polarstjernen og en anden stjerne på himlen (Vega) være i konjunktion med hinanden, og at Vandbærerens tidsalder vil være helt over os, men kun helt i den betydning, at vi træder ind i den, og Pisces-kræfterne hastigt svinder. Alt, hvad der kommer frem som udtryk på det fysiske plan, skyldes subjektive kræfter.

Der findes en åndsretning, der fører alle mysterier, alle de lærdomme, som vi nu kalder den evige visdom, tilbage til en form for animal tilbedelse og tempelmysterier af en lav og seksuel art. Jeg vil ikke gå i detaljer, men jeg ønsker at fortælle jer, hvad jeg mener er af vital interesse for os at forstå, fordi det er noget, der i Vandbærerens tidsalder vil komme frem i stadigt større udstrækning. Et er at være underkastet blind kraft, noget andet at have et intelligent syn på, hvad der sker, og at forstå og være forberedt på visse hændelser. Måske er der for første gang i vor races historie et tilstrækkeligt stort antal intelligente mænd og kvinder, der kan foregribe begivenheder med en forståelse, der er baseret på, hvad der er sket i fortiden, hvorved de bliver i stand til at forudsige, hvad der vil ske i fremtiden.

Hvad var årsag til tyredyrkelsen i Taurus? Ikke den animale natur i menneskeheden, som valgte tyren som symbol på dyrenaturen og guddommeliggjorde den, sådan som gennemsnitsmennesket, der udforsker mysterierne, påstår. Årsagen var subjektive kræfter, der virkede på vor planet, mens vor sol passerede gennem Taurus. Menneskets lektie er den, at han under tyrens symbol måtte kæmpe med dyret i sig selv.

Så gik vor sol ind i Aries, vædderen, og vi fik ofringen af lammet, der viser at ofringen af den animale natur var ved at træde i stedet for kampen med den animale natur.

Så gik solen ind i Pisces, fiskene. De kræfter, der virkede på vor planet på det tidspunkt, gjorde mennesket bevidst om hans grundlæggende dualitet og forbindelsen mellem disse to dele af ham selv, to fisk forbundet med et bånd. Denne bevidsthed begyndte i stor målestok at øve indflydelse på mennesket, dvs. at han er sjæl og legeme. Kristus kom i Pisces for på fuldendt måde at vise os, hvad der ville blive det endelige resultat, når vi havde knyttet de to fisk sammen, den fisk, der er symbol på den anden person, fiskeavataren, og den fisk, der svømmer i materien, og som er symbol på mennesket i inkarnation. Der har I historien.

Efter at have sporet den forunderlige, idealistiske evolutionslære tilbage gennem de sidste fem til seks tusind år som resultat af subjektive kræfter, der var rettet mod menneskehe-

den, er vi nu på vej ind i Vandbærerens tegn, hvor vi skal lære, ved hjælp af vandets og renselsens symbolik, hvordan vi kan være sjælen og ikke mennesket. Det er, hvad der vil ske i Aquarius.

Kan I forestille jer, hvordan menneskeheden vil være ved slutningen af Vandbærerens tidsalder om cirka to tusinde fem hundrede år? Den animale natur, følelsesnaturen og det mentale vil være sekundært, og sjælen, bevidsthedsaspektet, denne universelle drivkraft i os alle, der bringer os i forbindelse med Gud, vil have indtaget førstepladsen. Eller sagt på en anden måde, vi har ladt menneskeriget bag os, og selv om vi måske lever i legemer, er vor bevidsthed fokuseret i det femte naturrige, det åndelige rige. Det er profetien, det er, hvad der ligger foran menneskeheden om ca. to tusinde og fem hundrede år.

Det tegn, der ligger over for Aquarius, er Leo, tegnet for individualiteten, for mennesket, der har erkendt sig selv som et menneskeligt væsen. Han stod på egne ben, han var midtpunkt i sit univers, stjernerne kredsede omkring ham, alt hændte i relation til ham selv. Derved lærte han visse vigtige lektier: at det nok var muligt, at han ikke var så betydningsfuld, som han troede, og at han ved at underkaste sig en vis træning kunne finde et højere selv. Og dermed gik han videre til Scorpio, hvor han blev prøvet for at se, hvor megen ihærdighed han havde. Det mest fremtrædende karaktertræk hos aspiranten er udholdenhed, og det tegn, der kræver størst udholdenhed, er Scorpio. Han sejrer i Scorpio, og i Sagittarius bliver han den målrettede discipel, *som ikke kan vende om*, når først han har lagt hånden på ploven. Han vil måske gerne, men han kan ikke vende om. Han fortsætter, og fordi han fortsætter, klatrer han i Capricorn op til bjergets top og oplever transfigurationen.

I Aquarius bliver disciplen den tjenende mester. Vi tager emnet verdensfrelseren op i Pisces. I Aquarius er mennesket en tjenende mester. Det er grundprincippet, som jeg ønsker, at I holder jer for øje. Han kan være mester, fordi han har lært at tjene, og han kan tjene, fordi han er mester. Disse to følges ad.

Herskeren i første dekanat i Aquarius er Saturn. Saturn giver os disciplin. Saturn åbner mulighedernes dør for os. Gennem åndelige øvelser og forsøg styrker Saturn vore åndelige muskler og sætter os i stand til at komme ud af mørket ind i lyset.

Den indviedes adelsmærke

Som indviet er Herkules forpligtet til at gøre tre ting, der kan opsummeres som de fremtrædende kendetegn hos alle sande indviede. Hvis de ikke er til stede i en eller anden grad, er det menneske ikke en sand indviet.

1. *Uselvsk tjeneste.* Det drejer sig ikke om tjeneste, vi yder, fordi vi har fået at vide at tjeneste er vejen til frigørelse, men om tjeneste, der ydes, fordi vor bevidsthed ikke længere er selvcentreret. Vi er ikke længere interesseret i os selv, men da vor bevidsthed er universel, findes der ikke andet for os end at tage vore medmenneskers problemer op og hjælpe dem. Det er ikke nogen anstrengelse for den sande Aquarius-mester at gøre dette.

2. *Gruppearbejde.* Dette er noget, vi kun ved lidt om på nuværende tidspunkt. Verden har et utal af organisationer, selskaber og broderskaber, der er passende træningssteder for ambitiøse mennesker. Det er ikke, fordi jeg vil være uvenlig, men min erfaring med gennemsnitsgruppen er, at den er et sandt arnested for jalousi, hvor folk prøver på at imponere de andre med al deres viden og deres vidunderlige selvopofrende livsførelse. Det er ikke gruppearbejde.

Gruppearbejde betyder at stå åndeligt alene ved håndteringen af sine egne sager og fuldstændigt at glemme sit eget selv og egne anliggender til fordel for velfærdet hos den særlige del af menneskeheden, som vi er knyttet til. Gruppearbejde fornægter ambition, fornægter at gøre karriere inden for nogen loge eller organisation, fornægter alle officielle forrettigheder. Jeg tror ikke, at der vil være embedsmænd i de nye grupper, men at arbejdet vil foregå automatisk på grund af det intuitive åndelige samspil mellem enhederne i grupperne. Vi ved ikke noget om det endnu.

Kan I forestille jer en gruppe, der er så tæt forbundet åndeligt, at breve, skrifter, bøger osv. helt kan undværes? At kommunikationen mellem gruppemedlemmernes sind er perfekt? Det er den i Aquarius-gruppen, men endnu ikke hos os.

3. *Selvopofrelse*. Meningen med selvopofrelse er at gøre selvet helligt. Det gælder gruppeselvet og det individuelle selv. Det er den indviedes arbejde.

Fra bjergtoppen i Capricorn må Herkules helt bogstaveligt komme ned i fysisk snavs og rense Augias stalde. Jeg vil gerne give jer et begreb om hans psykologi. Han var klatret op til bjergtoppen. Han havde bestået alle de store prøver, han var gået fra Capricorn ind i det åndelige rige og kendte til en vis grad betydningen af mystisk ekstase, og i den høje åndelige tilstand fik han ordre til at gå ned og rense staldene. Hvilket antiklimaks. Intet betydningsfuldt verdensarbejde, men staldrensning.

Formålet med prøven kan opsummeres på denne måde: Herkules skulle hjælpe med at rense verden ved at lede livskræfterne igennem den, og i den rigtige retning. I bør vide, at vi er på vej ind i Vandbærerens tidsalder, og ved dens afslutning vil materialismen, som vi kender den, være fuldstændig forsvundet, og hele livet vil blive fortolket ud fra energibegreber. Vi har udelukkende at gøre med kræfter. Vi vil sandsynligvis benytte et nyt sprog, selve energiens symbolsprog. Vi vil alle være praktiserende okkultister, dvs. okkultister, der lever og arbejder i en verden af kræfter, og som begynder med kræfterne i deres eget indre. I får en smule forståelse af, hvad det vil sige at håndtere kræfter, hvis I iagttager jeres tale. Hvorfor hæver I jeres stemme, når I bliver emotionelle? Fordi den energi, der strømmer igennem jer, har en virkning på jeres stemmeorgan. I arbejder med energier, og I misbruger energier. Iagttag jer selv og begynd at arbejde i jeres indre verden af kræfter.

Dette tegn indvarsler gruppen af verdensfrelserne. Det er næsten et »Johannes Døberen«-tegn, der forbereder, hvad den næste Fisketidsalder vil bringe.

Aquarius afbildes som en mand, der holder en omvendt krukke. Manden vender krukken, og ud af den kommer to

vandstrømme, livets flod og kærlighedens flod, og disse to ord, liv og kærlighed, er de to ord, der giver udtryk for fremgangsmåden i Vandbærerens tidsalder. Ikke form, ikke forstand, men liv og kærlighed. Det er to ord, vi bruger ustandselig, men som ikke har noget fyldestgørende begreb bag sig.

Dekanater, herskere og stjernebilleder

Aquarius er, ligesom andre tegn, opdelt i tre dekanater. Vi er nu på vej ind i første dekanat, styret af Saturn. Herfra kommer vore nuværende vanskeligheder, vor politiske uro, opdelingen af verdensscenen i to store grupper, i mennesker, der er nationale og patriotiske og i dem, der begynder at se den internationale ånd. I kirkerne, på det religiøse område, er der igen en opdeling mellem dem, der er ved at få et billede af det universelle i Guds kærlighed, og dem, der bøjer sig for autoritet og dogmer.

På det økonomiske område har Saturn fremkaldt et vældigt stort oprør mellem dem, der bukker under for det materielle, og dem, der giver afkald på det for at få noget bedre; mellem dem, der skraber ejendele til sig, som sanker til hobe og gemmer, og dem, der giver slip for at vinde det, Kristus kalder »skatte i himlen«. På næsten alle tankens områder finder vi disse to magtfulde kræfter, der skyldes Pisces- og Aquarius-energiernes indvirkning. Der er to forskellige grupper: de, der er bundet til fortiden og til det materielle aspekt, og de, der er ved at opfatte visionen, og som ser livet, bevidstheden, hensigten og planen bryde frem gennem dem alle.

Hvis I studerer verden intuitivt, hvis I følger med i, hvad der foregår i denne og andre dele af menneskeheden, vil I se det vidunderlige, at menneskeånden, trods uroligheder på overfladen og skrækkelige hændelser, er sund og ren, og vokser med opgaven, således at vi kommer igennem; men tro ikke, at det bliver i næste uge eller næste år! Vi kan få bedre forhold, forbedringer her og der og overalt. Det er op til os selv, hvor hurtigt vi lærer den lektie at give slip, således at Fiske-tidsalderens materialisme, autoritet, besidderglæde og menta-

litet kan afløses af åndelighed, intuition og universel bevidsthed.

Det andet dekanat i Aquarius styres af Merkur, og ud af den nuværende tid fødes en indre oplysning. Den oplysning, der kom i Leo, der ligger modsat Aquarius, var »jeg er selv«, oplysningen, der giver den indre klarhed, vi kalder selvbevidsthed. Den oplysning, der kommer i Aquarius, er »jeg er det«, jeg er gruppebevidst. Min selvbevidsthed er veget, min individualitet er uden betydning, min personlighed er kun en mekanisme, og min bevidsthed er et med alt, hvad der eksisterer.

I det tredje dekanat, styret af Venus, får vi fremkomsten af den altomfattende kærlighed. Om cirka 2.000 år kan vi måske virkelig udtrykke broderkærlighed. Den vil, og skal være en åbenbar kendsgerning, før menneskeheden *som helhed* kan gå ind i Capricorn. Den vil gå ind i det tegn i en kærlig ånd. Den individuelle aspirant kan ikke opnå indvielse, før han har lært at elske uden forbehold og ikke kun elske dem, der tænker, som han gør, og handler efter hans ønske.

Lovgiverne

Der er to lovgivere i zodiakken, *Regulus* og *Kefus*. I Leo har vi en af de fire kongelige stjerner, *Regulus*, lovgiveren, loven for den enkelte, selvskhedens lov, om I vil, loven om konkurrence, den lov, der sætter ethvert menneske op imod hans medmennesker, den lov, der får ham til at gribe og rage til sig, den lov, vi lever under, konkurrenceloven.

Regulus, loven for enkeltindividet, skal give plads for *Kefus*, loven i Aquarius, hvor vi vil få en ny lov, der bygger på lidelse, oplysning og kærlighed. Det ville være interessant at se, i hvilken grad I selv kan forstå det væsentlige i disse to love, der er baseret på, at individets lidelser vil få ham til at miste interessen for sig selv. Når I har lidt tilstrækkeligt, bekymrer I jer ikke længere om jer selv. I opdager, at den eneste vej til lykke ikke er at blive fri for lidelse, men at gå op i noget uden for jer selv.

Loven for Aquarius bygger på åndelig oplysning eller illumination, på intuitiv opfattelse og på broderkærlighed, som er identifikation med alle former i alle naturens riger. En vældig fremtid ligger foran os, to tusinde fem hundrede år skal fuldbyrdes. Vi er på vej.

Husk, at jo mere forfinet formerne er, gennem hvilken livet udfolder sig, desto hurtigere er reaktionen. Det er årsagen til den vældige acceleration, vi har på alle livets områder, det er derfor at vore nerver er på bristepunktet. Vi har Pisces-legemer og prøver at klare vibrationen, der kendetegner Vandbærerens tidsalder. *Vi er endnu ikke vandbærere.* Der findes ingen sande Aquarius-mennesker. Det er vi endnu ikke udstyret til. Nogle af de børn, der fødes, har disse kendetegn i denne tidsalder, men de er få, og der er langt imellem dem.

Vandbærerens tidsalder vil gøre sig gældende over hele verden. Der vil fødes Aquarius-mennesker overalt, fordi den subjektive ånd vil trænge igennem over alt på planeten. Det er muligt, at der i Amerika, Canada, Australien, New Zealand og Sydafrika vil opstå brændpunkter for energien, men det, der rent faktisk vil ske, er, at der over hele verden i alle naturens riger vil inkarneres de mennesker samt andre former for liv, der forenes under den nye indflydelse fra Aquarius. Noget vidunderligt vil da ske. Lad os gøre verden rede, så vore børn og børnebørn kan komme til at opleve dette.

Kristus anslog tonen for »tidernes ende«, da han sagde: »En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre.« Det ellefte bud, det ellefte tegn. Det er først nu, at vi opdager, hvilken vidunderlig astrolog Kristus var. Han vidste, at den cyklus, han indvarslede, ville svinde bort, at en ny arbejdsmetode skulle dukke op, hvor mestrene ville benytte sig af en ny fremgangsmåde for at nå menneskene, men han beredte vejen for sit eget senere arbejde.

Der er tre stjernebilleder i Aquarius. Den sydlige Fisk, *Pisces Australes*, giver i forbindelse med Aquarius et billede af de fremtidige verdensfrelser. Læg mærke til, at vi, i kulminationen af Pisces, har én fisk, avataren, ikke de to fisk forbundet med hinanden. Det andet stjernebillede er *Pegasus*, den vingede hest, det evigt inspirerende symbol på det højere sind,

på kærlighed. Den har hjemme i luften, og lader hånt om jorden. På et lavere trin får vi en påmindelse om Merkurs vingede fødder, altid sindets vinger. Men vi må også huske, at én af definitionerne på kærlighed er »fornuftens kolde klare lys«. Det tredje stjernebillede tager en endnu højere flyvetur, for der har vi *Cygnus*, Svanen, der flyver midt på himlen. Evighedens svane, der flyver i tid og rum, er symbol på selve livet, de rensende, lutrende »levende vande« i Aquarius.

Fortolkning af prøven

Augias, søn af Neptun, der er gud for vandene og solen, holdt flokke af dyr, og i tredive år var staldene ikke blevet rensede, så alt møg havde hobet sig op. Herkules havde fået besked på at gøre noget ved det. Mange mennesker havde forsøgt at rense staldene, men forgæves, det var altid mere, end de kunne klare.

Herkules, som var en indviet, og som havde megen sund fornuft, som rigtige indviede altid har, steg ned fra bjergets top og tænkte over problemet. Han studerede staldene.

Først nedbrød han den mur, der omgav staldene, og gennem to store huller over for hinanden i staldmurene ledte han to floder. Han forsøgte ikke at feje og rense, som andre havde gjort, men han brød barrierer ned ved hjælp af to floder. Uden at han anstrengte sig, blev staldene rene.

Godt tilfreds med sig selv ilede Herkules hen til Augias og råbte: »Jeg har rensede staldene. De er fuldstændigt rene.« Og vi læser, at Augias vendte ham ryggen, nægtede at anerkende, hvad han havde gjort, og sagde, at det var en list.

Man kunne sige, at den emotionelle begærnatur i det store liv, hvori vi lever, røres og har vor væren, også holder store flokke af dyr, der bærer navnet mennesker.

Efter min mening er ordet gud, disse tre små bogstaver, blot et symbol. Jeg foregiver ikke at vide, hvad det symboliserer, men jeg ved, at det for mig står som et symbol på et liv, der er immanent i alle former og samtidig transcendent. Jeg er et af flokdyrene, der blev holdt af Augias, og de stalde, hvor dyrene levede, er ikke blevet rengjort i tredive år. 3 ganget

med 10, og 3 er personlighedens tal, og 10 er fuldendelsens tal.

Hvad om jeg sagde til jer, at nu her i jeres og min tid er menneskeheden for første gang en koordineret fuldstændig enhed med sind, følelsesliv og fysisk legeme fungerende som en enhed, og at staldene ikke er blevet rensset gennem 30 år?

Hvad er de to ting Herkules gjorde? Han brød skrankerne ned. Det er det første, der skal ske i Vandbærerens tidsalder. Vi er netop ved at begynde på det. Vi begynder så småt at tænke i videre perspektiver, at holde op med at udelukke andre. Overalt i verden dukker der grupper af mænd og kvinder op, der kæmper med sig selv for at blive vidtfavnende i deres tankegang, for i Vandbærerens tidsalder må nationer, som vi kender dem nu, forsvinde. Det er nationer, der kæmper for egne synspunkter og for, hvad de ønsker, nation mod nation, i deres dyrkelse af patriotisme, der ofte bliver til dyrkelse af had. Vi må lære folk, at de er mennesker med visse ansvar, ja, men vi kan begynde at få et større billede, udvikle menneskehedens bevidsthed som et hele. Som Browning siger:

»Menneskeheden, bestående af alle de enkelte mennesker - i en sådan enhed slutter billedet.«

Det vil ske i Aquarius, det er det, der ligger foran os, det er det, som de Forenede Nationer, internationale fredsbevægelser og andre grupper inden for religion, politik og økonomi arbejder for; at nedbryde fordomme og at lære at tænke i generelle begreber, i helheder. Nedbrydningen af barrierer i stor målestok skal frembringes af den offentlige mening, og den arbejder langsomt og yderst emotionelt. Deri ligger vanskeligheden.

I Vandbærerens tidsalder vil vi især i det andet dekanat, der beherskes af Merkur, budbringeren fra sjælen til hjernen gennem sindet, få den offentlige mening formet af tanken og ikke af følelsen, og vi vil få en verden, der rummer mange tænkere. Opgaven for dem, der tænker og skriver efter disse retningslinjer, og der er tusinder overalt i verden, består i at tænke

konstruktivt i de rette baner, således at der skabes et grundlag for den kraft, der strømmer ind. Vi bygger for fremtiden.

En inklusiv eller altomfattende bevidsthed betyder ikke at være menneskeligt bevidst; det er mere, I må blive tidsbevidst. I Aquarius kommer den tid, hvor nutid og fremtid ganske vil forsvinde, og I vil altid have det evige nu, der omfatter alle de områder og aspekter af bevidstheden, som vi strengt taget kan kalde menneskelige. Det er humanistens indstilling, som jeg forstår den; han har den indstilling »lad os være sandt menneskelige«, før vi gør forsøg på at blive overmenneskelige. Nu er vi bare emotionelle, svævende, ustabile skabninger, der endnu ikke er oplyste, og som kæmper med separatisme. Vi er ikke i stand til at være verdensbevidste, til at være i samklang med alle faser af menneskets tanke. Men vi bliver det en skønne dag.

Lad mig stille et spørgsmål. Er I i stand til intelligent, med sympati og forståelse at træde ind i bevidstheden hos jeres nære familiemedlemmer og vide, hvorfor de tænker, som de gør, forstå, hvorfor de handler på en særlig måde under særlige omstændigheder? Kultivér Aquarius-ånden, der lader folk være frie, kultivér evnen til tillid. Fjern mistilliden til alle, I omgås, tro på dem, så svigter de jer ikke. Tillæg dem forkerte motiver, så svigter de jer, og det er jeres egen fejl. Lad os være så retfærdige, som vi kan med det lys, vi rummer. Lad os rendyrke Aquarius-åndens ikke-separatisme, kærlighed, forståelse, intelligens, frihed for autoritet, idet vi hos alle mennesker, vi møder, fremdrager det bedste, der bor i dem. Og hvis I ikke får det bedste frem i dem, må I dadle jer selv og ikke dem. Det er sandheden. Hvis en person misforstår jer, er det, fordi I ikke taler klart. At være forankret i sig selv er altid nødvendigt for Aquarius-mennesket, men det er ikke den selvbevidsthed, vi finder nu.

Når vi har nedbrudt separatismens barrierer, leder vi de to floder ind, livets vand og kærlighedens flod. Jeg kan ikke tale om disse to floder, fordi jeg ikke ved, hvad de er. Mange taler om liv og kærlighed, de bruger ord.

Jeg ved endnu ikke, hvad liv er, og vi ved så sandelig ikke, hvad kærlighed er.

Det er interessant at prøve over for sig selv at udtrykke, hvad man forstår ved livets flod og kærlighedens flod, som strømmer gennem menneskefamilien, når murene brydes ned. Vi er i stadig stigende grad på vej ind i energiens tidsalder, ind i kærlighedens tidsalder. Er I klar over, at der blev brudt et stort hul i murene under krigen, og at liv og energi siden da er kommet til at betyde noget mere, end de gjorde før?

Når I har gjort alt, hvad I kan, for at bryde murene ned og udtrykke liv og kærlighed, hjulpet af jeres egen sjæl, hvis natur er kærlighed-visdom, så lad være med at forvente anerkendelse. Det får I ikke. Pionerens hårde prøve på alle tankens områder, og for enhver person, der bestræber sig på at udtrykke nye idealer, er altid ikke at blive anerkendt, og undertiden det, der er værre. I får ikke ros, I får ikke medlidenhed, I har det svært, men husk, at I baner vejen, så had og adskilthed kan dø ud i fremtiden.

Jeg kan lide at tænke på Aquarius som »Johannes Døberens tegn«, når det drejer sig om den indviede. På én måde er vi ved at gå ud af Pisces, og i en anden henseende styrer vi mod en Pisces-æra, hvor verdensfrelseren vil komme. Og på samme måde, som vi ser Vandbærerens tidsalder som Johannes Døberens tegn, kan vi også se os selv på vore egne områder, hvor vi end befinder os. Set ud fra det kosmiske billede fuldfører vi, når vi på dette tidspunkt gør alt hvad vi formår, Johannes Døberens hverv, og bereder vejen for den usædvanlige begivenhed, der vil finde sted hos os individuelt, når verdensfrelseren kommer igen, og menneskeheden vil lære den næste store sandhed og gå fremad og opad.

A.A.B.

Nøgleord for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Lad begæret være hersker i formen«.

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg er livets vand, som udgydes for tørstende mennesker«.

12. arbejde

Tilfangetagelsen af Geryons røde kvæg

Fiskene, Pisces, 19. februar - 20. marts

Myten

I det hellige råd afslørede den høje Øverste over for læreren viljen om, hvad der skal ske.

»Tabt er han og fundet, død og dog vibrerende af liv. Tjeneren bliver frelser og vender hjem.«

Læreren tænkte dybt; så kaldte han på Herkules. »Du står nu foran den sidste port«, sagde læreren. »Et arbejde er endnu tilbage, før kredsen er sluttet og befrielsen vundet. Begiv dig til det mørke sted, der hedder Erytheia, hvor den store illusion hersker, og hvor Geryon, uhyret med tre hoveder, tre kroppe og seks hænder, er herre og konge. Uretmæssigt er han i besiddelse af en hjord mørkerødt kvæg. Fra Erytheia til vor hellige by skal du drive denne hjord. Tag dig i agt for Eurytion, hyrden, og for hans hund Orthrus med to hoveder.« Han gjorde en pause. »Et godt råd kan jeg give,« tilføjede han langsomt, »påkald Helios' hjælp.«

Gennem den 12. port drog menneskesønnen af sted, han som også var en Guds søn. Han gik for at søge efter Geryon.

I et tempel bragte Herkules ofre til Helios, sol-ildens gud. I syv dage mediterede han, og så blev der vist ham en gunst. En gylden kalk faldt ned på jorden for fødderne af ham. Han vidste i sit indre, at denne strålende genstand ville sætte ham i stand til at drage over havet og nå Erytheias land.

Og sådan blev det. Sikkert beskyttet af den gyldne kalk sejlede han over det oprørte hav, til han kom til Erytheia. På en strand i dette fjerne land gik Herkules i land.

Ikke længe efter kom han til de græsgange, hvor det rødhudede kvæg græssede. Det blev vogtet af hyrden Eurytion og Ortheus, hunden med de to hoveder.

Da Herkules nærmede sig, for hunden fremad som en pil mod sit mål. Bæstet kastede sig mod den besøgende, idet det snerrede ondskabsfuldt og snappede voldsomt efter ham med sine blottede tænder. Med et afgørende slag nedlagde Herkules uhyret.

Da bad Eurytion, der skælvede af rædsel for den tapre krigsmand, der stod foran ham, så mindeligt om, at hans liv måtte blive skånet. Herkules efterkom denne anmodning, og med ansigtet vendt mod den hellige by drev han det blodrøde kvæg foran sig.

Han havde ikke gået langt, før han i det fjerne fik øje på en støvsky, der hastigt blev større. Da han antog, at uhyret Geryon forfulgte ham som en rasende, vendte han sig for at møde sin fjende. Snart stod Geryon og Herkules ansigt til ansigt. Med flammende ånde fra alle tre hoveder kom uhyret frem imod ham.

Geryon kastede en lanse mod Herkules, som næsten ramte målet. Herkules trådte behændigt til side og undgik det dræbende spyd.

Herkules spændte sin bue stramt og skød en pil, der i flugten syntes at antænde luften, og den ramte uhyret præcist i siden. Med en så vældig kraft var den blevet afsendt, at den modbydelige Geryons tre kroppe samtidigt blev gennemhullet. Med en skærende og fortvivlet stønnen svajede uhyret og faldt for aldrig mere at rejse sig.

Nu drev Herkules det glinsende røde kvæg mod den hellige by. Opgaven var vanskelig. Igen og igen var der nogle af dyrene, der forvildede sig, og Herkules måtte forlade hjorden for at lede efter de vildfarne.

Han drev sit kvæg over Alperne og ned til Italien. Overalt, hvor uretten havde sejret, tilføjede han det ondes kræfter et dødeligt slag, rettede op på balancen, så retfærdigheden kunne ske fyldest. Da Eryx, bryderen, udfordrede ham, kastede Herkules ham ned med en sådan kraft, at han blev liggende. Da kæmpen Alcyoneus slyngede en klippeblok, der vejede et ton, mod Herkules, fangede sidstnævnte den med sin kølle og slyngede den tilbage for at dræbe den, der havde kastet den.

Undertiden for Herkules vild, men han vendte altid om, gik

samme vej tilbage og tog derefter videre. Selv om han blev udmattet af dette yderst krævende arbejde, vendte han til sidst tilbage. Læreren afventede hans komme.

»Velkommen, du Guds søn, som også er en menneskesøn«, hilste han den tilbagevendende kriger. »Udødelighedens juvel er din. Ved disse tolv arbejder har du overvundet det menneskelige og iført dig det guddommelige. Du er vendt hjem for aldrig mere at drage bort. Dit navn skal indskrives på den stjernestrøede himmelhvælvning som et symbol for de kæmpende menneskesønners udødelige skæbne. De menneskelige arbejder er tilendebragt, nu begynder dine kosmiske opgaver.«

Fra Herrens råd lød en stemme, der sagde: »vel udført, du Guds søn.«

F.M.

Fortolkning af historien

Der findes adskillige variationer, der vedrører myten omkring Herkules' arbejde i Fiskenes tegn. Vi får at vide, at der var en ø, hvor der levede et menneskeligt uhyre ved navn Geryon med en krop, der forenede tre mennesker i ét. Han havde en hjord af rødt kvæg, der blev vogtet af en hyrde og en hund med to hoveder. Herkules fik ordre på (Pisces er tegnet for lydighed) at bringe dette kvæg bort fra øen, tværs over land og vand til den hellige by.

Herkules sejlede til øen i en gylden skål eller kalk, og da han ankom, klatrede han op på toppen af et bjerg og tilbragte natten i bøn. Derefter dræbte han hunden med de to hoveder, men han dræbte ikke hyrden. Han dræbte også ejeren af det røde kvæg. Her kommer historiens smukke del: Herkules anbragte alt kvæget i den gyldne kalk, i hvilken han var sejlet over til øen, trak det til den hellige by, og han gav det som offer til Athena, visdommens gudinde. Denne hellige by bestod af to byer, der var forbundet ved en vidunderlig mur med en portåbning, der kaldtes løvens port. Da kvæget var afleveret, var Herkules' arbejde forbi. Vi hører ikke mere om ham, men han kan være gået videre til større kosmisk arbejde.

Lad os tænke på Herkules som en verdensfrelser. Han har

haft en vision om noget, han måtte udføre. Han ser menneskeheden ejet af et uhyre, en mand med tre kroppe, symbolet på et menneske med det mentale, det emotionelle og det fysiske legeme forenet. Jeg tror, at dette arbejde endnu ikke er fuldført, fuldførelsen ligger stadig forude. Fra tid til anden har der været andre af menneskeslægtenes sønner, en her og en der, en gruppe her og en anden der, fx da Buddha levede på jorden, og det siges, at han frelste ni hundrede. Nu er menneskeheden, det menneskelige uhyre, parat til frelse, og verdensfrelserens virkelige arbejde kan begynde som helhed med gruppebegrebet, der er grundlag for arbejdet, snarere end frelse af den individuelle sjæl.

Symbolikken med det røde kvæg viser ganske enkelt de lavere begær, da begær altid er et fremtrædende karaktertræk hos menneskene. Kvæget vogtes af en hyrde, som er sindet eller den mentale evne, og hunden med de to hoveder repræsenterer materieaspektet og den psykiske natur. I kan se, hvorfor Herkules skånede hyrden. Sindet kan stadig være hyrde for kvæget, men Herkules dræbte hunden med de to hoveder, den psykisk-emotionelle natur og materieaspektet, hvilket betyder, at de blev berøvet enhver magt. Hyrden havde stadig magt, og jeg kan ikke forestille mig noget tidspunkt, hvor et menneske i inkarnation ikke har behov for at bruge sin mentale evne som en fortolker af åndelig energi.

Hvis Jesus, som et menneske i forbindelse med sin sjæl, bliver en formidler af lys til menneskenes sønner, så kan vi udvide begrebet og tænke på menneskeheden, der som helhed holder sindet vedvarende i lyset og overfører den åndelige energi til lavere riger og derved løfter dem op i himlen. Dette er menneskehedens arbejde. Vi er så optaget af vore egne problemer, at vi glemmer det større billede. Vi skal igen lægge mærke til, at kvægvogteren, formaspektet, blev dræbt, mens hyrden og kvæget blev løftet op i den gyldne kalk. Her har I den hellige gral; og således blev værket fuldført. Verdensfrelseren havde fuldført sin mission. Han havde løftet menneskeheden op. Det er det, alle verdensfrelserere har gjort. De har alle gjort, hvad Kristus gjorde i en endnu højere grad.

Vi hører om kristendommens fejlslag. Jeg ser ingen fejlslag

nogen steder i den store plan. Måske langsommelighed, men ved I, hvor forfærdeligt det ville være, hvis udviklingen gik for hurtigt, hvor farligt det ville være, hvis menneskene blev stimuleret for kraftigt, før de var rede. Alle lærere kender faren ved overstimulering, de ulykker, der sker når en person fremskynder visse kontakter, førend mekanismen er tilstrækkeligt afstemt. Verdensfrelser er nødt til at arbejde langsomt, tid betyder intet for dem.

Betegnelsen verdensfrelser er indtil nu blevet forbundet med tanken om en stor Guds søn, der træder frem fra Faderens hjem, påkaldt af menneskeheden behov for at udføre et stort arbejde. Ned gennem tiderne er de kommet, de har levet i fysiske legemer, har arbejdet gennem en følelsesnatur, og har været umådelig intelligente. De har ved deres livsførelse givet et eksempel, således at vi kan følge i deres fodspor. Med deres ord har de anslået tonen, budskabet, som menneskeheden behøvede for at tage det umiddelbart næste skridt fremad. I deres handlinger har de demonstreret tjeneste, ydet det gode i verden, og deres navne blev bevaret for os ned gennem tiderne. Det må være en særdeles dominerende skikkelse, der kan forblive i menneskers bevidsthed gennem tusinder af år, mens de fleste af os er glemt efter tyve år.

Betydningsfuldt aspekt ved tegnet

Tegnet Pisces angiver et triangulært område på himlen, et symbol på virkelighed. Dette tegn hersker over fødderne, og som følge heraf har ideen om at betræde vejen og nå målet været Fisketidsalderens bagvedliggende åndelige åbenbaring.

Pisces er også tegnet for død i forskellige aspekter. Undertiden er det legemets død, eller det kan være, at en gammel tåbelighed nu er forbi, et mindre heldigt venskab vil slutte, hengivenhed til en eller anden religiøs tankeform, der har fastholdt jer, vil høre op. I vil stå frem og sætte jeres fod på en ny sti. Det er dødens tegn for personligheden. Hvis vi kunne indrømme, at personligheden tilslører, ville vi være villige til at give slip på personligheden. Tegnet betyder også en verdens-

frelser død, for det er korsfæstelsens tegn og markerer afslutningen på en zodiakal cyklus.

Der er tre tegn for frelse i zodiakken. Det første er Leo, hvor ordet går ud til mennesket »udvirk din egen frelse«. Derfor har vi i Leo mennesket, der beslutter at stå på sine egne ben, han bliver selvglad og meget selvsikker, men dette er nødvendigt for frelsen, for kun ved at afprøve sit udstyr vil han nå til det punkt, der giver et bredere syn. Det andet tegn for frelse er Sagittarius, tegnet for tjeneste og tavshed, hvor det selvsikre menneske, der er træt af at tale om sig selv og at trænge sig frem, taber sig selv af syne i målet og tjener i tavshed. Derefter kommer vi til det tredje tegn, Pisces, verdensfrelsernes.

Det første stjernebillede i Pisces er den mærkværdige klynge stjerner kaldet »båndet«, der forbinder de to fisk, den ene fisk styrer med hovedet lige mod nord og den anden svømmer i horisonten. Fisken med hovedet mod nord er symbolet på aspiranten til mysterierne, mens fisken i horisonten repræsenterer gennemsnitsmennesket.

Det andet stjernebillede er Andromeda, den lænkede kvinde. Vi har tre kvinder blandt stjernebillederne. Cassiopeia i Aries repræsenterer materien, som befinder sig i højsædet og dominerer. Coma Berenices i Virgo, som ofrede sit hår for at være til tjeneste, repræsenterer sjælen, der lige er begyndt at gøre sig gældende. Andromeda, den lænkede kvinde i Pisces, repræsenterer materien, der er tøjlet.

Det tredje stjernebillede i Pisces er kongen, der hedder Cephæus, Cassiopeias mand og Andromedas fader. Dette antyder, at »kongen« repræsenterer ånden eller faderaspektet.

I naturen har vi menneskeriget, og oven over dette findes andre riger, åndelige og kosmiske, og under det findes dyreriget, planteriget og mineralriget. Arbejdet for Guds intelligente sønner består i via sindet at virke som formidlere af åndelig energi, der vil frelse og give liv til alle naturens lavere riger.

Kristi andet komme

Hvordan kan verdensfrelseren komme? Han kunne komme, som han kom før, i et fysisk legeme, med dette legemes mulige begrænsninger. I dag dukker der nye evner op i verden, som ikke var kendt, da han kom tidligere. Vi er langt mere sensitive, end vi nogensinde har været; vi er vidt åbne for hinandens tanker, og hvis en så mægtig tænker som Kristus, hvad vi end kan mene med det ord, befatter sig med verdensbegivenhederne, forekommer det mig, at han måske ville prøve en ny måde. Han kan arbejde med sine egne i hvert eneste land og overskygge sine disciple, hvor de end findes, og da hans sjæl og deres sjæle er ét, kan han kommunikere Planen til dem, antyde tendenserne for dem, give dem det nye budskab, og derved gentage sig selv i hvert eneste land. Det sker allerede i dag. I hvert eneste land findes der de, som ved; jeg sagde ikke de, der siger, de ved. Men der findes en gruppe mennesker, der nu integreres, som ikke vækker opsigt, som ikke er interesseret i sig selv, men som har fået pålagt den byrde at lede menneskeheden. De starter bevægelser, som virkeliggør den nye vibration, de siger ting, der er universelle i deres tone, de fremsætter principper, der er kosmiske, de er inklusive og ikke eksklusive, de er ikke interesserede, i hvilken terminologi et menneske bruger; de insisterer på, at et menneske skal holde sin egen indre sandhedsstruktur for sig selv og ikke pålægge andre den; de genkender hinanden, hvor de end mødes; de taler et universelt sprog, de demonstrerer det universelle lys; de er tjenerne, og de er ikke interesserede i deres egen person.

Jeg er overbevist om, at der ikke kommer en individuel verdensfrelser i et fysisk legeme. Jeg tror på denne individuelle verdensfrelser, men jeg tror at han vil frelse verden gennem gruppen. Jeg tror, at han vil arbejde gennem sine egne. Han træner folk nu, så der kommer en dag, hvor denne gruppe vil være så magtfuld gennem sin tavse meditation og styrken i verdenstjenesten, at den vil blive betragtet som frelseren. Men det sker ikke i vor tid.

Udgiverens bemærkning:

Da A.A.B. fremkom med denne erklæring i 1936, var det tilsyneladende den ashramiske opfattelse, at den menneskelige tilstand ikke ville tillade mere end en overskygning gennem Kristus. Da *Kristi Tilsynekomst*, dikteret af Tibetanneren, udkom i 1948, havde krigens disciplin, ødelæggelsen af materielle værdier, menneskehedens lidelser og mentale vækst fremkaldt en virkning, som vi har hørt overgik Hierarkiets forventninger. I bogen om tilsynekomsten findes følgende beretning: »Beslutningsøjeblikket«, som det hedder i Hierarkiets kredse, blev nået i perioden mellem juni fuldmåne 1936 og maj fuldmåne 1945. Beslutningsøjeblikket strakte sig altså over ni år (en relativ kort tid) og resulterede i Kristi beslutning om at træde synligt frem på jorden igen så snart som muligt og langt tidligere, end det ellers var planlagt.

Det er sandelig betydningsfuldt, at menneskeheden i den grad kunne påvirke tiden og måden for Kristi genkomst, gennem en ændring i sin modtagelighed. Vi har gentagne gange fået at vide, at kun menneskeheden kunne skabe disse betingelser. Her er et dramatisk eksempel på menneskehedens potentiale og ansvarlighed med hensyn til at forøge hastigheden i evolutionsprocessen.

Den nye gruppe af verdenstjenere

En sådan gruppe, som den netop beskrevne, eksisterer allerede. Der er to ting for os at gøre. For det første at lære at anerkende den nye tone, som kommer fra disciple, hvor de end findes, og for det andet at gøre os egnede til at være en del af den gruppe. Kendemærket for disse mennesker er ikke selvhævdelse; de har alt for travlt med det frelsende arbejde til at have tid til at tale om sig selv. De arbejder gennem meditation, der holder dem i kontakt med den åndelighed, som er dem selv, og er derfor i kontakt med det store liv, verdensfrelseren, som lader sin kraft og energi strømme igennem dem og ind i verden. De orienterer deres sind i denne retning, tjener intelligent og har ingen hastværk.

Det budskab, der kommer til dem fra den indre side, er iklædt de symbolske ord: »I skal tale i lyset, hvad jeg siger jer i mørket.« De vil hver for sig modtage forskellige budskaber, alt efter behovet hos menneskene omkring dem, og de vil fuldt bevidst gå ind i mørket for at overbringe et budskab i lyset. Derfor er de ikke bundet af nogen dogmer eller doktriner, fordi de har det ord, der er kommet til dem i mørket, og som de har udarbejdet for sig selv i deres sjæls kamp og strid. De opfylder deres medmenneskers behov, og Kristi budskab er deres: »En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre.« Det er ingen sentimental følelse som fx lad os være kærlige og venlige. Den er bare sømmelig opførsel, men den kærlighed, Kristus forkyndte er en intelligent forståelse og værdsættelse af den enkeltes behov, netop der, hvor I finder ham. Når I står over for folks desperate nød, har I ikke tid til at tænke på at »være kærlig« i sædvanlig betydning. I kan måske skabe sådan en atmosfære omkring jer, at de selv kan tænke sig til en løsning. Det er den rigtige måde at arbejde på. Så længe I er beskæftiget med at være kærlige, er I beskæftiget med jeres egen personlighed.

»En ny befaling giver jeg jer« kan sammenfattes i begrebet »inklusivitet«, kendetegnet for den nye tidsalder, den universelle ånd, identifikation, at være ét med alle sine medmennesker. Det er kærlighed, og det vil holde jer travlt beskæftiget; I vil ikke have tid til at tale om kærlighed, I vil have travlt med at udrette noget, store og mindre store ting, vigtige og mindre vigtige ting.

Hvordan skal vi kvalificere os til at møde dette krav og til at komme i besiddelse af de karakteristika, der automatisk integrerer os i gruppen af verdenstjenere? I opnår det aldrig ved at tale om det eller ved en teoretisk forståelse af opgaven. I opnår det ved at udføre den næste opgave korrekt. Det lyder yderst uinteressant, men hvad jeres pligt end er, så gør den. Dyrk den rette indre holdning, og vær vidt åben over for alle jeres medmennesker. Lær at meditere, og lær virkelig at meditere. Jeg taler ikke om at gå ind i stilheden, om at sætte sig ned og emotionelt opleve en lykkelig og fredelig tid i håb om at I føler jer bedre bagefter.

Når meditation udføres rigtigt, er det hårdt mentalt arbejde, for det betyder, at I skal orientere sindet efter sjælen, og det kan I ikke. Det betyder desuden, at I, når I har lært at fokusere jeres sind på sjælen, må holde det i ro, og det kan I ikke; og når I har lært at gøre dette, må I lære at lytte ind i jeres sind, hvad sjælen fortæller jer, og det kan I ikke. Så må I lære at omsætte det, som sjælen har fortalt jer i ord og sætninger, og føre det ned i jeres ventende hjerne. Det er meditation, og ved at følge den proces bliver I en verdenstjener, for da bliver I til kraften af det, I har fuldført. I vil automatisk erkende, at I bliver overskygget af den Store, hvis mission det er at løfte menneskeheden ud af mørket ind i lyset, fra det uvirkelige til det virkelige.

Foredrag af A.A.B. i 1936. Redigeret og forkortet.

Nøgleord i Fiskene for mennesket på det almindelige hjul:

Og ordet lød: »Gå ned i materien.«

Nøgleord for mennesket på det omvendte hjul:

»Jeg forlader Faderens hus, og idet jeg vender tilbage, frelser jeg.«

Formålet med studiet af Herkules-myten*

De første skrifter til menneskeracen blev skrevet af Gud på jorden og på himlen. Tydningen af disse skrifter er videnskab. Fortrolighed med græs og træer, med insekter og infusionsdyr giver os dybere belæring om kærlighed og troskab, end vi kan uddrage af Fénelons og Augustins skrifter. Guds store bibel er altid åben for menneskene.

Albert Pike

Himlen forkynder Guds ære, hvælvingen kundgør hans hænders værk.

Sl.19,1

En verdensdiscipels fremskridt anskueliggøres på himlen ved Herkules' arbejder gennem dyrekredsens tegn. Det er, som om Gud i rummet har skildret sin plan for udarbejdelsen af menneskeåndens udvikling tilbage til dens kilde.

Den intense interesse for åndslivet i denne tid retfærdiggør i sig selv et studium som Herkules' arbejder. Akademisk, dogmatisk og teologisk religion udøver ikke længere sin gamle tiltrækning, men trods udbredt oprør mod organiseret eller kirkelig religion har den brændende lyst til åndelig virkelighed aldrig været stærkere, end den er i dag. Tiden for empirisk erfaring er uden tvivl over os. Overalt nægter mænd og kvinder nu at tro på kirkernes autoritære udtalelser, eller blindt at godkende kategoriske udtalelser fra en hvilken som helst teologi. De er fast besluttet på selv at vide besked med hensyn til kendsgerningerne bag den indre mystiske erfaring, hvis sådanne kendsgerninger kan konstateres, og selv forstå den identitets beskaffenhed, som vi kalder sjælen.

Verden er moden til en fornyelse af en levende tro og reli-

* Følgende materiale var udarbejdet af Dorothea Cochran på Alice Baileys anmodning og blev fundet blandt hendes papirer. Dette uddrag synes at være et passende afslutningsnotat for Herkules-serien.

gion, som skal baseres på personlig viden og ikke på erklæringer og fortolkninger fra nogle begrænsede sind. Dr. Rufus Jones, den store kvækerleder, leder opmærksomheden hen imod denne kendsgerning med ord, der er værd at lægge mærke til:

» . . . et frembrud af mystik er altid et tegn på, at menneskesjælen udtrykker en kraftig protest mod overgreb fra et organiseret livssystem. . . som truer med at give ringe spillerum og plads til dens eget frie initiativ og spontane kreative aktivitet. Det er en kundgørelse om, at sjælen har visse naturlige rettigheder og evner, et eget magtområde, som skal respekteres og holdes helligt. Undertiden har mystikken været menneskeåndens protest mod dogmernes hærdenende skorpe, undertiden et oprør mod kirkelighed.«

The Philosophic Basis of Mysticism, side 46,
af T.H. Hughes.

I dage med mørke og tilsyneladende åndelig død er denne vågnende interesse for den højere virkelighed uundgåelig og garanterer, at menneskeånden er på vej, og at virkeligheden forbliver uændret bag de materielle begivenheders skiftende overflade. Tidens øjeblikkelige behov kræver lyden af en klar tone, og til den nyopdukkende mystiker og vidende gives opgaven med at frembringe denne lyd. »Hvad vi finder i mystikeren er et forstærket redskab til bekræftelse af Guds virkelighed og til en rigere fortolkning af Guds karakter.« Med disse klare ord retter Dr. Jones vor opmærksomhed mod det arbejde, der bestandig gøres af den vakte søgende på det åndelige område.

Sandheden er, som en fugl Fønix, ved at komme til syne på ny i det menneskelige erfaringsområde, men det er den sandhed, der føles og kendes, og ikke den sandhed, der er påtvunget af autoritet og gamle traditioner; for sandheden er, som Bernard Shaw fortæller os, »hvad du af egen erfaring kender som sandt, og i din sjæl føler som sandt.« Sådanne fornyelser i racens åndelige liv gentager sig cyklisk; de kan være af emotionel eller intellektuel natur, men de tjener til at føre racens

subjektive liv ind i et nyt og rigere erfaringsområde, og til at udligne og undertiden fortolke de mere materielle og videnskabelige sideløbende tendenser, der kan ses.

Problemet for alle skribenter og lærere af i dag er at opdage nye måder at udtrykke de samme grundlæggende sandheder på, og at præsentere de gamle formler og regler for vejen således, at de vil føre mennesket frem til det næste trin i hans åndelige udvikling. De gamle sandheder vil dermed få ny betydning og opfyldes af nyt vibrerende liv. Der er skrevet mange bøger om discipelskabets vej. På ny at fremsætte de problemer, man møder på den universelle vej og at analysere de vanskeligheder, man må se i øjnene, når man betræder den, er ikke berettiget, medmindre anvendelsen kan blive generel, praktisk og udtrykt i betingelser, der imødekommer den moderne studerendes behov. Et studium af Herkules' tolv arbejder, der dækker alle aspekter i disciplens liv, kan måske hjælpe os til at indtage en anden holdning og frigøre os til den glæde på vejen og den frihed i tjeneste, der mere end opvejer de midlertidige tab og de øjeblikkelige trængsler, der måske vil være en prøve for den lavere natur.

En af de store åbenbaringer, der er kommet næsten ubemærket til menneskeheden i løbet af det sidste århundrede og langsomt er dukket op i vor bevidsthed, er kendsgerningen om vor iboende og essentielle guddommelighed. Mennesker erkender, at de i sandhed er »skabt i Guds billede« og af natur er ét med deres Fader i himlen. I dag studeres de formål og planer, der ligger bag Guds skaberværk, i stor udstrækning både fra videnskabelig og fra religiøs side, og det medfører afgørende ændringer i menneskets holdning til livet som helhed. Det er denne udviklingsplan for mennesket, som enkeltmenneske såvel som race, der afsløres i historien om denne Guds søn, Herkules. Der skildres en syntese og gives os et fuldstændigt billede af sjælens fremgang fra uvidenhed til visdom, fra materielt begær til åndelig stræben, og fra den blindhed hos den umyndige menneskeheden til det klare syn hos dem, der ser Gud. Vi har nået et punkt i denne historie, hvor intelligent samarbejde med sjælens formål erstatter blind bestræbelse og kamp, og Herkules, som både er en Guds søn og en menneske-

søn, kan fortsætte på *Vejen* med ansigtet vendt mod lyset, oplyst af glæde, der kendetegner dem, der ved.

Denne gamle fortælling lader ingen faser i aspirantens liv uberørt, og knytter ham dog uophørligt til kosmisk virke. Temaet er så inklusivt, at vi alle, nedsænket i livets problemer, på os selv kan anvende prøverne og prøvelserne, fejlslagene og de opnåede sejrige resultater hos denne helteskikkelse, som for århundreder siden stræbte efter det samme mål, som vi gør nu. Ved at læse denne historie kan ny interesse for det åndelige liv fremkaldes i den forvirrede aspirants sind, og han vil gå videre med frisk mod, når han opnår et fortløbende, sammenhængende billede af universel udvikling og skæbne.

Når vi studerer denne gamle myte, ser vi, at Herkules påtog sig visse opgaver, symbolske af natur, men universelle af karakter, og at han passerede gennem visse episoder og begivenheder, som til alle tider skildrer den træning og de færdigheder, der karakteriserer en Guds søn på vej mod fuldkommenhed. Han repræsenterer den inkarnerede, men endnu ikke fuldkommengjorte Guds søn, der på et vist trin i den evolutionære cyklus tager hånd om sin lavere natur og villigt underkaster sig den disciplin, der til sidst vil fremkalde hans naturlige guddommelighed. Ud af et vildfarent, men oprigtigt stræbende menneske, der intelligent forstår det arbejde, der skal udføres, skabes en verdensfrelser, og vi har set i de sidste to arbejder, hvordan dette frelsende arbejde blev udført.

Tre store og dramatiske historier er bestandigt blevet fortalt menneskene ned gennem tiderne: historien om Herkules, om Buddha og om Kristus, og hver af dem giver et billede af stadierne på den guddommelige vej. I historien om Herkules skildres erfaringerne på discipelskabets vej og de tidlige trin af indvielsens vej. I Buddhas tilfælde begynder historien senere, end den begyndte hos Herkules, og vi ser, at Buddha opnår den endelige oplysning eller illumination, idet han går igennem indvielser, som Herkules intet kendte til. Derefter kom den historiske Kristus, der i sig legemliggjorde noget så uudsigeligt, at vi på en enestående måde betragter ham som repræsentant for Gud. Disse tre historier afslører progressivt Guds plan for menneskets udvikling, og de opfordrer os til at

følge i Herkules' fodspor, Herkules, som vandrede på discipelskabets vej og nåede sit mål.

Oraklet har talt og ned gennem århundrederne har råbet lydt: »Kend dig selv.« Denne viden er det enestående resultat, der opnås på discipelskabets vej, og det ses, hvor følgerigtigt og intelligent Herkules opnåede denne viden. Vi ser ham følge himlens store bane, og i hvert tegn udføre et af de tolv arbejder, som alle disciple skal udføre. Vi ser ham fra to synsvinkler: den enkelte discipels og menneskehedens som helhed, den store verdensdiscipel, som han er prototypen på. Det er muligt at betragte menneskeheden, som om den som helhed har nået aspirantstadiet, og at se racen, som om den står på prøvestadiets vej, på renselsens vej. Hvis lidelse er den store renselse, så er denne udtalelse virkelig sand. Mennesker af i dag er intelligente, og de søger alvorligt efter en vej ud af det nuværende materielle dødvande, og de prøver at lære at koordinere deres evner og muligheder, mentalt, emotionelt og fysisk, i et forsøg på at hæve sig op over alt det, som hidtil har holdt dem nede på jorden. Dette stadium er altid blevet udtrykt af de mere fremskredne mennesketyper, men aldrig før har hele menneskeslægten været i denne tilstand. Heri ligger det vidunderlige resultat af det tidligere opnåede, og heri ligger øjeblikkets vidunderlige mulighed.

Vi ser Herkules begynde på dette punkt og gennemleve forskellige erfaringer, indtil han når den åbne dør i Leo, hvorigennem han kan træde ind på discipelskabets vej. Vi ser ham lære lektierne med hensyn til ligevægt, uselvskhed og sejr over begærenaturen, indtil han bliver den målrettede discipel i Sagittarius, inden han går gennem porten, der fører til indvielsens bjerg. Langsomt og besværligt lærer han den lektie, at konkurrence og selvsk tilegnelse skal forsvinde, og at det at tage noget til det adskilte lavere selv ikke er en del af missionen for en Guds søn. Han erkender sig som en individualitet blot for at opdage, at individualismen må ofres intelligent til gavn for gruppen; han lærer, at personlig grådighed ingen plads har i livet hos den aspirant, der søger befrielse fra den stadigt tilbagevendende livscyklus og den stadige korsfæstelse på materiens og formens kors. Karakteristika for det menne-

ske, der er nedsunket i formlivet og som er styret af materien, er frygt, individuel konkurrence og grådighed. Disse må vige pladsen for åndelig tillid, samarbejde, gruppebevidsthed og uselvskhed. Det er den lære, Herkules bringer os.

Dette er også historien om den kosmiske Kristus, korsfæstet fra skabelsens begyndelse på himlens faste kors. Dette er beretningen om den historiske Kristus, givet os i evangelierne, og udspillet for os for to tusind år siden i Palæstina, da solen gik ind i verdensfrelserens tegn, Pisces, Fiskenes tegn. Dette er historien om hvert eneste menneske, korsfæstet på materiens og livets kors, hvor han opdager, at han i sandhed er en Guds søn, inkarneret i hvert eneste menneske, Gud, inkarneret i materien. Sådan er solsystemets historie, vor planets historie og hvert eneste menneskes historie. Når vi ser på stjernehimlen over os, har vi for evigt dette store drama for øje.

Sammendrag af lektierne der læres i zodiakkens forskellige tegn

Det følgende uddrag af notater vedrørende dyrekredstegnene tilbydes som grundlag for videre studium.

Aries, Vædderen

Element: Ildtegn (som Leo og Sagittarius).
Kvalitet: Igangsættende. Begyndelser. Vilje eller magt udtrykker sig gennem de store skabelsesprocesser. På de tidlige trin er aktiviteterne rettet hen imod den materielle side af livet; senere hen imod det åndelige.

Polare modsætning: Libra. Et lufttegn (Balance).
Herskere: Eksoterisk, Mars. Esoterisk, Merkur.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad formen igen søges.« Fra sjælens synspunkt: »Jeg træder frem, og fra tankens plan, hersker jeg.«

Taurus, Tyren

Element: Jordtegn (som Virgo og Capricorn).
Kvalitet: Begær, for menneskemasserne. Vilje eller styret hensigt for disciplen.

Polare modsætning: Scorpio, vandtegn (dualitetens konflikt, overvundet begær; sejrrigt discipelskab).
Herskere: Eksoterisk, Venus. Esoterisk, Vulcan.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad kampen være uforfærdet.« Fra sjælens synspunkt: »Jeg ser, og når øjet åbnes, er alt lys.«

Gemini, Tvillingerne

Element: Lufttegn (som Libra og Aquarius).
Kvalitet: Dualitet. Kærlighed-visdom. Fluiditet. Kontrol over alle modsætningernes par. Guddommens bagvedliggende kærlighed når vort solsystem gennem Gemini.

Polare mod-
sætning: Sagittarius. Et ildtegn (målrettethed; forberedelse til indvielse).
Herskere: Eksoterisk, Merkur. Esoterisk, Venus.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad ubestændighed gøre sin virkning«; fra sjælens synspunkt: »Jeg erkender mit andet selv, og når dette selv toner bort, vokser og stråler jeg.«

Cancer, Krebsen

Element: Vandtegn (som Scorpio og Pisces).
Kvalitet: Massesensitivitet; for gennemsnitsmennesket, masseidentifikation med form; for disciplen, tjeneste for masserne.

Polare mod-
sætning: Capricorn. Et jordtegn (åndelig erkendelse efter kamp; Kristi fødested).
Herskere: Eksoterisk, Månen. Esoterisk, Neptun.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad isolation være reglen, og dog eksisterer mængden;« fra sjælens synspunkt: »Jeg bygger et oplyst hus hvori jeg dvæler.«

Leo, Løven

Element: Ildtegn (som Aries og Sagittarius).
Kvalitet: Sensitivitet, der giver individuel erkendelse. Opdukken fra flokken. Selvbevidsthed. Selvhævdelse.

Polare mod-
sætning: Aquarius. Et lufttegn (gruppebevidsthed, verdienstjeneste).
Herskere: Eksoterisk og esoterisk den samme, Solen.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad andre former være til, jeg hersker,« fra sjælens synspunkt: »Jeg er det, og det er jeg.«

Virgo, Jomfruen

Element: Jordtegn (som Taurus og Capricorn).
Kvalitet: Den enestående tjeneste i Virgo består i, at både

form og ånd næres, idet de værner om: »Kristus i dig, herlighedens håb.«

Polare modsætning: Pisces. Et vandtegn (kristusbevidstheden åbenbaret som en verdensfrelser).
Herskere: Eksoterisk, Merkur. Esoterisk, Månen.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad materien herske;« fra sjælens synspunkt: »Jeg er moderen og barnet. Jeg er Gud, jeg er materie.«

Libra, Vægten

Element: Lufttegn (som Gemini og Aquarius).
Kvalitet: Ligevægt. Et mellemstadium, hvor dualitet er kendt og sjælens og formens liv balanceres (lov, seksualitet, penge).

Polare modsætning: Aries. Et ildtegn (subjektiv, latent bevidsthed, vilje til at inkarnere).
Herskere: Eksoterisk, Venus. Esoterisk, Uranus.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad der træffes et valg;« fra sjælens synspunkt: »Jeg vælger den vej, der går mellem de to store kraftlinjer.«

Scorpio, Skorpionen

Element: Vandtegn (som Cancer og Pisces).
Kvalitet: Konflikt. Prøve. Prøvelse. Sejr. Krisepunkter. Øjeblikke for nyorientering. Vendepunkt i menneskeheden og i det enkelte menneskes liv. Herkules blev den sejrige discipel i Scorpio.

Polare modsætning: Taurus. Et jordtegn (begær, og vækst af sjælens lys).
Herskere: Eksoterisk og esoterisk den samme, Mars.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad maya stå i flor og lad vildfarelse herske; fra sjælens synspunkt: »Kriger er jeg, og fra kampen står jeg sejrrig frem.«

Sagittarius, Skytten

Element:	Ildtegn (som Aries og Leo).
Kvalitet:	Fokuseret retning. Målrettet aktivitet. På de tidlige stadier, tilfredsstillelse af begæret; på de senere stadier stræben efter indiviellsens mål.
Polare modsætning:	Gemini. Et lufttegn (sluttelig kontrol over fluiditet og modsætningernes par; fusion, syntese, enhedsskabelse).
Herskere:	Eksoterisk, Jupiter. Esoterisk, Jorden.
Nøgleord:	Fra formens synspunkt: »Søg føde;« fra sjælens synspunkt: »Jeg ser målet. Jeg når dette mål, og derefter ser jeg et andet.«

Capricorn, Stenbukken

Element:	Jordtegn (som Taurus og Virgo).
Kvalitet:	Stærke karakteregenskaber af værste og bedste art. Ambition. Krystallisation. Kamp-fasen overvundet. Transfiguration. Indviet bevidsthed. »Guds enhjørning.«
Polare modsætning:	Cancer. Et vandtegn (den første dør til inkarnation).
Herskere:	Eksoterisk og esoterisk den samme, Saturn.
Nøgleord:	Fra formens synspunkt: »Lad ærgerrighed herske og porten stå vidt åben;« fra sjælens synspunkt: »Hensunken er jeg i overjordisk lys og vender dog dette lys ryggen.«

Aquarius, Vandbæreren

Element:	Lufttegn (som Gemini og Libra).
Kvalitet:	Vilje til at tjene, først det lavere selv, så det højere selv. Verdenstjeneste. Individuel bevidsthed forvandlet til gruppebevidsthed.
Polare modsætning:	Leo, et ildtegn (individuel erkendelse; stærk trang til at kende sig selv; til slut selvbeherskelse som forberedelse til uselvsk tjeneste).

Herskere: Eksoterisk, Uranus. Esoterisk, Jupiter.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Lad begæret være hersker i formen.« Fra sjælens synspunkt: »Jeg er livets vand, som udgydes for tørstende mennesker.«

Pisces, Fiskene

Element: Vandtegn (som Cancer og Scorpio).
Kvalitet: Dualitet. Fluiditet begavet med instinktiv bevidsthed. Mediumistisk. Polariseret sind ikke vækket. Intuition sovende. Personlighedens død. Sjælens befrielse fra fangenskab. Kristus, verdensfrelseren.

Polare modsætning: Virgo. Et jordtegn (materie; Kristus i hjertets hule).

Herskere: Eksoterisk, Jupiter. Esoterisk, Pluto.
Nøgleord: Fra formens synspunkt: »Gå ned i materien.«
Fra sjælens synspunkt: »Jeg forlader Faderens hus, og idet jeg vender tilbage, frelser jeg.«

»Hjælpen skal komme fra en anden kilde end denne begrænsede eksistens, men denne kilde må ikke være noget, der står helt uden for os på den måde, at den ikke har nogen forståelse for vore begrænsninger, og som følge deraf ikke på nogen måde har medfølelse med os. Hjælpens kilde må have det samme hjerte, som vi har, således at der kan flyde en strøm af medfølelse mellem de to. Kraftkilden skal være inden i os og dog udenfor. Var den ikke inden i os, kunne den ikke forstå os; var den ikke udenfor, ville den være underlagt de samme betingelser. Dette er et evigt problem, at være og ikke at være, at være indenfor og dog udenfor, at være 'det endelige', og dog rede til at tjene det uendelige.«

D.T. Suzuki

Sjælens vej gennem zodiakken

Sjælens vej til opstigning går gennem zodiakkens tolv tegn. . . vejen nedad er den samme.

Clement af Alexandria

Udgiverens bemærkning:

Hvad enten vi fortaber os i Herkules' farverige arbejder, og i denne vidunderlige allegori af alle disciples opgaver på deres udviklingsvej, eller vi begrænses af en overensstemmelse eller sammenhæng med vort eget personlige soltegn i denne ene inkarnation, så synes det klogt at vende vore tanker mod den dybere betydning af energierne i disse tegn, der virker ind på vor lille planet, og den brug, vi gør af dem. Vor tanke bør gælde det store billede af energiernes virkning på verden og på racens udvikling. Tibetaneren fortæller os, at alt er afhængig af selve graden af modtagelighed og respons, som bestemmes af vort udviklingstrin.

Med hensyn til Herkules' liv, sjælen i inkarnation, og hans fremskridt gennem zodiakken fra Aries til Pisces på det omvendte hjul, disciplens vej, kan det være nyttigt kort at definere zodiakken, således at vi på intelligent måde kan følge hans arbejder. Det kunne også være gavnligt at slå fast, om der i vor vestlige, kristne tradition er noget, der peger på indflydelse fra den gamle astrologiske videnskab.

Der har været mange definitioner på ordet »zodiak«. Den almindeligste er denne:

» . . . ordet kommer af det græske ord 'zodian', et lille dyr, og det fulde udtryk bliver således den zodiakale kreds eller dyrekredsen. Denne var et imaginært bælte på himlen, dannet af to cirkler i samme afstand fra ekliptika og cirka atten grader fra hinanden, hvilke af tegnede solens vej både i dens årlige omdrejning, hvor de tolv afdelinger angiver rækkefølgen af årets måneder og i dens daglige forløb, hvor opdelingerne angiver dagens og nattens timer.«

Astrology, the Link between Two Worlds,
af S. Elizabeth Hall, M.A.

Valentia Stratton kunne også citeres her:

»... i astronomien, siger videnskaben, er zodiakken et imaginært bælte på himlen, seksten eller atten grader bredt, som solen passerer midt igennem på sin bane (ekliptika). Det indeholder de tolv stjernebilleder, der udgør zodiakkens tolv tegn, som de har fået navn fra... Den virkelige astrologiske zodiak er imidlertid en imaginær cirkel, der går rundt om jorden i ekliptikas plan, hvor det første punkt er Aries, nul grader. Den er inddelt i tolv lige store dele, kaldet zodiakkens tegn, hver på 30 grader, og på den måles himmellegemernes rette opstigning. Den bevægelige eller naturlige zodiak er en rækkefølge af stjernebilleder, der danner et bælte på 47 graders bredde, beliggende nord og syd for ekliptika.«

Glosarium til *The Celestial Ship of the North*

Walther H. Sampson giver os en meget enkel forklaring på det imaginære bælte. Han siger:

»Zodiakken er faktisk det bælte på himlen hvorigennem solens bane synes at gå; begyndelsepunktet er forårsjævndøgn, der, som vi ved, befinder sig i en stadig retrograd bevægelse gennem en cirkel af stjernetegn, der ligger nær ekliptika. Zodiakken er delt i tolv lige store dele, hver på 30 grader, der omtrent svarer til de tolv stjernetegn Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Libra, Scorpio, Sagittarius, Capricorn, Aquarius og Pisces.«

The Zodiac: A Life Epitome

Allan Leo fortæller os også:

»...stjernebillederne er grupper af fiksstjerner, hvor de tolv centrale grupper bærer de samme navne som de tolv stjernetegn, selvom de ikke dækker det samme område på himlen. Jævnøgnetts fremadskriden eller præcession, der skyldes solens 'bevægelse' gennem rummet, får stjernebillederne til at se ud, som om de bevæger sig fremad mod tegnenes rækkefølge med $50 \frac{1}{3}$ sekund om året.«

Dictionary of Astrology, side 204.

Endnu et punkt, der bør huskes, fremsættes af Alan Leo i følgende:

»De tolv stjernetegn danner hele solsystemets zodiak. . . ganske som jordens rotation får tegnene til at stige op og gå ned, idet et nyt tegn kommer på ascendanten gennemsnitlig hver anden time; altså, som resultat af denne præcession, passerer dens langt større kreds af stjernebilleder hen over jordens ascendant, jævnøgnettpunktet, zodiakkens begyndelse. På denne måde svarer præcessionens store dag, der indeholder mere end femogtyve tusinde af vore år, til én af vore dage, fordi alle de tolv stjernebilleder stiger op og går ned én gang i løbet af den periode.«

Sammesteds, side 167.

Det næste, som man derfor bør huske, er, at der er to zodiakker, den store og den lille. Førstnævnte omfatter de tolv stjernetegn, som solen og planetsystemet synes at gå igennem i en stor cyklus på mere end 25.000 år. Den anden er den samme kreds af stjernebilleder, hvorigennem jorden ser ud til at vandre i løbet af sin årlige omdrejning om solen, og det er på denne astrologerne baserer deres forudsigelser og stiller horoskopet. Således har vi med disse to zodiakker symbolet på livets fremskridt, således som det præger et solsystem, en planet og et menneske.

»Ligesom jorden på sin årlige rejse rundt om solen passerer gennem et af zodiakkens tegn hver måned, således passerer vort solsystem på sin store rejse rundt om universets centrale sol (Alcyone) gennem hvert af zodiakkens tegn; men i denne store cyklus kræver vort solsystem cirka to tusinde og tres år til at gå gennem hvert tegn.«

The Message of Aquaria, side 23,
af Homer Curtiss.

En interessant og mere sandsynlig definition på ordet zodiak gives af Dr. Ethelbert Bullinger i hans bog *The Witness of the Stars*. Han siger:

»Selve ordet zodiak kommer af det græske 'zodiakon', der ikke kommer af 'zoon', 'at leve', men fra en primitiv rod, af det hebræiske 'sodi', som på sanskrit betyder 'en vej'. Dets etymologi har ingen forbindelse til levende skabninger, men antyder en vej, eller skridt for den vej eller bane, som solen synes at følge mellem stjernerne i løbet af et år.«

Zodiakken er derfor vejen eller banen. Da Kristus talte til sine disciple som den kosmiske Kristus, sagde han til dem: »Jeg er Vejen«, og til dette er det muligt at knytte en astrologisk betydning, for alle tre typer liv går denne kosmiske vej, den kosmiske Kristus, den planetariske ånd og mennesket.

Det er interessant at bemærke, at zodiakken omtales som en illusion, og som en imaginær vej, en tilsynekomst. *Websters Dictionary* definerer fx zodiakken som »solens imaginære bane over himlen«, og i alle de bøger, der henviser til emnet, er der lagt vægt på den kendsgerning, at det hele er tilsynekomst, den store illusion. En skribent fortæller at:

» . . .for astronomen er zodiakken udelukkende solens, månens og planeternes bane, og den er ikke mere virkelig end de rutebådslinjer, der vises på et atlas for at informere de rejselystne.«

The Zodiac and the Soul, side 1,
af C.E.O. Carter.

Når vi studerer denne imaginære vej, dukker to tanker op. Vi stilles ansigt til ansigt med ideen om en støt og uophørlig progression rundt og rundt gennem dette umådeligt store bælte af stjernebilleder. Ideen om evig tilbagevenden og om konstant aktivitet, som vi håber og tror vil bringe en vedvarende udvikling med sig, giver os et begreb om det Ene Livs storhed, og en vision af en stedse frembrydende plan og hensigt, der fører til den intelligente fuldbyrdelse af Guds tanke.

Den anden idé, der vandt så stærk genklang i menneskets sind, at den betingede det, der kaldes »den astrologiske videnskab« og danner dens grundlæggende forudsætning, er, at hvert af disse tegn, som solen og jorden ser ud til at passere igennem, er legemliggørelser af energier, der har en stærk indvirkning på alle vor planets livsformer, og på ideernes verden. Det hævdes, at menneskeheden er blevet og stadig bliver påvirket af de energier, som vort solsystem møder, når det går ind og ud af de forskellige stjernebilleder. Hvis dette er en kendsgerning, og hvis vi kan opnå et tilstrækkeligt bredt tilbageblik, skulle det virkelig være muligt at bevise sandheden i denne påstand.

Hvordan kan disse energier da være virksomme? Det siges, at de overføres gennem tankeformen. Vi bruger så let talemåden »energi følger tanke«. Her bliver virkeligheden bag denne tro sat på en kosmisk prøve. Døden siges også at være »noget, vi bilder os ind«.

Vidnesbyrd om de zodiakale energiers virkning på jordelivet

I det større billede dukker visse interessante kendsgerninger op. Vi kan fx sige, at for mellem fire og fem tusind år siden stod solen et eller andet sted i Taurus, i Tyrens tegn. På det

tidspunkt havde vi tyredyrkelsen i Ægypten og i Indien, og ofring af den hellige okse, som i mitra-mysterierne.

Astronomer fortæller os, at cirka to tusind år før Kristi fødsel gik solen ind i Aries, Vædderens eller lammets tegn, og det jødiske religiøse verdensbillede opstod. På det tidspunkt har vi indledningen til den jødiske påskefest og lammets ofring. I denne forbindelse er det interessant at lægge mærke til den sande betydning af Israels børns synd i ørkenen. Vi læser, at de fremstillede en guldkalv og faldt ned og tilbad den. Med denne handling faldt de tilbage til gamle former og offerhandlinger. Deres synd bestod i en reaktionær holdning og i den ikke forståede betydning af den nye tid, der var over dem.

Igen fortæller astronomerne os, at da Kristus blev født i Palæstina, på det tidspunkt, da vort kristne religiøse verdensbillede begynder, gik solen ind i Pisces, i Fiskenes tegn. Derfor har vi i evangelierne lagt vægt på fiskesymbolikken. Kristus valgte fiskere til sin discipelgruppe. Han udførte mirakler med fisk. Han sendte sine disciple ud i verden som menneskefiskere. I næsten to tusind år har det været skik og brug at spise fisk langfredag og i fasten. Således finder vi, at lammeofringen følger efter tyreofringen, og at fiskesymbolet følger efter lammesymbolet, og dette skete, da solen tydeligvis gik fra Taurus til Aries og fra Aries til Pisces.

Nu er vi på vej ind i Aquarius, Vandbærerens tegn, men vi er endnu ikke kommet helt ind i dette tegn, da det er en proces, der yderligere vil tage cirka 200 år. Vi har fået at vide af astronomerne, at vi begyndte at gå ind i dette tegn for ca. 200 år siden, og det er mærkbart, hvordan Aquarius, Vandbæreren, er begyndt at gøre sin indflydelse gældende i udviklingen af de sanitære indretninger og den øgede brug af vand. Men Aquarius er et lufttegn, og på himlen ses mange flyvemaskiner. Derfor er tegnenes indflydelse, selv i den eksoteriske form, sikkert underbygget, og der er virkelig belæg for esoterikerens påstand, at hvert nyt tegn bringer klart adskilte energier, nye ideer og nye muligheder til jorden.

Det kan også vises, at disse astrologiske faktorer har sat deres præg på vor kristne tradition og på brugen af vor kirke. I denne forbindelse er det interessant at bemærke, at juleaften

ses Sirius, den klareste af fiksstjernerne, til venstre for meridianlinjen, et stykke mod syd. For to tusind år siden stod den på meridianlinjen på grund af jævndøgnets præcession. Dette er stjernen i Østen. Samtidig blev stjernebilledet Virgo, Jomfruen, synligt i øst, og det er interessant at lægge mærke til det sammentræf af omstændigheder, at Spica, den klareste stjerne i dette stjernebillede, betyder et »hvedeaks«, og at Betlehem, byen hvor Kristus blev født, betyder »brødets hus«. Når denne orden cyklisk forekommer på himlen, så vil Guds store, historiske sønner træde frem for at løfte menneskeheden og frelse verden. Det siges også, at konjunktionen mellem Saturn og Jupiter skabte et strålende, fængslende fænomen.

Et andet eksempel på stjernebilledenes indvirkning på vor kristne tro kunne fremføres. Der holdes to fester i den romersk katolske og i den anglikanske kirke, den ene er Maria himmelfart, som fejres den 15. august, den anden er jomfruens fødsel den 8. september. Hvert år går solen ind i Jomfruens tegn omkring den 15. august, og de stjerner, som det består af, fortabes helt i solstrålernes glans. Ved tiden for den meget gamle afbildning af zodiakken ville man den 15. august rent faktisk have kunnet se Virgo-gruppen forsvinde, men nu er tidspunktet ikke nøjagtigt, selv om kirken holder fast ved det oprindelige tidspunkt. På eller omkring den 8. september kan stjernebilledet fra vor planet ses langsomt dukke frem fra solens stråler og komme til syne igen. Dette taler vi om som jomfruens fødsel.

Der er to andre angivelser, der viser, hvor dybt zodiakken har påvirket vor religiøse tro. Den ene ses, når vi studerer hvad Jacobs tolv sønner betyder, og de erklæringer, deres fader kom med, og den anden dukker op, når vi studerer korsets oprindelse.

Korsene

Emnet om korset er alt for omfattende til at blive udførligt behandlet her. Korset inden i cirklen er et af verdens ældste symboler, det fandtes tusinder af år forud for den kristne tid. Korset blev oprindeligt dannet ved et samspil mellem zodiakens tolv tegn. Der findes i zodiakken 36 kors, for hvert tegn er inddelt i tre såkaldte dekanater, der var kendt som »de seksogtredivende krydsende stjerner«. Zodiakken er i alt på 360 grader, og et kvadrat nedskrevet i denne cirkel danner de fire hjørner, der giver korset i cirklen.

Der er imidlertid tre hovedkors, som symbolsk repræsenterer de tre guddommelige aspekter: ånd, sjæl og legeme. De er som følger:

1. Det kardinale kors, der består af fire stjernetegn:

- a. Aries. Skabelse, begyndelse.
- b. Cancer. Den første dør til eksistensen.
- c. Libra. Ligevægten mellem liv og form.
- d. Capricorn. Døren ind til åndeligt liv.

Dette er åndens kors eller den indviedes kors, og det er interessant at konstatere, at ordet »kardinal« stammer fra et latinsk ord »cardo«, der betyder »hængslet eller hovedpunktet af en dør«. Ordet »dør« kommer ofte ind i begrebet discipelskab, og det omfatter den periode, der ligger forud for det at gå gennem døren eller indvielsens port. Her har vi ideen om døren, som den kosmiske Kristus går igennem ved slutningen af tidsalderen, hvor himlen og jorden opløses, og Guds planer er fuldbragt.

2. Det faste kors, der består af fire stjernetegn:

- a. Taurus. Oplysning. Illumination. Sind.
- b. Leo. Individualitet. Selvbevidsthed.
- c. Scorpio. Den endelige befrielse fra illusion.
- d. Aquarius. Racens tjener, der udgyder renselsens levende vand.

Dette er først og fremmest sjælens kors, og det er af virkelig interesse, fordi det er disciplen Herkules' kors. Han personificerede disse fire tegn og blev korsfæstet på dette faste kors. Disse fire stjernetegn betragtes i vor kristne tro som de hellige fire, og vi præsenteres for dem i profeten Ezekiels fire levende væsener. Disse fire havde: et menneskeansigt - Aquarius; et løvehoved - Leo; et oksehoved - Taurus; og et ørnehoved - Scorpio. Aquila, ørnen, kan astrologisk ombyttes med Scorpio. De symboliseres igen i de fire evangelister, og i åbenbaringens fire dyr. Dette kors er alle verdensfrelseres kors, og det kardinale kors er korset for guddommen, korsfæstet i rummets vand.

3. Det bevægelige eller almindelige kors, der består af de fire stjernebilleder:

- a. Gemini. Samspillet mellem højere og lavere.
- b. Virgo. Formen, der nærer kristusbarnet.
- c. Sagittarius. Aspiranten, der iler hen imod målet.
- d. Pisces. Død. Fuldbyrkelse. Verdensfrelseren.

Dette er det almindelige livs kors, som alle menneskesønner er underlagt. Det er korset for daglig korsfæstelse og for vanskeligheder, og det symboliserer inkarnationsperioden med vækst og udvikling ved hjælp af formen og brug af denne. I disse tre kors opsummeres historien om den kosmiske Kristus, der er Gud korsfæstet i materien, om Herkules og alle disciple og om gennemsnitsmennesket. De udgør helheden af de tolv tegn.

<i>Tegnet</i>	<i>Jacobs søn</i>	<i>Kommentarer</i>
Aries, Vædderen, lammet	Naftali	Naftali er et ordspil på det hebræiske ord »talceh«, vædderen. Det betyder vædderen der snor sig og kæmper. Læg mærke til historien om Abraham og vædderen, der blev fanget i buskadset.
Taurus, Tyren	Issakar	»Han bøjede sine skuldre for at bære.« Dette henviser til åget og oksens arbejde med at producere afgrøder.
Gemini, Tvillingerne	Simeon og Levi	»Simeon og Levi er brødre.«
Cancer, Krebsen	Zebulov	Han »ønskede sig bolig, med havet som tilflugtssted«. Krebsen bærer sin bopæl på ryggen og bor på strandbredden.
Leo, Løven	Juda	Juda er en løveunge. »Han lå som en løve.«
Virgo, Jomfruen	Aser	Dette navn er fra Ishtar. Ashera er gudinde for overflod. Hun afbildes som en jomfru, der bærer et hvedeaks.
Libra, Vægten	Dan	Dan dømmer sit folk.
Scorpio, Skorpionen, slangen	Dan	Omtalt to gange ligesom to sønner er tildelt Gemini. »Dan skal være en slange. . . der bider hestene i hælen.«
Sagittarius, Skytten	Josef	»Hans bue forbliver i styrke.« Hans hest er den, som Scorpio følger hurtigt efter.
Capricorn, Stenbukken	Benjamin	I de ægyptiske mysterier fremstilles Stenbukken som en gud med ulvehoved. »Benjamin, rovlysten som en ulv.«
Aquarius, Vandbæreren	Ruben	Betyder udstrømmende vand. Det levende vand.
Pisces, Fiskene	Gad	Et ordspil på »dag«, fisken.

Rejsen gennem tegnene

Som et tilbageblik på det drama, der udspillede sig i de enkelte tegn, kan dette korte resumé fuldstændiggøre Herkules-serien.

Herkules' fremskridt fra mentalplanet, gennem følelses- eller begærplanet og ud til fysisk manifestation, og derefter hans rejse gennem de tolv tegn, og ved hjælp af de tolv arbejder, frem til det punkt, hvor han bliver en inspireret indviet, kan skitseres kort for os med følgende fremstilling.

I *Aries* (21. marts - 20. april, Vædderen) ser vi ham, gennem tilfangetagelsen af de menneskeædende hopper, gøre sin begyndelse, reagere på tankeimpulser og lære noget om tankekontrol. Han begynder sin løbebane som den intelligente discipel, men med en endnu ubestemt åndelig higen efter retfærdighed, og ender som verdensfrelser.

I *Taurus* (21. april - 21. maj, Tyren) skal han lære begærets natur at kende, lære at forvandle det til aspiration, lære at få magt over seksualiteten og at bruge den på rette måde, og således fange den kretensiske tyr. Denne stærke drift og tiltrækningskraften er, som vi vil få at se, det, der skaber den store illusion, men som med tiden kan blive årsag til oplysning og illumination.

Når vi nu går videre ind i tegnet *Gemini* (22. maj - 21. juni, Tvillingerne), giver disciplens fremskridt, der hidtil har været subjektive og præget af tanke og begær, sig udtryk på det fysiske plan. I dette tegn når han til kundskab om sig selv som en personlighed og samler kundskabens gyldne æbler, idet han underordner de tre aspekter af den lavere personlighed, som er det fysiske legeme, begærnaturen og sindet, sin foretagsomhed.

I *Cancer* (22. juni - 22. juli, Krebsen) bliver intuitionens højere evne aktiv, og dette symboliseres for os i tilfangetagelsen af den flygtige då, eller hind, følsom og vanskelig at finde. I sine forudgående cykler af livserfaring har han forvandlet instinkt til intellekt, men nu, som discipel, skal han forvandle intellektet til intuition. De højere modsvarigheder til alle de lavere kræfter skal udvikles og bruges.

Således udstyret påtager han sig i *Leo* (23. juli - 23. august, Løven) det bedst kendte af sine arbejder, drabet på den nemeiske løve. I denne prøve viser han sin evne til at gøre to ting og beviser over for Eurysteus, mesteren, der overvåger ham, at hans på ny fokuserede og koordinerede personlighed udmærker sig ved det beslutsomme mod, der er en gave til mennesker født i dette tegn, og han beviser ligeledes gennem sit arbejde, at det lave kan underordnes det høje. Ved den tjeneste han yder og den sunde fremgangsmåde giver han garanti for styrken i sit formål.

Vi kunne se på disse fem arbejder i Aries, Taurus, Gemini, Cancer og Leo som arbejder, der gælder for hele perioden på prøvestadiets vej, og drabet på den nemeiske løve som et højdepunkt af denne del af kampen. Nu er han rede til at betræde discipelskabets vej, hvor den iboende Kristus efterhånden åbenbares, materien vedholdende underordnes sjælens brug, og formaspektet ganske enkelt betragtes som kristusbarnets moder. Denne progressive viden begynder i Virgo, det sjette tegn, krybbens tegn, og fuldbyrdes i Capricorn, det tiende tegn, alle solguders fødselstegn. På discipelskabets vej skal han desuden vise, at han har overvundet illusion, at det magiske blændværk, som materien pålægger ånden, ikke længere vildleder ham. Dette vises dramatisk i det arbejde, der udføres i Scorpio, drabet på hydraen med de ni hoveder. Efter Capricorn bliver han menneskehedens tjener, viet til Hierarkiets arbejde, og denne åndelige forpligtelse til at tjene får sit udtryk i de to sidste tegn i den zodiakale runde, i Aquarius og Pisces.

Derfor er det i *Virgo*, (24. august - 23. september, Jomfruen) det første discipeltegn, at han udfører sit sjette arbejde og griber Hippolytes, amazondronningens, bælte. Det er interessant at bemærke, at det første arbejde på prøvestadiets vej begyndte med et delvist fejlslag i Aries, og det første arbejde på discipelskabets vej i Virgo bliver også »udført, men dårligt udført«. Disciplen må aldrig være uopmærksom, for der er altid fare for fejl og misforståelse. Netop hans dyder kan blive et problem for ham, og vi får at vide, at det er muligt selv for en høj indviet Guds søn at falde tilbage fra opnåelsens vej. Hans fejltagelse er dog kun midlertidig. Der kommer nye mu-

ligheder. Konsekvensen af hans fejl er forsinkelse, men genoprettelsens og fornyelsens dag oprinder uvægerligt. I Virgo får vi skildret forberedelserne til den første indvielse, Kristi fødsel, i kristendommen kaldet Kristi fødsel i hjertet. Dette er en hændelse på det fysiske plan, men ligeledes en transcendent hændelse, som vi vil se ved studiet af tegnene Virgo og Capricorn.

I *Libra* (24. september - 23. oktober, Vægten) fanger Herkules vildsvinet, og han demonstrerer gennem udførelsen af dette arbejde sin egnethed til at tage den anden indvielse, der vedrører følelseslegemet. Han afbalancerer modsætningernes par og viser det på en fornøjelig og symbolsk måde. Han beviser, at sikkerhed og ligevægt er karakteristika, han nu har opnået, og at han er parat til at påtage sig den kæmpemæssige opgave, der er bestemt for ham i næste tegn.

I *Scorpio* (24. oktober - 22. november, Skorpionen) påbegynder han sin største prøve, som også er menneskeheden største prøve og som, hvis vi ser nærmere på tiden og tegnene, viser sig at være den, menneskeheden er underkastet lige nu. Det problem, der lå foran Herkules, var hans frigørelse fra illusion og befrielse fra de tåger og dunster, fra glansen og de tilsynekomster, bag hvis slør virkeligheden gemmer sig. I dette tegn går han med held gennem sin største prøve, og fra det øjeblik ændrer hans problem sig. Han har kontrolleret og bevist sin evne til at sejre over begæret. Han er ligevægtig og afbalanceret i sit synspunkt. Da han nu ikke længere betages af det, der er tilsyneladende, og da han kan vandre målrettet i lyset, bliver han en verdensarbejder.

Denne målrettethed demonstreres for os i *Sagittarius* (23. november - 21. december, Skytten), hvor vi ser fuldbyrdsen af den opgave, der blev påbegyndt i Aries, som var den rette brug og kontrol af tanken. I Aries fangede han de menneskeædende hopper og afrettede dem til sit brug. Nu fordriver han Stymfalos' menneskeædende fugle og gør en ende på alle tendenser til at bruge tanken destruktivt.

I *Capricorn* (22. december - 20. januar, Stenbukken) bliver han en indviet og står frem for verden som en frelser, en befriet Guds søn, der kan arbejde i helvede, på jorden eller i him-

len. Han bærer Cerberus op fra Hades, og gennem symbolikken med hunden med de tre hoveder skildrer han personlighedens, det tredobbelte stofaspekts opløftelse til himlen. Således viser han, at han har gennemgået den nødvendige udvikling og oplevet de styrkende prøver, der vil sætte ham i stand til med held at gå igennem den tredje indvielses erfaring, transfigurationen.

De næste to tegn, Aquarius og Pisces, viser os den frigjorte Herkules i arbejde med at frelse verden. Hans prøver er ikke længere personlige og individuelle, men er universelle i deres anvendelse og viser os, hvor inklusiv bevidstheden er, og hvor omfattende de metoder er, der anvendes af den discipel, der har bestegit bjerget i Capricorn, og som ikke længere har nogen personlige problemer.

I *Aquarius* (21. januar - 18. februar, Vandbæreren) rensede Herkules kong Augias' stalde ved at lede en flod gennem dem. De havde ikke været rensede i mange år. På denne måde lod han symbolsk de rensende vande strømme ud til menneskets gavn. Dette er det vigtige tegn, vi nu går ind i. Det ringeste eller laveste af alle tjenestearbejder ligger her, nærmest højdepunktet, det højeste af alle arbejder. Man må med ærefrygt tænke på Jesus Kristus, der vaskede disciplenes fødder efter at have fulgt manden med vandkrukken på skulderen ind i det øverste rum.

I *Pisces* (19. februar - 20. marts, Fiskene) finder vi som modsætning det mest ophøjede symbol. Her fangede Herkules det røde kvæg, anbragte det i en gylden skål (den hellige gral) og ilede til templet med det. Det er skønhedens krone for dette tegn, hvor mennesket bliver verdensfrelser, idet alt i den dyriske natur er blevet forløst og transcenderet.

Denne korte analyse af de tolv arbejder giver os så godt som et helhedsbillede af det arbejde, der udføres af hver eneste discipel, der præges af oprigtighed og alvor, mens han vandrer fremad fra Aries til Pisces. Det er et brydsomt og langsomt arbejde, der udføres under store vanskeligheder, og ofte i blind uvidenhed om de kræfter, der frigøres, og om de resultater, der skal nås. Men trin for trin føres aspiranten ad selver-

kendelsens vej. Hans karakter og væsen er blevet prøvet og testet, indtil de egenskaber, der er karakteristiske for formen, er blevet forvandlet til dem, der afslører sjælen.

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind

lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad Planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette Planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer - eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den selvindlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipelskab i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysninger.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembe (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

www.lucistrust.org/arcane_school/

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey

www.lucistrust.org